

ଲନ୍ଧାବାନାମ୍ବିତ୍ୟକ୍ଷମ୍ପର୍ଯ୍ୟାନ

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

நடுப்பமாய் கிழக்கு பந்தல் சோலைக்கிளி

வெளியீடு : வாசல் மழை

Neduppamai Iluttha Panthal

Solaikili - Mosque Road, Kalmunai, Sri Lanka / 077 1607056

solaikili@yahoo.com

© A.M.S.Naima

First Edition - April, 2017

Publication - Vasal Malai

Layout - Nawas Sawfi / Cover Design - s.naleem

Printed - Excellent Print, Sainthamaruthu. 077 64012 96

Pages - 252 + xvi = 268

Price - Rs 600/=

ISBN : 978-955-38330-0-6

எஸ்.எல்.றவுமத்துல்லாவுக்கும்
ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் எனது சாச்சா
ர.எம்.ஹண்பா - ஜி அவர்களுக்கும்

உலகப் படைப்புகளுக்குள் சோலைக்கிளி கானும் கவிதை நூனம்

பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்

தமிழ்க் கவிதையின் நவீன மரபு கோபாலகிருக்ஷண பாரதியாரிலிருந்து தொடங்குகிறது என்பர். சுப்பிரமணிய பாரதியாரே அதன் வெளித் தெரிகிற மிகப்பெரிய அடையாளமாகும். பின்னர் பிச்சுருர்த்தி முதலானோரால் புதுக்கவிதைப் பாரம்பரியமொன்று வளர்கிறது. ஈழத்தில் மகாகவி தொடக்கி வைத்த நவீன கவிதைப் பாரம்பரியம் சோலைக்கிளி மூலம் இன்னொரு கோணத்திற்கு நகர்கிறது.

சோலைக்கிளி கிழக்கு மாகாணத்தின் கல்முனையைச் சேர்ந்தவர். இவரது இயற்பெயர் யூ.எல்.எம். அதீக், கிராம சேவகராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். எண்பதுகளில் எழுதத் தொடங்கியவர். 'நானும் ஒரு பூணை' முதல் பத்துக் கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். அன்மையில், அவரது எல்லாத் தொகுதிகளிலிருந்தும் தேர்ந்த கவிதைகளோடு அவரது புதிய கவிதைகளும் சேர்ந்து 'அவணம்' என்ற தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளது.

'பொன்னாலே புழுதி பறந்த பூமி' என்ற பத்தி எழுத்துத் தொகுதி யொன்றை சோலைக்கிளி தந்திருக்கிறார். சோலைக்கிளியின் படைப்புக்களில் இது மிக முக்கியமானது என நான் கருதுகின்றேன். கிழக்கில் வழக்கிலிருந்த - இருக்கின்ற சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள், பழக்கவழக்கம், சொல்லாட்சி, மக்கள் பற்றிய செய்திகள் முதலானவற்றைச் சொல்கின்ற பத்திகளாக அந்நால் அமைந்தது. இதிலிருந்தும் வித்தியாசப்படுகின்ற ஒரு தொகுதியை 'நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல்' என சோலைக்கிளி இப்போது தருகிறார்.

முகநூலில் அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்த ‘வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதை’ என்ற 25 தொடர்களையும் ‘பறவை போட்ட பழம்’ என்ற 66 தொடர்களையும் கொண்டதாக இந்த ‘நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல்’ அமைந்திருக்கிறது. இந்தத் தொடர்களைப் பார்க்கிற போது சோலைக்கிளியைச் சந்திக்குக் கொண்டுவந்து சில வார்த்தைகளைப் பேச ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனால், பார்த்திருக்கின்றவர்களால் இந்த அரங்கேற்றுத்தைச் சிலவேளைகளில் சகிக்காமல் இருக்கவும் கூடும். அதனைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட்டு விடமுடியாது. நாம் சிலவற்றைச் சொல்லியேயாக வேண்டும்.

சோலைக்கிளியின் படைப்புக்களில் உள்ள மிக முக்கியமான அம்சம் அவர் கையாளுகின்ற மொழியாகும். இந்த விடயம் குறித்து இதுவரை பல விமர்சனங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவரது கவிதைகள் கருத்துக்களைக் கோர்வையாக்கித் துருத்திக் கொண்டு வெளியே வருகின்ற செய்திகள் அல்ல. அவை உணர்வுகளினாலும் அனுபவங்களினாலும் கட்டப்பட்ட மொழிக்கோர்வை. உண்மையில் கவிதைகள் தெளிவாகக் கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு ஊடகம் எனக் கொள்ள முடியாது. அது படிமங்களினாலும் ஏனைய அணிநியங்களினாலும் பின்னப்பட்ட ஒரு இலக்கிய வடிவம். அதன் பின்னால் நிறைய செய்திகள் குவிந்திருக்கும். இவ்வாறே சோலைக்கிளியின் கவிதைகள் எழுப்புகின்ற அதிர்வுகளினுடே நாம் அதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

அவர் கையாளுகின்ற தனித்துவமான மொழியினுடோக அவர் சார்ந்த சமூகத்தின், பிரதேசத்தின் செய்திகளைத்தான் பெரும் பாலும் அவர் சொல்ல வருகின்றார். அந்த விடயங்களையும் புரிந்துகொள்கிற ஒருவரால் மாத்திரமே சோலைக்கிளியின் கவிதைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். மேலும், கவிதைகளைப் புரிந்துகொள்கிற உன்னதமான இலக்கிய மனமொன்றும் வாசகர்களுக்கு வேண்டும்.

இந்த பண்புகள் எல்லாம் நிறைந்துதான் நாம் ‘நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தலின் கீழ் உட்கார முடியும். இதில் உள்ள படைப்புக்கள் சில பத்தி எழுத்துக்களுக்கு நெருக்கமாய் ஆயினும் அவற்றை முற்றிலும் பத்தி எழுத்துக்களாகக் கொள்ளவும் முடியாது. பத்தி எழுத்துக்களிலே உள்ள வெளிப் படையான நடையினைவிட - கருத்துக்கள் வெளிப்படையாகத் துருத்திக்கொண்டிருக்கிற நடையினைவிட இந்த எழுத்துக்கள் கவிதைக்கு மிக நெருக்கமாக இருக்கின்றன. அதனால்தான் கவிஞரே அவை எல்லாவற்றையும் வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதை’ என அதனைச் சொல்ல வந்திருக்கிறார்போலும்.

இந்த இடத்தில் தமிழில் வசன கவிதைகளைப் பற்றி நாம் சற்று விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்க்கவிதை உலகிலே பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி இன்றும் அதனை உயிர்ப்போடு வைத்திருக்கிற பாரதியே இந்த வசன கவிதைக்கும் முன்மாதிரியாக இருந்திருக்கிறார். சோலைக் கிளியின் வசனங்களில் உட்காரும் கவிதைகளும் பறவை போட்ட பழங்களும் பாரதியின் வசன கவிதைகளை எப்படி அண்மிக்கின்றன என்பது பற்றியும் நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்க - ஜேரோப்பிய நாடுகளில் நடந்த இலக்கியப் புரட்சிகள் இந்தியாவிலும் அறியப்பட்டன. அத்தகைய இலக்கியப் புரட்சி கவிதை இலக்கியத்தின் யாப்பினை ஆட்டம் காணச் செய்திருந்தது. புதிய சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்குப் பழைய யாப்பு வடிவங்கள் போதாமையாக இருந்தது. இதனால் நாவல் முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் பத்திரிகையில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கின. இந்நிலைமை கவிதை பற்றிய கேள்வியை எழுப்பியது. இதனாலே கவிதையின் புதிய வடிவமாக வசன கவிதை, கட்டற்ற கவிதை, புதுக்கவிதை முதலானவையும் தோன்றின.

1855இல் அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட்விற்மன் தன் 12 கவிதை களைத் தொகுத்து ‘புல்லின் இலைகள்’ என்று வெளியிட்டார்.

அக்கவிதைகள் யாப்பினைப் புறக்கணித்ததோடு மட்டுமல்லாது பார்வைக்கு வசனமாகவும் அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு வால்ட் விற்மன் கையாண்ட கவிதை வடிவமே வசன கவிதையாகச் செல்வாக்குப் பெற்றது. இதுதான் பாரதியையும் கவர்ந்து விட்டது. இதனால் தமிழ்மொழியிலும் கவிதை செய்யுளிலிருந்து வசனத்தை அடியோட்டியும் எழுந்தது. இதன் முதல் முயற்சியைப் பாரதியே தொடக்கி வைத்தார்.

அதேநேரம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தாகூரின் கவிதை களும் இக்பால், கலீஸ் ஜிப்ரான் ஆகியோரின் கவிதைகளும் வசன நடையிலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அப்துர்ரகுமான் முதலான கவிஞர்களும் இவ்வசன நடையைப் பின்பற்றி எழுதியுள்ளனர். இவ்வாறான ஒரு முயற்சியின் பின்னணியை நான் இங்கு குறிப்பிடுவதன்மூலம் சோலைக் கிளியின் ‘நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல்’ கவிதைக்கு நெருக்கமானதும் - வசன கவிதைக்கு மிக நெருக்கமானதுமான ஒரு முயற்சியாக அமைந்திருக்கிறது எனலாம். ‘பறவை போட்ட பழுத்தில் இது மிகவும் கைகூடியிருக்கிறது. ‘வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதை’ கள் சில அந்த வரையறையைத் தாண்டியிருப்பது போலும் தெரிகிறது. எப்படியென்றாலும் சோலைக்கிளி தன் கவிதைக் குரலை வசனத்தினாடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்ற முடிவிற்கே வரவேண்டியிருக்கிறது.

வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதைத் தொடரில் அவர் சொல்ல வந்த செய்திகள் எழுத்துலகிலும் அதற்கு வெளியே சமுகத் திலும் அவர் காண்கிற, ஜீரணிக்க முடியாத விடயங்களையே எடுத்துரைக்கிறது. கேலியும் கிண்டலுமாக அவர் அதை எடுத்துச் சொல்கின்ற பாங்கு மிக அற்புதமாக இருக்கிறது. தரமற்ற புத்தகங்களை வடைக்காரணிடம் கொடுத்து அவர் வடை வாங்கிச் சாப்பிடுகிற செய்தி புத்தகங்களின் தரம் குறித்து வாசிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துச் சொல்கிறது:

“அண்மையில் ஒரு நாலுக்கு முன்று வடைதான் தந்தார்கள். ஒரு வடை ஜந்து ரூபாய் பெறுமதியானவை. ஒரு மாசி வடையைக்கூடத் தர மறுத்துவிட்டார்கள். கிழித்து விற்கவும் புத்தகம் தரமில்லை என்றார்கள். சரிதானே ஒரு பருப்பு வடையைவிட தகுதியீனமான படைப்புகள் உள்ள புத்தகங்களுக்கு அதிகமாகத் தருவார்களா என்ன!”

நமது இலக்கியத்தினைத் தராசிலே போட்டு நிறுக்க முற்பட்ட அவர்:

“இலக்கியத்தைக் கடையாக்கி அதில் சாமான் நிறுக்கிற பையனாகச் சிலரை நியமித்துச் சிலர் வியாபாரம் பண்ணு வதைப் பார்த்தாயா காற்றே! தன் தகுதிக்கு மீறிய இலக்கிய வர்த்தகர்கள், தரங்கெட்ட பொருட்களை “தங்கங்கள்” என்று கூறி விற்கத் துணிகின்ற இந்த வெட்கங்கெட்ட சூழலுக்குள் நீயும் சிக்கினாயா?”

என்று ‘தராக’ என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய தொடரும் இலக்கியப் படைப்புக்களையும் இலக்கியக்காரர்களையும் விமர்சிப்பதாகவே அமைகிறது. இதுபோன்று பல விடயங்களை அவர் தனது தொடர்களில் கையாளுகிறார். நகரங்களில் வீடுகளின் புதிய அமைப்புப் பற்றியும் பூச்சியின் கதையைச் சொல்ல வந்த அவர் இறைவனின் படைப்புக்களின் இரகசி யத்தை வெளிப்படுத்துவதும் ரெயில் பயணங்களில் வருகிற சிரமங்களை அவர் கிண்டலாகச் சொல்வதும் சந்தையின் செய்தி களை அவர் பேசும் கவித்துவமும் வியந்து குறிப்பிடத்தக்கன.

குயிலில் அவர் காண்கிற சுகமும் குயிலின் கூவலில் அவர் காண்கிற ரசனையும் அவர் எடுத்துக்காட்டும் விதமும் வியப்புக் குரியவை. அந்தப் பத்தியில் அவர் கையாண்ட உவமைகள் அற்புதமானவை.

நமது சமூகப் பெண்களிடமிருந்து தூரமாகிப் போன தாவணியை ஞாபகப்படுத்தி ‘தாவணியும் பராயப்பட்ட பெண்ணும்போல் மிகப் பொருத்தமாகவே நாங்கள் பிரியப்பட்டோம்’ என்று அவர் கூறுவதும்

“நீ எங்கிருந்து வருகிறாய், எங்கு போகின்றாய் என என் வீட்டில் ஆராய்ச்சி நடத்துவார்கள். நீ எங்கிருந்து வந்தால்தான் என்ன! எனக்கொரு பாட்டுப்பெட்டி வெள்ளனே விடிந்ததும் ஒடி வருகிறது!ஆராய்ச்சியாளர்கள் நமக்குத் தேவையில்லை. அவர்கள் வேறு ஆட்கள். அளவுக்கு அதிகமான ஆராய்ச்சிகளால்தான் உலகம் இன்று கெட்டிருக் கிறது. நாங்கள் “பஞ்சமெத்தை”. நம்மில் யார் வந்து விழுந்தாலும் நாம் மென்மையைக் காட்டி அவர்களுக்கு குனகுஞப்பை ஊட்டி வைப்பவர்கள். மெத்தைக்குள் தெறிக்கின்ற “முட்டைப்புச்சி களைப்” போன்றுதான் நமக்குள்ளும் சில சாதி சனங்கள் கிடக்கின்றன. சமூகம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும். இது இப்படி இருப்பதால்தான் நாமும் இப்படி இருக்கின்றோம். பலாப்பழத்தில் பிசின் சுரப்பதாலேயே பழம் மணக்கிறது.”

என கவிஞர்களையும் - சமூகத்தையும் எடுத்துச் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. வயலின் கதை, மழைச் செய்திகள், இரவுகள், உடம்பில் காணும் உண்மைகள், ஆசைகள், இன்னும் காகத்தில் அவர் காண்கிற சுகம் அத்தனையும் கவித்துவம் பெய்கிற இனிய வசனங்களாலும் தத்துவக் கருத்துக்களாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காகங்களை வைத்துக்கொண்டு சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அவர் கூறும் விதம்தான் அற்புதம்:

“மிக நுணுக்கமான வைத்திய மாணவர்கள் காகங்கள். பிற்காலம், தாம் படித்த படிப்பை மறந்து, வெறும் தலையிடி மாத்திரைகளில் காலத்தைக் கழிக்கின்ற “சில மந்தங்கள்” அல்ல அவை.

காகங்களில் பெரிய பெரிய கல்விமான்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால் காகங்கள் சமுதாயம் திருந்தி பக்குவம் கூடி நம்மைப்போல் அல்லாது முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுவரைக்கும் நான் ஒரு பைத்தியக்காரக் காகத்தைச் சந்திக்கவேயில்லை”

என்று மனித நடத்தையோடு காகங்களின் நடத்தையைக் கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசி சுகம் காண்பது அற்புதமாக இருக்கிறது. கடலில், கடிதத்தில் அவர் சனாமியின் கொடுரத் தைப் பேசுவதும், பேருந்துப் பயணத்தில் அதன் துண்பங்களை எழுதுவதுமாக எல்லாமே கவித்துவம் நிறைந்த வசனங்களாகவே செல்கின்றன. சமூக விமர்சனங்களை அதற்குள்ளே மிகக் கவனமாகப் புகுத்திச் சொல்கிறபோது சிலவேளைகளில் வசனக் கவிதைகள் கட்டவிழப் பார்க்கின்றன. எப்படியும் அவருடைய வசனங்களில் கவிதைகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றன என்பதை மாத்திரம் மறுத்துவிட முடியாது. இங்கு எடுத்துக் காட்டாக பாரதியின் ‘காற்று’ எனும் வசன கவிதையின் ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிட முடியும்:

“ஒரு வீட்டு மேடையிலே ஒரு பந்தல் . ஒலைப்பந்தல் தென்னோலை.

குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஏழேட்டு மூங்கிற கழிகளைச் சாதாரணக் கயிற்றால் கட்டி மேலே தென்னங்கிடுகுகளை விரித்திருக்கிறது.

ஒரு மூங்கிறகழியிலே, கொஞ்சம் மிச்சக்கயிறு தொங்குகிறது. ஒரு சான் கயிறு. இந்தக் கயிறு, ஒரு நாள் சுகமாக ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. பார்த்தால் துளிக்கூடக் கவலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சில சமயங்களில் அசையாமல் ‘உம்’ மென்றிருக்கும். கூப்பிட்டாற்கூட ஏனென்று கேட்காது.

இன்று அப்படியில்லை. ‘குஷால்’ வழியிலிருந்தது.

“கயிற்றினிடத்தில் பேசினால், அது மறுமொழி சொல்லுமா?”

பேசிப் பார், மறுமொழி கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதை?

ஆனால், அது சந்தோகஷமாக இருக்கும் சமயம் பார்த்து வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிடும், பெண்களைப் போல.

எது எப்படியிருந்தாலும், இந்த வீட்டுக் கயிறு பேசும். அதில் சந்தேகமேயில்லை. ஒரு கயிறா சொன்னேன்” இரண்டு கயிறு உண்டு. ஒன்று ஒரு சான்? மற்றொன்று முக்கால் சான்.

ஒன்று ஆண் மற்றொன்று பெண் கணவனும் மனைவியும். அவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று காமப்பார்வைகள் பார்த்துக் கொண்டு புஞ்சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டும், வேடிக்கைப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டும் ரசப்போக்கிலேயிருந்தன.”

இதேபோன்று சோலைக்கிளியின் ‘ஆறு’ எனும் வசனத்தில் அமைந்த கவிதையின் ஒரு பகுதியையும் ‘வயல்’இல் வசனத்தில் அமைந்த கவிதையின் ஒரு பகுதியையும் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிட வேண்டும்:

“பெரிய அழகிமாதிரி, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமாய் ஒவ்வொரு எடுப்பு இந்த ஆற்றிற்கு.

நான்தான் இந்த ஊருக்கு அழகி, என் பச்சையில்தான் இந்த மன் இனிக்கிறது என்று, கூந்தலை இழுத்துக் கட்டி கொண்டை போட்டதைப்போல் சில தோணிகள் தன்னில் மீன் பிடிக்க,

கூவும் ஆறு ஒரு குயிலும் தான் தாமரைகள் யூப்யூத்த, மரக்கிளையில் தாவாமல், சிறு மலைகளில் தாவித் தாவிப் பாடும் நதிக் குயில்.

நான் சொல்லுவேன், இந்த ஆறு எனது ஊர் உடுத்திருக்கும் சேலை என்றுதான். இந்தச் சேலையைக் களைந்து எனது ஊர் ஒருநாளும் வெயிலில் உலரப்போட்டதே இல்லை. அழக்குப் படியாத தூய சேலை இந்த ஆறு. சேலையில் போடப்பட்டிருக்கும் பூக்களைப்போல தாமரைப் பூக்கள்.

இந்த ஆறு பெருக்கெடுத்துப் பாயாமல் கட்டி வைத்த குதிரையைப்போல மேய்போடப்பட்டிருக்கும் பெரிய அணையில் நான் இருந்து ரசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” (ஆறு)

“கலப்பை கீறிக் கிழித்த முகத்துடன், அழுது வடிக்காமல் சிரித்து மகிழ்கிறது வயல். வெள்ளைக் கொக்குகளை நாட்டி வைத்ததைப் போன்ற அலங்காரத்துடன், நெல் வயல் மாதா இந்தக் குளிர்கலையில், முளைநெல்லை விழுங்கி, தன் தலையாலே தங்கம் சொரிய விவசாயியைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றாள்.

ஆற்றிலே நீர் அதிகமாகவே வருகிறது. காற்றிலும் கனிமன் வாசம் இருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை தடவைகள் இந்தப் பாதையால் நான் வரும் போகும் போதெல்லாம் நடந்திருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை தடவைகள் இந்த வயலைக் கிண்டி மனிதன் முத்துகள் உதிர்த்திக் குவித்திருக்கிறான்!

இந்த வயலின் தானியப் பண்டகசாலை எங்கே இருக்கிறது! யார் அதன் கதவின் திறப்பை கையில் வைத்திருப்பது!” (வயல்)

இரண்டும் எவ்வளவு சுவையாகவிருக்கிறது. நமது படைப் பாளிகள் என்ன சும்மாவா? எப்படி பாரதியாரின் வசன கவிதை களை ஒவ்வொன்றாய் வாசித்துச் சுவைக்க முடியுமோ

அவ்வாறே சோலைக்கிளியின் காலத்திற்கேற்ற வசன கவிதை களாய் அமைந்த ஒவ்வொன்றையும் வாசித்துத் தனித்தனியாகச் சுகம் காண வேண்டும்.

இந்நாலின் மற்றொரு பகுதியான ‘பறவை போட்ட பழம்’ ஒவ்வொன்றும் மழையாக, தேங்காயாக, தும்பியாக, குடையாக, சுதலாக, இப்படிப் பல்வேறு விடயங்களையும் மிக நாசுக்காக வசன கவிதைகளில் மிக எனிமையாகப் படைத்திருக்கிறார். அதிகமாகச் செல்கிறபோது எதுவும் சுவை குன்றிப் போவதும் அல்லது ஒன்றிரண்டு சும்மா வந்துவிடுவதும் உண்டு. அப்படியான குறைபாடுகளைத் தவிர பறவை போட்ட பழம் ஒவ்வொன்றும் இனிமையாகச் சுவைக்கக் கூடியனவே. எடுத்துக்காட்டாக மழையைக் காட்ட முடியும்:

“மழை இசைக்கருவிகளை மீட்டியபடியே இருக்கிறது.
மரங்கள் நடனமாடுகின்றன.
இந்தக் காலைப்பொழுதை விரித்து வைத்து,
ஒரு கல்லூரி மாணவியைப் போல
எனது மனைவி வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

‘ஹர்’ இல் அவர் சொல்லும் சமூக விமர்சனங்கள் மிகவும் ஸாவகமாக நமக்குள்ளே ஊசி ஏற்றுகின்றன:

“இந்த நாலில் சில எழுத்துப் பிழைகள் போல சில “ஹத்தை” மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள்தான் தலைவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்”

இப்படிச் செல்கிறது ஹர். ‘குறட்டையில் அவர் காணும் சுவாரஸ் யத்தை விட உண்மைகள் மிகவும் அழுத்தம் பெறுகின்றன. நல்ல கவிஞராக மாத்திரமன்றி சமூக விமர்சகனாகவும் சில வேளாகளில் ஞானியாகவும் சோலைக்கிளி மாறிவிடுகிறார்.

சோலைக்கிளியின் எழுத்துக்கள் எல்லோரும் ஆழ்ந்து வாசிக்க வேண்டியன். எல்லா வரிகளிலும் கிளைத்திருக்கிற கவித்துவம் ஒருபூற்மிகுக்க கேவியும் கிண்டலுமாக அவர் கூறுகிற சமூக விமர்சனம் இன்னொருபூற்மிகுக்க இந்த உலகப் படைப்புக்கள் அத்தனைக்குள்ளும் அவர் காணும் ஞானம் வேறொரு பூற்மிகுந்து அவரது எழுத்துக்களுக்கு அதிக அழுத்தத்தையும் உயிர்ப்பையும் வழங்குகின்றன.

ஆற அமர இருந்து சோலைக்கிளியின் எழுத்துக்களை வாசிக்க வேண்டியது நமக்கிருக்கின்ற பொறுப்பு. பொழுதுபோக்காக அன்றி, உண்மைகளை உணர்த்துகிற ஒரு நல்ல கலைஞராக அவர் நமக்குள் புது அர்த்தம் பெறுகிறார் புதிய எழுத்துக்களுக்குச் சொந்தக்காரராகிறார் எப்படியெல்லாம் படைப்பாளி இந்த உலகை வாசிக்க முடியும் என்பதற்கு உதாரணமாகிறார். சோலைக்கிளி இன்னும் எழுத வேண்டும். அவருக்கு நமது வாழ்த்துக்களும் பிரார்த்தனைகளும் என்றும் உண்டு.

மொழித்துறை
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை

என்னுரை எதற்கு

இதிலுள்ள “உருப்படிகள்” எல்லாமே என்னுரைகள்தான்!

கவிதையை எப்படியெல்லாம் எழுதலாமென்று என் மாபெரிய கவிஞர் எழுதிக் காட்டியுள்ளான். கடலாக, கரும்பாக, மண்ணாக, மலையாக, மனிதனாக, பசுவாக இப்படி பல பலவாக!. இந்தச் சின்னத் துரும்பும், பறவை போட்ட பழமாக, வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதையாக, சிறு துரும்பும் பாட்டாகும் என்றெல்லாம் எழுத முயற்சித்திருக்கிறது. இதில் நான் விஷேஷமாகச் சொல்ல விரும்புவது சில நன்றிகள்தான்!

இதிலுள்ள வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதைகளை, பறவை போட்ட பழங்களை, சிறுதுரும்பும் பாட்டாகும் என்ற கரும்புக் கட்டுகளை எனது முகநூலில் நான் எழுதியபோது அவற்றிற்கு விருப்பங்கள் தெரிவித்து அபிப்பிராயங்கள் தெரிவித்த முகநூல் நண்பர்கள், இதிலுள்ள “வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதைகள்” விரும்பி ஏற்று மாதாந்தம் பிரசரித்த தென்னிந்திய “அம்ருதா” சஞ்சிகை, இதற்கு நல்லதொரு முன்னுரை வழங்கி யிருக்கும் என் அன்பான பேராசிரியர் மதிப்புமிகு றமீஸ் அப்துல்லா, இந்நாலுக்கு பலவகைகளிலும் ஒத்துதவிய எனது உடன்பிறவா சகோதரர்கள் யூகப்.எம்.அஷ்ரஃப். அஃஸன் றியாசத், இந்த இனிப்புக் கட்டுகள் நூலாக வெளிவர ஆலோ சனை மொழிந்து, வடிவமைத்து, அச்சிட்டுத் தந்த என் இனிய நவாஸ் சௌபி, பின்அட்டை குறிப்பு எழுதி இருக்கும் எழுத்தாளர் உமா வரதராஜன் போன்றவர்களுக்கான நன்றிகளை நான் நிலைக்க வைத்திருக்கிறேன்.

என்னுரையென்றால் என்ன கிலோ கணக்கில் எழுதிக் கொட்டி முற்றத்திலேயே வாசகனை சலிப்பாக்கிவிடுவதா?

சோலைக்களி

05.05.2017

பறவை போட்ட பழம்

மழை

காலையில், மழை மழையாகவே பெய்துகொண்டிருக்கிறது.
கோழி கூவி விடியாமல், மழை கூவி விடிந்த பொழுதாக
இது இருக்கிறது.

யாரோ, வானத்தில் மாங்கொட்டை நாட்ட, மரம் முளைக்க
வேண்டுமென்று, அது முளைக்காமல் நிலத்திற்கு
வெளியாலே கிளம்பிக் கிடப்பதைப்போல்,

சூரியன் வானத்திலிருந்து விலகிக் கிடக்கிறது.

மழையின் சனங்கள் கத்திக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

மழை ஒரு கிராமம். அதற்குள் மனிதர்களும் வாழ்கிறார்கள்.

மழை உதிர்த்தும் கனிகளை நிலம் தின்று, அவற்றின்
கொட்டைகளை ஏறிவதைப்போல்,

என் வாசலில் விழும் மழைத்துளிகள் என்மீது
தெறிக்கின்றன.

இந்தக் காலை மழை என்னை இழுத்துப் பிடிக்கிறது.
வெளியால் எங்கும் போகாதே, என்னைப் பார்த்த படி இரு
என்று.

இருக்கலாம்தான், எனக்கு வேறு அலுவல்களும் உண்டே!

வயலில் இழுத்திருக்கும் முட்கம்பிகளை நீக்கிக்கொண்டு,
தேவைக்கு மனிதன் நுழைவதைப் போல்,

நான் வெளியால் வருகின்றேன்.

மழை இசைக் கருவிகளை மீட்டியபடியே இருக்கிறது.

மரங்கள் நடனமாடுகின்றன.

இந்தக் காலைப் பொழுதை விரித்துவைத்து, ஒரு கல்லூரி
மாணவியைப்போல, எனது மனைவி வாசித்துக்
கொண்டிருக்கிறான்.

அவள் வகுப்பேறி விடுவாள். நான்தான் முட்டை.

2013.11.29

தேங்காய்

தேநீர் தருகின்றாய். உன் நெஞ்சைப் பிளந்து எடுத்த
நெய்யை ஊற்றித் தருவதைப்போல்.

பருகப் பருக இனிமை. உள்ளே எனக்குள்
ஒடிக்கொண்டிருக்கும் கவிதையும் அதில் முகம் கழுவுகிறது.
மேலும் தன்னைச் சுவையாக்கிக் கொள்ள.

நீ அடிக்கடி தேநீர் தருவதால், நம் இருவரின் உறவும்
ஆணிவைத்துப் பூட்டி இறுக்குவதைப்போல இறுகிக்
கொள்கிறது.

உன்னில் நான் மிக்க பிரியமாக இருக்கிறேன்.

சமைக்கும்போது நீ கையில் வைத்திருக்கும்
தேங்காய்போல, நான் மட்டை, உரித்தெடுத்த பழம்
நீயென,

உடைக்கும்போது ஒழுகும் தண்ணீரை காதலுடன்
பார்க்கிறேன்.

துருவித் தரவா, தேங்காய்!

உன் கையால் எடுத்துத் தருகின்ற துருவிலை, நான் ஏறி
இருந்தால் குதிரையாகிறது.

அதில் அமர்ந்தபடி துருவித் துருவிக் கொட்டிடும் பூக்கள்,
உன் புன்னகைகளாக பாத்திரத்துள் நிறையும்போது,

நான் துருவிலைக் குதிரையில் கனவே காண்கிறேன்.

கனவுகள் கட்டிலில் மாத்திரமல்ல கண்ணே,
துருவிலையிலும் வரும்!

துருவிலையிலும் ஒரு ராஜகுமாரன் பவனி வரலாம்.

2013.11.30

தூம்பி

மழைக்குத் துளிர்த்திருக்கும் முருங்கையிலை ஆய்ந்து,
உருவி ஓர் ஆணம்-வைக்க வெளிக்கிட்டிருக்கும்,
மழைக்குக் கிளம்பிய தூம்பியே!

கவனம், பழுத்த முருங்கையிலை உதிரும் உன்
இமையில். அது ஒட்டி கண்மாணிக்கம் பாரிக்கும்.

அது நானிருக்கும் வீட்ல்லவா!

முருங்கைக்குக் கீழே நீ நின்று புழங்குவது, அதன் அடியில்
ஒரு கோவைக்கொடி படர்ந்ததைப்போல் தெரிகிறது.

உன் நகங்கள் அதன் பழங்கள்போல் சிகப்பாக.

எடுத்துப் பிதுக்கிலிட்டால் உன் நகத்தை, இந்த நிலத்தில்
வேறேன்ன உண்டாகும்! நான்தான் முளைத்தெழுவேன்.
அது சரி :

வெள்ளை ஆணத்தில் கொச்சிக்காய் போட வேண்டாம்.
என்னை அரிந்து விடு. உன் வாய்க்கு உறைக்காமல்,
வயிற்றுக்குள் போனாலும் இதம் தந்து ருசி செய்வேன்.

சா..... பச்சையுடன் சாப்பிடலாம், நல்ல துளிர் இலைகள்!
தேங்காய்ப் பால் யாரு! நானா, இல்லை என் நங்கணமே
நீயா.....

அடுப்பு முட்டாமல் ஏரிகிறது, அன்பே என்று சொல்லிச்
சொல்லித் துடிக்கிறது.

2013.12.02

வெளியில்

வெளியில் போகாதே மழை வேகமாய் இருக்கிறது.
பாடசாலை போகின்ற மாணவிகளை பார்த்துப் பார்த்துப்
பெய்கிறது.

அவர்களின் வெள்ளைச் சட்டைகளில் ஆசை கொள்கிறது.
அவர்களைப்போல புத்தகங்களைச் சுமந்து - முகில்களைன
வானத்தில்- வந்திறங்கும் மழைக்கு,

சைக்கிள் விடத் தெரியாததால், என் சைக்கிளிலேயே ஏறி
இருக்கிறது வழிந்து.

நான் மழையைப் பின்னால் ஏற்றிக்கொண்டு ஒடுகிறேன்.

மழை படிக்க வேண்டுமாம் இவர்களைப்போல்.
இவர்களைப்போல் நேரத்திற்கு பாடசாலைக்குச் சென்று,
வகுப்பில் இடம் பிடித்து, ஒரு நல்ல மாணவியாக வர
மழைக்கு நல்ல விருப்பம்.

மழை காலைக்கூட்டத்தில் பாட இருக்கும் பாடலை என்
சைக்கிளிலேயே பாடுகிறது. என்னையும் அதை விரும்பச்
செய்து பெருமையுற்றுக் கொள்கிறது.

கல்லூரி கலையும்போதும் நீ வர வேண்டும் என்னை
ஏற்றிக் கொண்டு நான் வெளிக்கிட்டு வந்த இடத்திற்கு
கொண்டு விட வேண்டும்.

என்று சொன்ன மழையை இறக்கி விட்டு வந்த இவ்வளவு
நேரமும்,

நினைத்தபடியே இருக்கின்றேன்..... அதன் வீடு வழி
பற்றியெல்லாம் யோசித்த படிக்கு.....

உனக்குத் தெரியுமா மழையின் வாழ்விடம்! பூமரங்கள்
குழந்ததா! இதற்குப் பாட்டெழுதிக் கொடுக்கின்ற கவிஞர்
கும்பல் அங்கு இருக்குமா!

தெரிந்தால் போய் அதனோடு சேர்ந்தே வாழலாம்.
மழை குஞ்ச பொரிக்கும் இல்லம் இனிமையானது.

2013.12.03

குடை

பெரிய பச்சை மிளகாயைச் சாத்திவைத்தமாதிரி ஒரு
கறுத்தக் குடை. வீட்டின் மூலைக்குள் ஒரு காகம்
அடைவதைப்போல்.

பறக்கக் காலம் வந்தது. எடுத்து விரிக்கிறேன்.

அயர்ந்து தூங்கியவன் கண் திறந்த கணக்காக, சோம்பஸ்
விட்டபடி விரிகிறது.

மழை நீரில் முகம் கழுகி தெம்பான குடையோடு நான்
சென்று கொண்டிருக்கையில்,

நான் அண்ணார்ந்து பார்த்தேன், ஒரு கம்பி முறிந்து
தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதில் ஒரு பூச்சி செத்த
தடமும் இருந்தது.

பிறகு கொண்டுவந்து மடக்கும்போது அது வெளியால்
நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. தன் சூரைச் சீலையைப்
பொத்தது.

இனியெதற்கு இந்தக் குடை, ஒழுகும், என்று மனம்
சொன்னபோதுதான், இன்னொன்றும் நினைப்பு வர

இந்தக் காகத்தைக் கூட்டிப்போய் இது இருந்த இடத்தில்
சாத்திவிட்டேன்.

இதன் கட்டுமானம் உறுதி. சூரையை மாற்றலாம்.

கரையாத காகம். கரைந்து கரைந்து நம்மை கொல்லாத ஒன்று.

உறங்கிய படியே விழித்திருந்த குடை அது - இதை விரிக்கும்போதே விளங்கியது. உள்ளே ஒரு ஒட்டறையும் இல்லை.

ஞானிகளும் இப்படித்தான்! கண்ணை மூடிக்கொண்டே தம்மை அலங்கரிப்பர்!

இருப்பில் இருப்பதனால் அவர்கள் எலும்பு விலகும், அவர்களுக்குள் ஏதேதோ இறக்கும். இவை அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இந்தக் குடைமாதிரி அவர்களையும் விரிக்கிறது முன்று காலங்களும்.

குடைதான் ஞானி, ஞானிதான் குடை!

இந்த இருவரிடத்தும் நிழல் இருக்கிறது. குளிர் வாழுகிறது.

2013.12.05

வண்டு

ஏன் என்னை அவள் தன் கண்ணால் தின்கிறாள்!
அவளின் வேரில் பழுத்த பலாப்பமா நான்!

அவளைப் பொது இடம் ஒன்றில், பல நிறங்களில் பறந்த
ஒரு பூச்சியாக சந்தித்திருக்கிறேன். எப்போது, எங்கு
என்பதெல்லாம் தெளிவில்லை.

அதற்குப் பிறகு இங்குதான் பார்க்கிறேன்.

மெல்லிய இசை கலந்து வீக்ம் தென்றல் குவிகின்ற ஒர்
உணவகத்தில். மேசையில் வைத்திருக்கும் குளிர்பானப்
போத்தல்களுக்குள்ளால், போட்டிருக்கும் ஒரு ரகசியப்
பாதையில்.....

அவள் கண்கள் இந்த வழியால் ஒடி வந்து என்னைக்
கார்ந்து, கார்ந்து போகின்றன. என் சதைப் பகுதி மெல்ல
மெல்லக் குறைந்து கொட்டை தென்படத் தொடங்குகிறது.

அவனுக்கு நோக்கம் இருக்கலாம், போகும்போது என்னைத் தனது தோள் பைக்குள் போட்டு எடுத்துச் செல்ல. இன்னும் கொஞ்சம் சூப்பிவிட்டு வழியில் வீச, அல்லது, கண்ணில் ஒற்ற.

நான் கவனமாக இருக்க வேண்டும், இந்த உணவகத்தில் என்னை இங்கிருக்கும் முள்ளுக் கரண்டியினால் குத்தி எடுத்துச் சூப்ப முயற்சிக்குமுன்ற சென்றுவிட வேண்டும்.

போத்தல்களின் பாதையூடு இன்னும் ஒரு தரம் அவள் கண் வருகிறது. பரவாயில்லை, ஒருவன் “வண்டு” என்று தட்டி விட்டான். நான் திருப்தியோடு வெளியேறுகின்றேன்.

2013.12.08

சூதல்

குளிர் கடுமையாக இருக்கிறது. சூதலால் நகங்கள் உதிருகின்றன. நடுங்கிப்போன நிலவு மேகங்களை எடுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு படுக்கிறது. நான் புத்தகத்தை அணைத்தபடி இருக்கின்றேன்.

என் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்துவதற்குரிய நேரமல்ல இது. இருள் இன்னும் பிசின் முற்றவில்லை. தொட்டுக் கடிதம் ஒட்டினாலும் கழன்றுவிடும். நேரம் கிடக்கிறது அதற்கெல்லாம்.

புத்தகத்தின் அட்டையில் படமாக இருக்கும் மனிதன் சட்டையைத் தரவா போர்த்திக் கொள்ள, என்கின்றான்.

இல்லை, தேவையில்லை.

நெருக்கமாக நெருக்கமாக எழுத்துகள் பேசும், உருவங்கள் உரையாடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நான் உன்னை அழைக்க பல தடவை முயற்சித்தேன். சூதல் ஊசி கொண்டு என் உதட்டைத் தைக்கிறது, சத்தம் வராமல்.

குளிர் நல்ல தையற்காரன். உடம்பிலுள்ள துவாரங்கள் அனைத்தையும் தைத்துப் பொத்தி விட்டது. கண்ணுக்குத் தெரியாத நேர்த்தியான தையல்.

நமது வீட்டில் இருக்கின்ற “தையல் மெஷின்” இரவுகளில் சத்தம் இடுவது இப்போதுதான் விளங்குகிறது!

அது பிரேமையில்லை!

சுதல் ஏறியிருந்து யாருக்கோ ஆடை தைத்துப் போகிறது ஒவ்வொரு இரவும்.

2013.12.09

தென்னை

நெடிய ஆண்பிள்ளைமாதிரி ஒரு நீட்டத் தென்னை
வளவுகளுக்குள் தலையைப் போட்டுப் பார்க்கிறது. துண்டு
துணியோடு பெண் புரசு இருக்க முடியவில்லை. எந்த
நேரமும் மணவறையில் இருக்கும் பெண்ணைப்போல
இருக்கக் கட்டுமா!

கண்ணைப் பார், ஒரு முட்டைக் கண்ணன். பெரிய பெரிய
இளநீர் குலைகள் செம்புமாதிரி.

ஒரு தருணம் பார்த்து, இப்போது காலையில்
குளித்துவிட்டு, ஈர ஆடைகளைக் காய்வைக்க
இவ்விடத்திற்கு நான் வர,

பழுத்த ஒலையொன்றைப் பிய்த்து ஏறிந்தது காலுக்கு,
நக்கலுக்கு!

திடுக்கிட்டுப் போனேன். தலையைத் துடைத்தும்
போகாமல் இருந்த தண்ணீ எல்லாம் ஒழுகி வளவு
நனைந்தது.

அடுத்த மாரிக்கு இவர் இருக்கக் கூடாது. ஆன் மோசம்.
சுப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். சொந்தக்காரியிடம்.

சுப்பிட நான் போனால் கோழிச் சேவல் பறக்கிறது
வெலியிலே,

புள்ளேய..... உங்களைத்தான், இந்தத் தென்னைமரத்தை
வெட்டுங்கள். ஆன் நெடுத்து, “அதவு” கெட்டு, அக்கம்
பக்கத்துப் பெண் புரசைப் பார்த்து குரும்பட்டி கொட்டி,
வாழுறி.....

தொல்லை தருகின்றார்.

இவருக்கு, எந்த நேரமும் நான் ஒளிக்கலாமா,
பாவாடை வழுகாது! மச்சான் கணக்காக.....

2013.12.10

ஊர்

மின் விளக்குகள்தான் நகருக்கு அழகு. கண் விளக்குகள் கண்ணிகளுக்கு வடிவு போன்று.

மாலையாகிறது, விளக்குகள் ஏரியத் தொடங்குகின்றன.

நகரம், வர்ணங்களாகி, இந்த ஊருக்கு வரையப்பட்ட அட்டைப் படம்போன்று, காட்சியளிப்பதைப் பார்த்தால் -

இந்த ஊரைத் திறந்து படிக்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

யார் எழுதிய நூலோ இந்த ஊர்! ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் எவ்வளவு வரலாறுகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன!

இந்த நூலில் சில எழுத்துப் பிழைகளைப்போல சில “ஹத்தை” மனிதர்களும் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள்தான் தலைவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நூலை மடித்துச் சிதைத்து தம் அலுமாரிகளின் அடியில் போட்டு, கரப்பான் பூச்சிகளுக்கு விருந்து வைப்பவர்களாகவும் இங்கு சிலர் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், கரப்பான் புச்சிகளால் அழிந்த நூலாக இன்னும் இந்த ஊர் ஆகவில்லை.

இந்த நூலுக்குள் இருக்கும் ‘நால்’ அறுந்து, பக்கங்கள் காற்றுக்குப் பறக்க, பொறுக்கி இதற்குள் செருகி வைத்த மாதிரி, இந்த ஊரை விற்கப்போன சிலரும் திரும்ப இதற்குள் வந்து வாழ்கிறார்கள்.

நால் இன்னும் முழுமையாகவே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் உறை போட்டு இதனைப் பாதுகாக்க, பச்சைக் கிளிப் பாட்டங்கள்போல, கூட்டங்கள் தேவை, கழுகு மரம் “தனைமுறிந்து” கருகாமல், பாஸைவிட்டு, பாக்குப் பழுத்து விழ.....

2013.12.12

மீசை

மீசை ஒரு செல்வம். நம் முகத்தில் முதன் முதலில் முளைக்கும் “பொன்னாங்கண்ணி” மீசைதான்.

நான் இந்தப் பொன்னாங்கண்ணியை இப்போதும் பார்த்துப் பரவசப்படுகிறேன். இதை அவ்வப்போது வெட்டி அழகு செய்யுங்கால்,

இதில் ஒரு பிடியை ஆய்ந்து, ஒர் ஆணம் வைத்துச் சாப்பிடுவது மாதிரியான குளிர்ச்சி வருகிறது.

மீசையை இப்படியும் சொல்லலாம் -

காலம் நம் முகத்தில் சித்திரம் கீற நினைத்து, முதன் முதலில் தொட்டு வைத்த “மை” என்றும்.

என்றும் அழியாத “மை”. தேர்தலன்று வாக்குச் சாவடிகளில் நம் வாக்காளர்களின் விரல்களில் தேய்க்கலாம். இப்போது பூசுவது அழிந்து விடுகிறது. கள்ள வாக்குகள் பெருகி வருகின்றன.

மீசையை இன்னும் ஒரு விதமாகச் சொன்னால் -

நம் உதட்டிற்குமேலே போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு மாட்டு வண்டிப் பாதை. ஆனால், இதுவரை எந்த மாட்டு வண்டியும் இதனால் வைக்கோல் ஏற்றிக்கொண்டு வரவேயில்லை. நான் நாட்டுக் கவி பாட ஆயத்தமாய் இருந்தும்.

தெருக்களில் மின்சாரக் கம்பிகள் இழுத்திருப்பதைப்போல,
நமது முகத்திலும் இழுக்கப்பட்டிருக்கும் மின்சாரக் கம்பிகள்
மீசை.

அதில் எத்தனை வெளவால்கள் மாட்டித் தொங்குகின்றன!

இதில் எத்தனை சீவன்கள் மயங்கிச் சிறகடிக்கின்றன!

அண்மையிலும், என் மீசையில் மயங்கிச் சிறகடித்து பிறகு
சோர்ந்து கலைந்து போன, ஒரு மின்மினியைக்
கண்ணுற்றேன்.

இப்போதும் இதில் வாய் நனைத்து, இந்தப்
பொன்னாங்கண்ணியின் பூக்களைத் தன் கண்களால்
உருவி, ஏனோ தெரியாது, அது போனவழி தூவிலிட்டு
போகிறது.....

புழுவா!!!

2013.12.14

புக்காடு

சனாமியில் சிதைந்து திருத்தப்பட்ட வாகனமொன்று இத் தெருவில் இப்போதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கடல் பழகி, கரைக்குள் கை விட்டுச் சென்ற இதனை, தள்ளி வந்து தெருவோரம் போட்டதும் கடல்தான்.

அழிந்தது, எழுந்தது, உறுமியது, ஓடியது என ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இதற்குள்....

முன்பு - ஒரு தாமரைக் குளத்திற்குள் பூத்த மலர்போல முன் ஆசனத்தில் இருந்து அடிக்கடி சோடியாய் தெருவெலம் போன புக்காடு இப்போது இல்லை. அது தன் தண்டைக் கழற்றி, ராணியின் முடிபோல, மொட்டையாய் மிதந்தது அன்று கடலில்.

தண்டு, எங்கோ சென்று இன்னொரு முகம் வாங்கித், தன்னில் ஓட்டித், தன் பக்கத்தில் இருத்தி ஓடினாலும் -

அந்தத் தாமரைக் குளம் அழிந்தது. வெறும் தகரப் பெட்டி உருள்கிறது.

அதோ, இப்போதும் அந்தப் பெட்டி, நகர்கிறது. உள்ளே மனம் இழந்த ஒரு “குறடு”. அது இறுக்கிப் பூட்டிய “நட்டு” என ஒன்றும் இருக்கிறது.

எங்கே போகிறார்கள்! ஆற்றில் முழ்கவா! ஆறு இவர்களை ஏற்குமா! இந்தச் சோகத்தை அது தாங்குமா!

ஏற்கனவே அதன் கரையில் நின்ற ஆலமரம் இந்த மழைக்குச் சரிந்து, ஆறு நசிந்து, தன்னை ஒட்டப் பித்தளைப் பாத்திரம் ஒட்டும் ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்தத் தகரப் பெட்டியை வேண்டுமென்றால், அதில் இருந்த குரங்குகள் தூக்கி இன்னொரு மரத்தில் கொஞ்கலாம். இரு சிறகுக்காரர்களும் இதற்குள் முட்டையிடார்.

2013.12.16

கனி

உன் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. காதுக்குள் கனி விழுந்தது.

நீ சொல்லச் சொல்ல ஒவ்வொரு சொல்லையும் உரித்து உரித்துச் சாப்பிட்டேன்.

கொட்டையை எறியும்போதுதான் அழைப்பு துண்டித்தது.

பலநாள் உன் அழைப்பே வராமல் குளிக்காமல் இருந்த எனக்கு, உன் குரல் வழியே வழிந்த நீர் உதவிற்று. ஆசை தீர்க் குளித்தேன். உன் குரலுக்காக நெஞ்சக்குள் அடுப்பு மூட்டி காத்திருந்த எனது உஷ்ணமும் தணிந்தது.

உன் வாய்க்குள் இருப்பது அருவியா!

உன் நீர் பாயும்போது சினைத்த மீன்களும் துள்ளுகின்றதே!

ஒரு தாமரைக் கொடியாய் உன்னில் நான் படர்ந்து பூத்த
மாதிரி இருக்குமே நான் உனக்குப் பதில் பேசியதில்.

அடிக்கடி, இப்படி அழகுசெய் உன் ஆற்றை!

என் அடுப்பையும் அணைத்துவிடு.

குயிலே, நீ இருந்து கதைக்கின்ற இடத்தில் மாமரங்கள்
நிற்கிறதா! ஒவ்வொரு பழமாக இவ்வளவு நேரத்துள்ளும் நீ
ஆய்ந்து போடுவதற்கு செலவுகள் ஆகாதா!

குயிலுக்கு மாமரங்கள் சொந்தம். நீ சமாளித்துக்
கொள்ளலாம். நீ போட்ட பழங்களில் இரண்டொன்று
“உதைக்காய்”. எடுத்து பழுக்க வைத்ததன் பின்னர்தான்
பதில் சொல்லலாம். இரண்டொரு நாள் கழித்து எடு. என்
காது பசியாறி சாப்பிட முடியாமல் இருக்கிறது.

2013.12.18

இலை

கட்டில் ஓர் இலை. இந்த இலையில்தான் நாம் ஒவ்வொரு இரவும் ஏறி உறங்குகிறோம்.

இந்த இல்லை எந்த மரத்தின் இலை! குந்த அறையின் இலை.

இந்த அறையின் இலையில் நாங்கள் புழக்களைப்போல நெளிந்துகொள்ளுங்கால்

இந்த இலையைப் புசிக்கிறோம்.

நாம் எப்படித்தான் இதனைப் புசித்தாலும், தன்னளவில் தீராத இந்த இலை,

இந்த அறைக்குள் முளைத்திருந்து, நம்மை எப்போதும் வரவேற்று, தன்னில் உறங்க இடம் தந்து, நம்மை மௌச்சவதைப் பார்த்தால்,

இந்த இலைபற்றி நான் எழுதாமல் இருப்பது,

நான், நெஞ்சால் அணைக்கும் பூப்பந்தே, உன்னைத் தொடாமல், உன்னை எடுத்து என் கண்ணில் ஏறிந்து கணவுகளுக்கு உணவு வழங்காமல் இருப்பதற்கு ஒப்பாகும்.

உன்னைப் பொறுத்தவரை நான் இப்போதும் பந்து விளையாடும் குழந்தைதான். இருந்தாலும், நான் எழுத்தும் விளையாடுகிறவன். அடிக்கடி என் கையில் இரத்தம் சிகப்பது, கோபமுற்ற எழுத்துகள் என்னைக் குத்துவதாலேயே.....

அதிகம் ஆத்திரமுள்ள எழுத்து “கூ” நுளம்புமாதிரி கொஞ்சம் பிச்கினால் குத்தி விடும்.

அதனால், அதனை விலக்கிவிட்டு இந்த இலையைப்பற்றி எழுத நினைக்கையில், நேற்றிரவு, நீ இந்த இலைக்கு வராமல், வேறு எங்கோ சென்றுவிட்டாய், ஏன்?

நான் தனியே கிடந்து, இந்த இலையில் உருண்டு, தலையணைகள் தட்டி, தலையில் நோவு!

கொஞ்சம் பிடித்துவிடு, தலை இன்னும் நன்றாக இயங்கட்டும். இந்த இலைபற்றி இனிதே எழுத இன்றைக்காவது.

2013.12.22

நீதான்

நீதான் நம் உறவை முறித்து வீசினாய் ஒரு விறகுமாதிரி.
நானென்ன செய்ய, குரங்குகள் இப்படித்தான்,
பூமாலைகளை பிய்த்துத்தான் வீகம்.

இதற்குப் பிறகும் நான் உன்னை எனது மாளிகையில் சூட்டி
வைத்திருத்தல் நியாயமில்லை. எழும்பு, ஓடிப்போ,
எங்காவது சாக்கடையைப் பார்த்துச் சீவி.

இந்த மாளிகைக்குள் உன்னை வளர்த்ததை விட, ஒரு
புறாவை வளர்த்திருந்தாலும், குறைந்தது ஒர் இறகையாவது
எனக்கு உதிர்த்தி தன் அன்பைத் தெரிவித்து என்னை
பூரிப்படையச் செய்திருக்கும்.

புறா இறகு தூக்கிப் பார்க்க இதம்!

நீ எப்படி என்னை ஏமாற்றியிருக்கிறாய், உன் நெஞ்சில் ஒரு
ரொட்டிக் கல்லைச் சூடேற்றி வைத்துக் கொண்டு.

எனது அன்பை அதில் தட்டி, பிசையாமலே அதை
உயிரோடு போட்டு கட்டிருக்கிறாய், மலரால் ஒரு மாவு
ரொட்டி.

முறுகி நாற்றம் வரத்தான் முறித்தாய், எனக்கு விளங்கிவிடப்
போகிறதென்று.

அன்பரே, விளளயாடி இருக்கிறீர்கள் என்னோடு நீங்கள்
வீரன் என நினைத்துக் கொண்டு. என்னை உங்கள்
சப்பாத்துக்களாகவே கவனித்திருக்கிறீர்கள்.

நான் நீங்கள் கழற்றி ஏறிந்த சப்பாத்து. உங்கள் காலுக்குக்
கிடந்த பாவத்தை அழிக்க ஆயிரம் தடவைகள்
பாயவேண்டும் என்னில் நான் ஒரு புண்ணிய நதியாய்.

2013.12.24

புத்தகம்

எப்படியோ வாங்கிலிட்டேன், உனக்கு இரவல் தந்த
புத்தகத்தை. நான் என்ற மட்டில் வாங்கினேன்,
இல்லையென்றால் தரமாட்டாய்.

இது உனது தொழில். இதனை நீ நடத்தி வருகின்றாய்.
நல்ல இலாபம்தான் உனக்கு. வீடு நிறையப் புத்தகங்கள்.

என் புத்தகத்தை எப்படித் தந்தாயோ தூக்கி! வானத்தில்
இருந்து ஏதேனும் உத்தரவு கிடைத்ததா!

செத்துப்போன ஒரு மனிதனை உயிரோடு தோண்டி எடுத்து
எனது அலுமாரிக்குள் கொண்டு வந்ததாக ஒரு திருப்தி
எனக்கு.

பெருமுச்ச விடுகிறது என்னுடைய புத்தகம். என் முகத்தைப்
பார்த்துத்தான். தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஆறுதல்
அடைகிறது.

நீ வைத்திருந்த காலத்தில் அதனை மடித்து, கிழித்து
அனுபவித்த விதம், கொடுரமாக இருந்திருக்கிறது. புத்தகம்
தன் இயல்பான முகத்தை இழந்து, ஒரு விபச்சாரியின்
முகம் போல விகாரப்பட்டிருக்கிறது.

புத்தகமும் பூவும் ஒன்று இரவல் இளவரசே! இரண்டையும் இறுக்கிப் பிடித்தாலே மனித தர்மமல்ல. மென்மையின் வாழ்விடம் அவை. அவை நோவுற்றால் நமக்குள் “சீழ்” கட்டும்.

உன்னைப்போல் பிறர் புத்தகங்களை விழுங்கும் ஒருவனை நான் பார்த்ததே இல்லை. கள்ளக் கால்நடைகள் பிடிப்பவனைப்போல் இரவல் நூல் வகைகள் அபகரிப்பவன் நீ.

உன் வீட்டில் என் புத்தகம் இருந்தபோது பல அபகரிப்பு நூல்களுடன் இருந்ததால், வயிற்றைக் குமட்டி எடுத்த வாந்தியோ தெரியாது, தாள் முழுக்க ஈரம் பட்ட விதமாக அழுக்குகள். கெட்ட குழந்தைகளுடன் பழகிய நல்ல குழந்தையைப் போன்ற என் நூலை போராடி மீட்டிருக்கிறேன்.

பாட்டு

பாட்டெல்லாம் அழிந்து, கேட்பவன் காதைக் கொத்தி அடுக்குகின்ற கோடரிக் குரல்கள் பெருக்கெடுத்து, வாணொலி வழியே நாறி வருகின்றன விடிந்தவுடன். என் வீட்டு வாணொலியை வெட்டிப் புதைக்க வேண்டும். ஓரிடம் தேடுகிறேன். எங்கு புதைக்கலாம்! பசிய மன் இல்லாத இடமாக இருக்க வேண்டும். நெருப்பால் அங்கு மன் புழுக்கள் நெனிய வேண்டும்.

கேட்டால், இனிமையால் சீனி பூத்து, காதுகள் மட்டுமல்ல, நெஞ்சமும் பூரித்த பாடல்களையெல்லாம், சாக்குகளில் கட்டி, எந்த ஆற்றில் ஊறுப்போட்டனரோ! அவற்றையாவது ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து, இந்தக் காற்று வெளியில் விதைக்கலாமல்லவா! நான் சோறு தின்ன! சுகமாக அனுபவித்து உறங்க.....

எனக்கு, காலையில் சாப்பாடு வரத் தாமதமானால் நான் உண்பது இனிய கீதங்கள்தான். பசி பிடிக்கும். இது பாட்டுத் தின்று வளர்ந்த உடம்பு!

இந்தக், கோடரியால் இரும்பு கொத்தும் சத்தங்களை எப்படித் தாங்குவது! சுமக்குமா இவற்றைத் தேகம்!

நீண்ட விழும் பூத்துறை மீதான குழந்தை நூலை
நிறுவனம் எடுத்து வெளியிட விரும்புகிறேன். அதைப் போல்
நீண்ட விழும் பூத்துறை மீதான குழந்தை நூலை
நிறுவனம் எடுத்து வெளியிட விரும்புகிறேன். அதைப் போல்
நீண்ட விழும் பூத்துறை மீதான குழந்தை நூலை
நிறுவனம் எடுத்து வெளியிட விரும்புகிறேன்.

காது கழன்று உதிர்கிறது. குலைபோட்ட வாழையின் கீழே
தினமும் அதன் பூ கழன்று விழுந்து கிடப்பதைப்போல்,
சுருண்டு, எனக்குக் கீழே.....

பிடியுடன் சுடிய கோடரிகள்தான் இப்போது ஒலிவாங்கி
முன் நின்று பாடுகின்றனவா! அல்லது யாரும் அவற்றை
தீட்டும் “அரம்” கொண்டு ஒலிவாங்கிக்கு முன் நின்று
தீட்டுகின்றனரா!

காலையில் வானொலியைத் திறந்தேன், அதன் பாடல் என்ற
பயங்கர அதிர்வில் நான் மருந்து குடிக்காமலே என்
குடலுக்குள் இருந்த புழுக்கள் விழுந்து, உடுமானத்திற்குள்
தொங்குகின்றன.

எடுத்து ஏறிய வேண்டும்.

2013.12.30

வெயில்

மழை பெய்யும் மார்கழி மாதத்தில் வெயில் ஊரில் மேய்கிறது. மழையைப் பிடித்துக் கட்டி வைத்துவிட்டு, வெயிலை அவிழ்த்து விட்டது யார்! எல்லாம் தலை கீழாய் மாறுகிறது. நாம் ஏறும்பின் “மடி” பிடித்து பால் கறந்து குடிக்கும் ஒரு காலம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

மனிதர்கள் கால்களை உயர்த்தி, தலைகளால் நடந்தால் பிறகென்ன ஆகும்! கால்களுக்கே அலங்காரம்! அவற்றின் பெருவிரலால் புன்னகைகள்!

வெயில் ஒரு பிச்சைக்காரனைப்போல், வீடு வீடாய் வந்து, குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்கிறது. எனக்கும் இது தொல்லைதான், ஒரு மாதமாவது ஓய்வில்லையா என்று கேட்டுவிட்டு தன் பாதங்களைக் காட்டி,

எனக்குப் போடவும் செருப்பில்லை, ஒன்று வாங்க வேண்டும், விலையோ! என்பதைப்போல், என் பாதனிகளை நின்று தொட்டுப் பார்த்தது.

தங்கத்தால் ஆளுதைப்போல் பெரும் காசு கொடுத்து வாங்கியது. தான் வாசலில் கிடப்பதால் இந்த வாசலுக்கு மகிமை என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பது.

தூ..... உன்னைப்போல் எத்தனைபேர் எப்படியெல்லாம் நினைத்திருக்கிறார்கள்! ஆழியதா இந்த மன்? செருப்பை வைக்க வேண்டிய இடத்திலேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

2014.01.01

மாலை

கைக்காச இல்லாமல் கடனுக்கு வாங்கித்தான் இன்றைய மாலைப் பொழுது மணி கோர்த்திருக்கிறது. மஞ்சலும் பச்சையுமாய் இரண்டே வர்ணங்கள். ஏனையவை ஒன்றுமில்லை.

இந்த மாலைப் பொழுதின் பிரச்சினை என்ன? முகத்திலும் சற்றுக் கடுகடுப்பு. தான் உடுத்த சேலையை முழுமையாய் உடுத்து முடிக்காமல், ஒரு தொங்கல் மரங்களில் தூங்க, பின்னி முடித்த கூந்தலுக்கு பூவுமில்லை, வானத்தில் ஒட்ட மீனுமில்லை.

ஒரு மாலைப் பொழுதுக்கே இல்லாத வறுமையுடன், யாரிடம் கொஞ்சம் நீலம் வாங்கிப் பூசலாம், எவரிடம் சிறிது அழகைப் பெறலாம் என,

யோசிக்கின்ற இந்த அந்தி மாலையில்

யாரோ வெற்றிலை சப்பித் துப்பியதைப்போல, ஒரு கோடு இழுபட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. நான் கீழே ஒரு படிக்கத்தை வைக்கவா! சனங்களின் தலையில் சிந்தப் பார்க்கிறது.

ஒரு பறவையும் இந்த அந்திப் பொழுதைத் தொட்டு
சந்தனம் பூசிக்கொள்ளவில்லை. எந்த மலை
இடுக்குகளிலும் யாரும் மெழுகுதிரி கொண்டதி இதைக்
கொண்டாடுவதாயும் காணப்படவில்லை.

இரவு சொல்வதைப்போல இருக்கிறது, இது எனது
குறைமாதக் குழந்தையென்று. பாவம், குளிர்காற்று
தொட்டிலுக்குள் போட்டும் ஆட்டவில்லை.

நான் உனக்கு மோதிரம் செய்யத் தங்கம் தேடினேன், நீ
அதற்குத் தகுதியில்லை என்று, மறையும் சூரியன்
சொல்லிக்கொண்டு இதன் முகத்தில் அறைந்ததா!

ஓர் இடத்தில் சிகப்பு ஊறிய தடம்!

இதுவும் நம்மைப்போலதான். இதற்கும் இன்ப துன்பங்கள்
என்று இருக்கின்றன. இன்று இதற்கு நான் சரியில்லை.
இதுவும் ஒரு படைப்பு. அதுவும்தான் -

எப்போதும் இது முட்டையிட்ட சேவலைப்போல் சாதனைகள்
நிகழ்த்தியதாக கொக்கரிப்பதும் இல்லை.

2014.05.01

சைக்கிள்

சைக்கிள் எப்போதும் நமக்குத் தாய்.

சைக்கிளுக்கு நாம் எப்போதும் கைக்குழந்தை.

தாய் தன் உள்ளத்தைத் திறந்து வைத்திருப்பதைப்போன்று, சைக்கிளும் தன் இருக்கையை விரித்து வைத்திருக்கிறது.

அது நம்மை ஏற்றிக்கொண்டு வீதியால் போகும் போது, தெருவிடம் ஏதோ பேசிக்கொள்கிறது.

சைக்கிள் காற்றை வெட்டும் கத்தரிக்கோல். அது ஒடும்போது மரங்கள் பின்னோக்கிப் போகின்றன.

சைக்கிள் என்பது நமக்கு இருக்கும் இன்னொரு இரும்புக்கால். இந்தக் கால் இல்லையென்றால், நாம் முக்கால் மனிதனைப்போல திண்டாடத் தொடங்குகிறோம்.

இந்தச் சைக்கிளில் நானும் நீயும் போகும்போது, சிலர் வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். சைக்கிள் அவர்களைப் பொருட்படுத்துவதே இல்லை.

இதன் நல்ல குணம், யாரும் இதனில் முடிக் கொள்ளாமல், விலகுங்கள் என்று சத்தம் எழுப்புவதுதான்.

ஒரு நல்ல குணமாவது இந்த இரும்பிடம் இருக்கிறதே!

இரும்புகள் ஈரம் உள்ளவை. மனிதர்களைப்போலல்ல.

காற்றைக் குடித்து கடமை செய்யும் இந்தச் சைக்கிள்,
எவ்வளவு பொறுமையானது! நாம் கல்லில் விட்டால் அதை
உடைத்துக் கொண்டல்லவா நம்மைச் சுமக்கிறது!

நகம் உடைந்து விட்டதென்று, ஒரு நாளில்
அழுதிருக்கின்றதா? காய்கறி நறுக்கும்போது நீ
அழுகின்றமாதிரி!

என் “வீதிக் கப்பலில்” நான் இன்றும் பறந்து போகிறேன்.
இதுவும் தெருவும் பேசிக்கொள்வதை எனக்கு அறிய
ஆவலாய் இருக்கிறது.....

2014.01.07

நீ

கண்டால் காணாதபடிக்குப் போகின்றாய், கண்களைக் கழற்றி உள்ளங்கைக்குள் வைத்துக் கொண்டு.

பிறகு, இருந்த இடங்களில் அவற்றைப் பூட்டி, திரும்பிப் பார்க்கின்றாய், உன் குணத்தைத் தெருவில் சிலாவிவிட்டு.

நாய் நக்குகின்ற குணம் உன்னுடையது.

நீ வந்தால் இந்தத் தெரு நாறுகிறதாக்கும், காகங்கள் அதிகம் கரைந்தபடி திரிகின்றன. நாலுகால் பிராணிகள் முக்கைச் சுவர்களில் கொண்டு தேய்க்கின்றன.

உன் பின்னால் ஓடி வருகிறது ஒரு சாக்கடை. அதற்குள் மிதந்து அழிகின்றன பிறர் உனக்குப் பூத்த புன்னகைப் பூக்கள், நீ கசக்கி எறிந்ததால்.

நீ இரு காலில்தானா போகின்றாய்! ஒரு வால் இழுப்பட்டபடி வருகின்றதே உனக்கு, இது விளங்குமா உனக்கு!

எந்த மயிராக இருந்தாலும், உனக்கு ஒரு வாலாக இருப்பதே ஒரு பாவம்.

அன்று என்னை ஒரு சந்தியில் வைத்து தற்செயலாய் கண்டு
கொண்டாய். என் பூவை நீ வாங்கவுமில்லை,
சோளம்பொரிக்கும் ஒட்டை நீ இறக்கவுமில்லை. பொரிந்தபடி
இருந்தாய்.....

நான் நீர் ஊற்ற ஊற்றக் கொதித்தாய். கடைசியில் என்
தோளில் ஏறிப் பயணம் செய்ய முயற்சித்தாய்.

நானென்ன சக்கரங்களா பூட்டியிருக்கிறேன், உன்னையும்
சமந்து கொண்டு நடக்க. வழியில் விட்டு விட்டுப்
போய்விட்டேன்.

அந்தக் கோபம் பெருத்து, பெரும் மலையாகி, அதில்
மலைப் பாம்பு வளர்ந்து,

என்னைப் பார்த்துச் சீறுகிறது, நான் பார்த்ததால் இன்று.

உன் கோபத்தில் நான் ஏறி ஒரு தேயிலைத் துளிர்கூட
ஆயமாட்டேன். சரி, நீ போ. தாகம் வந்தால் இளநீர்
குடிப்பேன். அதற்கென்ன பஞ்சம்! எத்தனை பேர்
இருக்கின்றார் எனக்கு.

2014.01.13

வெட்டுக்கிளி

நூபகமில்லையா! நான்தான் சில காலங்களுக்கு முன்பு இந்த ஊரில், வெட்டை வளவுகளில், புற்களில், பறந்து திரிந்த வெட்டுக்கிளி!

நினைவு வருகிறதா, தோளில் ஒரு பையோடு, கொஞ்சம் தெறித்த தனத்தோடு, இந்த ஊரை சுற்றித் திரிந்த காற்று!

நான் வீசி இந்த ஊரில் சிறு சருகும் கொட்டவில்லை.
குப்பைதான் கூட்டினேன். இந்த ஊரை சோடித்தேன்.
கடமையின் நிமிர்த்தம்தான். நினைவிருக்கிறதா!

நீ, நான் வைத்திருந்த அலுவலகத்தின் எதிரே இருந்த,
இல்லம் என்கின்ற வீட்டுக் குளத்தில் பூத்திருந்த பூதானே!

உன்னில் நான் எத்தனை நாட்கள் கண்ணால் தன்னிர்
தெளித்திருக்கிறேன், வாடாமல்.

இவ்வளவு மறதிக்கு என்ன காரணமோ!

உண்மையில் இது மறதியென்றால் நீ இதற்கு
மருந்துசெய்ய வேண்டும். இந்த வயதில் இது அதிகம்.

நீ சையல் பழக, வகுப்பிற்கு கால் எடுத்து வெளிக்கிட,
சான்றிதழ் தந்தவன் நானில்லையா!

நீ சையில் இடும் ஒவ்வொரு பூவிலும் சிலும்பி நிற்கும்
நூலை வெட்ட, என் சின்னி விரலின் நகத்தை ஒரு தரம்
கேட்டதாக ஞாபகம்.

நான் தரவில்லை.

மறந்தே விட்டாய்!

சீனி

பிடரியின் புனையிரை உதிர்த்தி விட்டதைப்போன்றும் இருக்கிறது, சீனியை தெறித்து விட்டதுமாதிரியும் தெரிகிறது இந்தத் தூற்றல் மழை.

எதுவாக இருந்தாலும் இனிக்கும். வெறும் சாயத்தைக் கொண்டு வா போட்டுக் குடிக்கலாம்.

மழையின் மழலைக் குழந்தை தூற்றல் மழை. தொட்டிலால் இறங்கி, மழைக்குத் தெரியாமல் சொரிந்து திரிகிறது.

தன் குழந்தையைத் தேடி மழை பெரிய பாட்டமாகவும் வரலாம். அல்லது, இந்தப் புத்திசாலித் தூற்றல் மழையாருக்கும் தெரியாமல் மெல்லப் போய் மீண்டும் தொட்டிலுக்குள் ஏறிப் படுக்கலாம்.

எவருக்குத் தெரியும் இந்த மழை வீட்டுச் சமாச்சாரங்கள்!

நமக்கு இதில் நனைவது சுகமாக இருக்கிறது.

அணில்களும் கொய்யாமரத்தில் தூறல் மழைக்குள் விளையாடுகின்றன. தாய் மழைக்குள் ஓளித்துவிடும். தம் முதுகுகளின் கோடுகள் கலங்கிவிடும் என்று.

அணில்களின் கோட்டைச் சிதைக்காத தூறல் மழையை நீயும் உனது இமைகளில் சுமக்கலாம், அவற்றின் சுருக்கங்கள் நிமிர. மழையின் குழந்தையைச் சுமக்கின்ற பாக்கியம் மலர்களுக்கு மட்டுமே!

ஏன், ஒர் இரும்புப் பூச்சியாய் இன்னும் உள்ளே இருக்கின்றாய்! உன் வேருக்குத் தேன். தூற்றல் மழை தெடுகிறது.

புழுதி கிளம்பக் கூடாது, மெல்ல வர வேண்டும். புழுதி பட்டால் தூறல் மழைக்குத் “தடிமல்” வரும்.

2014.01.21

சிரிப்பு

கன காலத்திற்குப் பிறகு வாய் நிறைய ஒரு சிரிப்பு வந்தது.

எதையோ நினைத்து, இங்கு நடக்கின்ற புதினங்களைப் பார்த்து, என்னை அறியாமல் - என்னைப்போல் அழுக்குகளில் இருந்தும் ஒதுங்கியிருப்போர் தினமும் இந்த உலகத்தைப் பார்த்து சிரிக்கின்ற சிரிப்புகளில் ஒன்றாக.....

வாயால் வழிந்து ஒழுகிவிடப் பார்க்கிறது.

ஓடி வா, ஒரு சீலையை எடுத்துக்கொண்டு வா, துடைத்து அதனால் ஊத்தைப்பட்ட பூக்களை மினுக்கலாம்.

பூக்களிலும் பல இப்போது சுத்தம் கெட்டே சூரியனைப் பார்க்காமல், விளக்கெண்ணையில் ஊறவைத்த கணக்காக நாறி விரிகின்றன.

என் சிரிப்புப் பட்ட துண்டை வெயிலில் விரிக்காதே! என் சிரிப்பு வாடும்.

உள்ளே ஓராயிரம் அர்த்தங்களும், இந்த நிலத்தைப் பார்த்த பல விமர்சனங்களுமாக நிறைந்து இருக்கின்றன என்னுடைய சிரிப்புக்குள்.

அவ்வப்போதுதானே வேரில் பலா பழுப்பது!

என் வாயில் இன்று பாலா பழுத்திருக்கிறது.

இதில் பழம் யாருக்கு, கொட்டை யாருக்கு என்ற நிலையா உனக்கு?

குழம்பிய உலகத்தில் குழம்பாமல் நீ இருந்தால் பழம் உனக்கு.....

2014.01.27

ஏனம்

மாலையாகிறது, நிலவென்று உடைத்த தேங்காய்ப் பாதியொன்று வானத்தில் கிடக்கிறது.

அதைத் தூருவ எடுத்த துருவிலையின் பூ கழன்று விழுந்து கிடப்பதைப்போல் நாலைந்து வெள்ளிகள்.

மீன்வாங்கி வருகின்றாள் ஒரு மேகப் பெண்மணி. என்ன மீனோ எனக்கும் பெயர் தெரியவில்லை.

வானம் ஒரு சமையல் அறையா!

எந்த மாப்பிள்ளைக்காம் சாப்பாடு!

வேலை தொடங்கிற்றா, புகைபோல இருள் கவிகிறது.

இந்த மணத்தில் தன் வாழுறி, தூங்கிக் கொண்டு எங்கோ படுத்து இருந்த பூனை உஷாராகி எழும்பி வருவதைப்போல் பூங்காற்று தள்ளாடுகிறது.

இதை இதுவரை காணாமல், பகலெல்லாம் ஏரித்த
வெயிலில் வெட்டிப் பிழிந்த தேசிக்காய்க் கோதுபோல
வதங்கிக் கிடந்த நான், இன்னும் சற்று “மதாலிக்கும்”
முன்னர்,

எவ்வளவு வார்த்தைகளை எனது காதுக்குள் நறுக்கி
நறுக்கிக் குவிக்கின்றாய்!

என் காதுகள் என்ன பித்தனைப் பாத்திரமா!

பொத்தல் விமுந்தாலும் ஒட்டவும் முடியாதே!

அளவோடு சமைத்து, அன்றாடம் பத்திரமாய் இந்த
ஆகாயத்துச் சமையல் அறையை பூசி மினுக்கி மினுக்கி
வைத்திருக்கும் பொன் மாலைப் பொழுதைப் பார்,

உனக்கெல்லாம் எத்தனையோ படிப்பினையை வைத்துக்
கொண்டு வருகிறது..... நிறங்களாலேயே பாடம் நடத்தி....

2014.02.01

மயானம்

இதை ஒரு பாக்கியமாகவே கருதுகின்றேன். அதாவது நான் அடிக்கடி நடமாடும் இந்தத் தெருவில் இந்த “மயானம்” இருப்பதை.

இதனால் எனக்கு மரணத்தைப் பற்றிய நினைவு தினமும் வருகிறது. அதனால், என்னை நான் தீட்டித் துப்பரவாகிக் கொள்ள முடிகிறது.

ஒருவனின் துப்பரவு மரணத்தின் நினைவில் இருந்துதான் ஏற்படுகிறது. மரணம் பற்றிய நினைவு ஏற்படும்போதுதான், ஒருவன் தனக்குள் இருக்கின்ற சூப்பைகளை ஏரிக்கிறான்.

இந்த வகையில் என் வாழ்க்கையில் ஒரு வெற்றி இந்த மயானம்.

இன்றும் நான் மரணத்தை நினைத்துக்கொண்டு இந்த நிழல் மரத்தின் கீழ் நிற்கிறேன். நான் நிற்பதைக் கண்டு மரத்தில் விளைந்திருக்கும் பறவைகள் ஏதோ பேசிக்கொள்ளுகின்றன.

அவைகளின் கிராமம்தான் இந்தப் பெரிய நிழல் மரம்.
அதற்குள் நான் நுழைந்தமாதிரி.

எதற்குள்ளும் யாரும் நுழைய முடியாது. நுழைகின்ற இடம்
இந்த மண்வீடே! ஒவ்வொருவருக்கும் இங்கு இடம்
இருக்கிறது. இங்கு இடத்தை வாங்கி வைத்து
விட்டுத்தானே வந்து பிறக்கிறோம்.

இந்த உலகத்தில் இடம் இல்லாதவன் என்று யாரும்
இல்லை. நேரம் வர பூமி தரும்.

அதுவரைக்கும் நானும் இந்தத் தெருவில் நடமாடுகிறேன்.
தலையில் வைத்த எண்ணெய்மாதிரி என் தலையிலேயே
மரணம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

பறவைகளே, குழம்ப வேண்டாம், கொஞ்சம் பொறுங்கள்!
நிழல் மரமாகுவது மனிதனின் தேவையும். அந்த நிலை
வந்தால் நீங்கள் வந்து எனக்குக் கீழும் குந்தலாம்.

2014.02.05

ஆடுகள்

ஆடுகள் ஏன் அலைகின்றன! எந்த மேய்ச்சலுக்கு இப்படித் திரிகின்றன! அலைச்சலில்தான் ஆயிரம் விசயங்கள் அகப்படும் என்று சரிவரப் புரிந்த ஜீவன்களா இவை!

பார்க்கும் இடமெல்லாம் ஆடுகள் இந்த வீதியில். இந்த வீதி எங்கே போகிறது! பல வீதிகள் நம்மை பாதாளத்திற்கே கொண்டு செல்கின்றன. சில வீதிகள்தான் நம்மை பாதுகாத்து சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்க்கின்றன.

அந்த வீதியா இந்த வீதி! ஆடுகள் அற்புதத்தின் வழியைக் கண்டு கொண்டனவா!

நானும் ஓர் அலுவலுக்கே இந்த வீதிக்கு வந்தேன். தொல்லை தராத ஆடுகள் எனக்கு வழிவிட்டு, வாய்க்குள் எதையோ உச்சரித்துக் கொண்டு, அலைச்சலால் பல விசயங்களைச் சம்பாதிக்கின்றன.

யாரும் மேய்க்கவில்லை இந்த ஆடுகளை. இவற்றின் மனங்கள்தான் மேய்க்கின்றன இவைகளை. பிறர் மேய்த்து யாரும் பேறுபெற முடியாதே!

அவரவர் மனம் அவரவரை மேய்க்க வேண்டும். நல்ல வழியில் இந்த மேய்ச்சல் இடம்பெற வேண்டும்.

இந்த ஆடுகள் வெற்றி பெற்றவை. இந்த வீதியின் தொங்கவில் “பசுமை” இருக்கிறது. ஆடுகள் அதனை அடையும். இதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. தமக்கான வழியை இவை தேடிக்கொண்டதே பெரிய ஞானமும், என்னை நான் யோசிப்பதும்.....

2014.02.07

| 52 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

மனது

என் மனதைக் கண்மரோ! எங்காவது ஒரு மரத்தில் அதன் கனிகளுக்குள் கனியாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்த வெயிலுக்கு அதன் தோல் சற்றும் கருகாமல், இரவில், நிலவொளியில் மினுமினுக்கும். என் மனதைக் கண்மரோ!

இடைக்கிடை இப்படித்தான் என்னை விட்டும் என் மனது போய் வரும். என்னை ஒரு ஏரிபொருள் இல்லாத கப்பலாக்கி, வாழ்க்கைக் கடலில் விட்டு விட்டு, அணில் கடிக்கும் கொய்யாப்பழமாகி மரத்திலே தொங்குதல் சரியா என்று கேளுங்கள்!

என் மனதுக்குள் இருப்பது மாங்கொட்டை அல்ல. எத்தனையோ மனக் கோட்டைகள். அவற்றில் ஒரு சிலதைக் கட்டி முடித்து விட்டேன். இன்னும் பலது இருக்கின்றன.

மனது இருந்தால்தானே ஒருவன் வானத்தில் பயிர் நாட்டி,
அவை பூக்க, அந்தரப் பூக்களில் தேன் குடிக்கின்றான்.

மனது இருந்தால்தானே ஒருவன் தன் உரோமத்தைக்
கொடுத்து வானத்தைத் தாங்குகிறான் அது விழாமல்
இருக்க.

என் மனதைக் கண்மரோ! கண்டால் அதைக் கையால்
பிடிக்க வேண்டாம். கை குளிரும். பூக்களை ஆய்ந்து
அதனால் பொத்துங்கள்.

கொண்டுவந்து தந்தால் சூலிக்கு ஒரு பாட்டு. மெய் மறந்து
படிக்கலாம். படித்தால் -

வாய் நிறைய வயல் விளைந்து வேளாண்மை தலை
ஆட்டும். சோற்றுக்கே பஞ்சம் இருக்காது.

2014.02.09

அபிவிருத்தி

நகம் கழன்றால் முளைத்துவிடும். மனம் கழன்றால் எப்படி! ஒண்ணரை நூற்றாண்டு வயது மரம் ஒன்றை ஓரிரு நாட்களுக்குள் வீழ்த்தியிருக்கிறார்கள்.

அபிவிருத்தி தேவைதான். அகவிருத்தியும் தேவையல்லவா!

மனிதர்களுக்கு மட்டும்தானா நமது “பாடு” இருக்க வேண்டும்! பறவை பட்சிகளுக்குத் தேவையில்லையா!

இதில் வாழ்ந்த பல்லாயிரம் பறவைகள் அகதிகளாகி, பாவம், இந்தச் சிறகுச் சாதிகள், தம் சோகத்தை நம் தேகம் சூடும் பாட்டுகளாக்கி ஓடித் திரிகின்றன.

சில பறவைகள், தம் இறகை உதிர்த்திவிட்டு, தமக்கு பறவை என்ற அந்தஸ்தே இனித் தேவையில்லை என்று, கொட்டைபோல் உருள்கின்றன வேலி ஓரங்களில். தம் சதையில் மன் புரள்.

ஐயோ, எடுத்துக் கழுகலாம் தண்ணீர் இல்லையே!

இது கடுவன் பூனைகளின் உலகம். பயமாகவும் இருக்கிறது. பறவைகள் அழிந்திடுமா!

இனிப்புக் குரலார்க்கு இவையெல்லாம் விளங்காது.

கலைஞருக்கு தலைக்கு வந்தாலும் தெரியாது.

கொதிக்கும் வெயில் தன் “நா” நீட்டித் தின்ன வரும்போது,
பறவைகள் எங்கு போவது, எவ்விடத்தில் வாழ்வது என
ஊரைக் கேட்கின்றன!

ஊரென்றாலே அது ஊமைதானே! பேசுமா?

ஊர்கள் பேசியிருந்தால் உலகம் இப்படி இருந்திருக்குமா!

ஒரு பச்சை நாடு அழிந்து கிடப்பதைப்போல் தெரிகிறது
இந்த மரம் சரிந்து கிடப்பது.

தினமும் இதன் நிழலை அள்ளிக்கொண்டுபோய் எனக்கு
பூசி மகிழ்ந்த நான், ஏங்கிப் போகிறேன்.

சொல்லியிருந்தால் அவள் கண்ணிலும், நெஞ்சிலுமாக
சிறுகவாவது அள்ளிச் சேகரித்திருக்கலாம்.

சொல்லியிருந்தால் பறவைகளும் சேகரித்திருக்கும்.
அவற்றின் கண்களும் மனங்களும் அகலமானவைகள்.

ஆறேமு நாட்களுக்காவது.....

2014.02.11

தூக்கம்

என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறது தூக்கம், கட்டிலுக்கு.

மகனே, இது கோடை காலம், இந்த மதியத்திலும் தூங்கு, தூங்கு என வெளியில் விழுகின்ற வெயிலும் வாய் திறந்து சொல்லுகிறது.

வெயிலுக்கும் பசி. ஊரிலுள்ள பச்சைகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டது. நான் கறுப்பு. அதனால் என்னைத் தவிர்த்திருக்கும்.

நான் உறங்கினாலே கனவுகளும் ஓடி வருவது வழமைதானே! நானோரு கனவுப் பண்ணைதான். எந்தக் காலத்திலும் எனக்குக் கனவுகள் கைவசம் இருக்கும். ஊரில் எது ஒறுத்தாலும், எனது உறக்கத்தில் கனவுகள் செழிக்கும்.

ஒருவன் தனக்குத் தானே ஊற்றி வளர்க்கும் நீர் கனவுகள்லவா! கருங்கல்லும் கனவுகானும் வழக்கத்தை எய்தினால் அது சர்க்கரையாவது சாத்தியம்.

இறகு ஏரிந்து, வால்கள் கருகி, அலகுகள் உருகி குருவிகள் பறக்கும்போதே உதிர்ந்து துடிக்கின்ற இந்தக் கோடையின் மதியத் தூக்கத்தில் வந்த கனவு.....

சின்னப் பிள்ளைகள் தங்கள் சித்திரக் கொப்பியில்
படங்களை வெட்டி ஒட்டியதைப்போல,

தும்பியும், வண்ணத்துப் பூச்சிகளுமாக எங்கள் வெள்ளை
மதில்களில் மொய்த்த மாதிரியே அப்படியே
அப்பிப்போக.....

திரும்ப எழும்ப முடியாமல்,

இந்த மதில்கள் எனக்கொரு சித்திரக் கொப்பியாய்
தெரிகின்றன.

நான் நித்திரையில் கேட்கிறேன்.

இந்தக் கோடையும் ஒரு குழந்தைப் பிள்ளையா!

இது எத்தனையாம் ஆண்டில் படிப்பது!

2014.02.13

புத்தகம்

என் தங்க மயிலே, சாயந்தரமென்றால் பேசும் தென்றலும்.
நான் சுவாசிக்க ஒரு புத்தகமும் வேண்டும்.

இந்த வாசலில் இருந்தபடி, குழலைக் கண்ணால் கொறித்த
விதமாக, புத்தகத்தில் மனம் நாட்டி, அதைப் பிடிக்கி
எடுக்க முடியாமல், மாலை விவசாயம் செய்வது எனக்கு
இனிமையான தொழில். நீ எனக்கு எதையாவது கொண்டு
வந்து தந்து வாய்க்குள் போடவைப்பதைப்போல.

இங்குதான் பிழை நடந்தது

இந்தப் புத்தகத்தை ஏந்திக் கொண்டிருக்கும் என்னை
தாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்க - இந்த மாலை
விவசாயியை தூக்கி நடக்காமல் சுமக்க, நீ
தந்துவிட்டுப்போன கதிரை அவ்வளவு தரமில்லை. பற்கள்
உள்ளது. வயிறு குழம்பி உறுமுவது. கரைச்சல் செய்கிறது.

நீ குளத்தில் பூத்த ஆயிரம் தாமரைப் பூக்களை ஒரு
மலருக்கே அடை வைத்துப் பொரித்தெடுக்கப்பட்ட புதுவிதப்
பூவான் ஒரு பட்சி. இனிய ஒரு பாட்டு. நீ என்னை
எவ்வளவு காலமாகத் தாங்குகிறாய்! தூக்குகிறாய்!

உன் தலை மயிரில் ஓன்றேனும், ஒரு நாளிலேனும்
உதிர்ந்து என்னில் விழுந்து நோலித்திருக்கிறதா!

இந்தக் கதிரையைப்போல நாலு உருப்படிகளை சேர்த்துப்
பிணைக்கும் அளவுக்கு நீளமானது. இதில் மாடு கட்டி
ஓட்டக் கூடியது. கரத்தைகளை நாங்கள் கதிரைகள் என்று
வீட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறோம்!

உன் இரண்டு தலை மயிரை அளவோடு சரியாக நிமிர்த்தி
நிலத்தில் கிடத்திவிட்டால் அவற்றில் “ரயில்” ஒடும்.

2014.02.15

புகை

வதந்தியைப்போல புகை பரவிக்கொண்டேயிருக்கிறது.
எங்கோ எதையோ யாரோ ஏரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேகத்தை மூடும் அளவுக்கு மலை மலையாக
வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இவை நிரந்தர
மலைகளில்லை. இவற்றில் ஒரு தேயிலைச் செடியாவது
நட்டு சிறு கொழுந்தாவது கிள்ள முடியுமா!

இல்லை, சும்மா ஏறித்தான் ஆசைக்குப் பார்க்கலாமா!

ஒர் அட்டை இருக்குமா!

காற்றுக்கு ஆடுகின்ற மலைகள். சில நேரம் காற்றே
அள்ளிக் கொண்டும் போகிறது.

கையில்லாத காற்றுக்கு கனமில்லாத மலை!

சோடிகளைப் படைப்பது இப்படித்தான்!

நமது வாழ்கையும் இந்தப் புகை மலைகள் மாதிரி.
காற்றிலே நமது வாழ்கையும் ஆடும். காற்றுப் போனால்
நமது வாழ்கையும் போய்விடும்.

நிரந்தர வாழ்க்கை நதி நமக்கு நித்திரைக்குப் பின்னர்தான்.
அதற்கான ஆயத்தங்களும், எடுபிடிகளுமே இங்கு
நிரந்தரம்.

புகை மலைகள் இப்போது சரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.
வதந்தி பரவுவது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதையோ
எரித்தவர் முடித்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்.

சிலரது தீமிரைப்போலவும் இந்தப் புகை மலைகள்
எனக்குத் தெரிந்தன!

ஆம், எங்கோ எதையோ முட்டினால்தான் புகை மலைகள்
கிளம்பும்.

இந்தப் புறா மேற்சொன்ன “எங்கோ எதையோ
முட்டினால்தான் புகை மலைகள் கிளம்பும்” என்ற தீனியைப்
பொறுக்கி மாணிக்கம்போல வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

2014.02.17

வெள்ளை நதி

ஒவ்வொரு வாரமும் அந்த வெள்ளை நதி வரும். வெயில் வருவதற்கு முன் என் வீட்டிற்குள் ஓடியிட்டு, வெயில் ஏறப் போய் விடும்.

சிலரை நாம் நண்பர்கள் என்பதைவிட, நதிகள் என்று அழைப்பதுதான் பொருத்தம். சில நதிகள் வந்து நம் வீட்டுக்குள் ஒடுவதால்தான் நமது வீடு வாசல்கள் பசுமையாகின்றன.

நதிகள் வந்தால் நம் வளவுக்குள் பறவைகளும் பின்னால் வருகின்றன. மரங்கள் இருந்ததை விடவும் தலை முடி வளர்க்கின்றன, துளிர்த்து.

இன்று காலையிலும் அந்த வெள்ளை நதி வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறது. வாசலில் புதிய பறவைகள் இரண்டு பேசுகின்றன!

நான் ஒரு சின்னத் தவணை. இந்த நதியின் அலையில் பாய்ந்து குளிக்கிறவன். என்னை அழகாக அணுகி, அதரத்தில் பூப்புத்து, தன்னில் ஒட பொருத்தமான ஒரு தோணியாக்கி, கெளரவப்படுத்தும் போதுதான்.....

வெயில் எட்டிப் பார்த்தது.

நதியின் தொடையில் விழுந்து அது சூண்ட, அதன் கரையில் திராய்போல படர்ந்து வீட்டிற்குள் செழித்த என்னை நதி நினைத்தபடி எழுந்தது போக

என் வெள்ளை நதியே இந்த வெயிலை நம் உறவைத் தாளிக்கும் நெய்யாக எடுத்தால் என்ன!

கீரை கடைந்து இதிலே தாளித்துச் சாப்பிடலாம்! அள்ளி எடுத்து சட்டிக்குள் ஊற்றினால் அடுப்பிலே உருகும் வெயில் இது. நாம் நினைத்தால் இதற்குள் மீணும் வளர்க்கலாம். ஏன் இந்த ஏரிச்சல்! வெயில் இனிமையானதும் அல்லவா!

2014.02.19

சுவாசம்

நான் விட்ட சுவாசத்தை மீண்டும் தேடி எடுத்த
மாதிரித்தான் இருக்கிறது உன்னைக் கண்டது! அப்போது நீ
சரியாக முன்று இலை விட்டிருக்காத பூக்கள்று. கண்ணைக்
சற்றி இந்தக் கறுத்தைக் கோடுகள் துளிர்க்கவில்லை.

காலம் உன்னில்தான் நின்று விளையாடி இருக்கிறது.
எவ்வளவு மாற்றத்தை உன்னில் கொண்டு வந்து தான்
வீரன் என்று காட்டி இருக்கிறது.

எங்கே நீ இவ்வளவு நானும் வாழ்ந்தாயோ!

ஒரு கொக்கு முட்டைக்குள் வாழ்ந்ததைப்போல, உலகம்
தெரியாமல், கொச்சிப் பழம்போல அழகாகி.....

உனக்கு கொக்கையாவது தெரியுமா!

உன்னைக் கிளி பார்த்தால் கொத்திவிடும். எங்கள்
பாக்குமரப் பக்கம் போகவேண்டாம். அங்கே கிளி நிற்கும்.
எங்கள் பாக்கு மரத்திற்கு தன்னில் கிளி நிற்பது, புதுக்
கைலேஞ்சியைக் கைக்குள் மடித்து வைத்த மாதிரித்தான்!
எந்நேரமும் கிளியாலே தன் முகத்தைத் துடைக்கிறது.

என்னிடத்திலும் எதோ மாற்றங்களைக் கண்டிருக்கிறாய்! மிக்க ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாய்!

மண்டை மயிர்கள் கொட்டியிருக்கின்றன. என் தலை ஆமையின் தோற்றத்தில். ஆமையும் அழுகுதானே ஆற்றங்கரையில் நின்றால்! உன் அருகில் நான் நிற்கின்றபோது அழுகில்லையா!

போன வயதுகள் தாம் போகின்றபோதே எனது மயிர்களைப் பிடிங்கி எடுத்துப்போய் தங்கள் வளவுகளில் நாட்டி தோட்டம் போட்டிருக்கின்றன. பறக்கின்ற குருவிகளும், கோழிகளும் சிக்கி மாரடிக்க.

நீ இரண்டொரு நாளைக்கேனும் என்னோடு இரு. சுவாரஸ்யமான சாப்பாடு தருகின்றேன், நீ கேள்விப்பட்டிருக்காத கதைகளைச் சமைத்து. நான் கதை சமைத்து விற்கின்ற தொழிலைத்தான் இப்போது செய்கின்றேன். இன்று பின்னேரம் கிளம்பிவிடாதே! என்னைச் சுட வந்த வெயில் மாதிரி.....

2014.02.21

| 66 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

குறட்டை

என் குறட்டையை நகைக்காதே! நான் ஓய்வாகித் தூங்கும்போது எனது இயந்திரங்களை யாரோ கழற்றிப் பூட்ட எடுக்கின்ற முயற்சியின் சத்தமாகவும் அது இருக்கிறது.

என் சுவாசக் குயில்களின் ஒலியாகவும் அதை நீ எடுக்கலாம்.

அல்லது, எனக்குள் இருக்கும் கவிஞர், நான் தூங்குகையிலும் இயற்கையை ரசித்து, அர்த்தங்கள் தேடப் புறப்பட்டிருக்கும் என் உள்ளத்துப் புகையிரதத்தின் சூச்சலாகவும் கருதிக் கொள்ள முடியும்.

என் குறட்டையை நகைக்காதே!

இன்னும் அதை மிக எளிமையாகச் சொல்வதானால் -

நீ பாத்திரங்கள் கழுகுகின்றபோது கிளம்பும் நாதமாக எடுத்துக்கொள். நீ கழுகுவதால் அல்லவா நாம் சுத்தமாகச் சாப்பிடுகின்றோம்! என்னையும் யாரோ கழுகுகிறார்கள். என்னை நீ சுத்தமாக உண்ண. நான் தூங்கி எழுந்தால் என் கண்களுக்குள்ளால் நான் மினுங்குவது அதனால் அல்லவா!

என் குறட்டையை ஏன் நோன்றிப் பார்க்கிறாய்!

அந்த அளவுக்கு உனக்கு ஏரிச்சலை ஊட்டும் நஞ்சா அது! அதை நானென்ற புல்லாங்குழலின் இசையாகவும் எடுக்கலாமே! ஒரு புல்லாங்குழலுக்கு தகுதியற்றவனா உன் படுக்கையின் பங்காளி!

எனது ராகத்தை அள்ளிக் குடிக்காமல் தூரப் போகாதே! தலையணைகள் பூப்பது என் குறட்டையின் சுகத்தில் அல்லவா! தலையணைகளுக்குப் “பணி” என் குறட்டையின் குருத்துகள்தான். நான் பாரிய குறட்டையை ஒலையாய் வீசும்போது அவை மழை பெய்வதாகவும் மகிழ்கின்றன.

கட்டிலும் என் குறட்டையைக் கேட்டு மெய் சிலிர்த்துப் போகிறது. அது மரமாக இருந்தும் எனது மந்திரத்தால், மலராகி விரிந்து, நான் உருள உருள என்னை அள்ளிக் கொஞ்சுகிறது. என் நித்திரைக் கீதத்தை அது ரசிக்கிறது.

உனக்கு மட்டும் என் குறட்டை, உன் முக்கிற்குள் ஏரியும் மெழுகுதிரி!!! கிடந்து அவதிப்படுகின்றாய்!!!

சே..... என்ன பொம்பளையா இவ.....

ஆள், என் சின்னி விரலின் கணக்குத்தான்.

ஆணால், சீனி மிட்டாய்! பாவம்..... வாய்க்குள் வைத்து உணவினால் கரைந்து விடுவாள்.

2014.02.23

| 68 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

பசும்பால்

ஆத்திரப்பட்டுவிட்டேன், மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும்.
கொஞ்சம் முகம் சுருங்கி, கண்கள் வேறு நிறமாகி
உன்னைப் பார்த்தேன். அவ்வளவே!

ழுத்திருந்த ரோஜாவில் கைபோட்டு மலர் ஆய்ந்த விதமாக,
ஒரு பாரதாரமாக நான் நடந்து கொள்ளவில்லை. அப்படி
நான் நடக்கவே மாட்டேன்.

உன்னில் அணில் ஏறி, தற்செயலாக, இது
கொய்யாமரம்தானே, பழம் எங்கே என்று
தேடியதைப்போல ஒரு பிழையான செய்கையினால்,

இந்தப் பசும்பால் கொதித்திற்று! உடனடியாய் ஆறியதே! நீ
குடிக்கவில்லை. குருவி கொடுகிற்று. கவலைதான்.

இது பகலில் நடந்தது. இப்போது இரவல்லவா! நிலவு
நம்மைப் பார்த்து என்ன நினைக்கும்!

அதற்கும் நமது இந்தச் சின்னைப் பிணக்கு
விளங்கியிருக்கிறது. அதுவும் தன்னைச் சுருக்கி, சிறிய
நூலொன்றை ஏறிவதைப்போல, தன் ஒளியை ஒறுப்பாக்கி,
கவலைப்படுகிறது.

நமது குடும்ப விடயங்களில் தலையிடும் உரிமை நிலவுக்குத்தானே! அதன் வெளிச்சத்தில்தானே நாம் சோடிப் புறாக்களைப்போல சொண்டு கொடுத்ததும், கள்ளி பொறுக்கியதும்!

நல்ல பழக்கம் உள்ளது நிலவு!பிறர் “பீத்தலை” அது பகிரங்கப்படுத்தாது!

எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது. நீ இன்னும் நிலவைப் பார்க்காமல் இருப்பது! நான் ஏதோ உள் உள்ளங்கையில் நெருப்பு மூட்டி, சட்டி வைத்து, அப்பம் சுட்டதைப்போல ஒரு ஏரிச்சல் உனக்கு.

அம்புலியே..... கண்ணாலேனும் கொஞ்சம் அசையேன்! நான் பனியாகிவிட்டேன்! மலர் போல என்னில் முகம் கழுகு! நமது வீடு ஒரு குருவிக் காடு அல்லவா! என் முகத்தை நீ இன்னும் விழுங்காமல் கொப்பளிக்க, கொப்பளிக்க.....

நான் குளியல் அறைக்குள் பாடினால் அதைக் கேட்டு சமையலறைப் பாத்திரங்கள் தாமாக விழுந்து நொருங்குவதைப்போல,

சகிக்க முடியாமல், நான் நடந்தபடி உதிர்கின்றேன்.

என் முகத்தை விழுங்கு!!

2014.02.25

| 70 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

வம்மி

“வம்மி” என்றோரு மரம் இருக்கிறது தெரியுமா.
அது பூக்கின்ற காலம் இது.

நேற்று நான் வயல் வெளிகளால் வர்ணம் தீட்டப்பட்ட
கிராமம் ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஆறுகளும்,
மரங்களும், இருப்பில் இருந்தபடி இறைவனை
வணங்குகின்ற மலைகளுமாக அந்தக் கிராமத்தைப் பார்க்க
நாறு கண்கள் தேவைப்பட்டன.

இறைவன் இப்படியான அழகையெல்லாம் அள்ளி
எறிந்துவிட்டு, ஏன், இரண்டு மாணிக்கங்களை உருட்டி
நெற்றிக்குள் வைத்தானோ தெரியவில்லை!
காரணமிருக்கும். அதை நாம் அஸக் கூடாது.

அந்தச் செழிப்பான மண்ணின் புல்லும், புழுப்பிடித்த
புல்போல நிற்காமல், காலையில் எழுந்ததும் பகுப்பால்
குடித்த நமது ஊர்களின் சண்டியர்கள்போல
ஆர்ப்பாட்டமாக, காற்றுடன் வாய்டித்தபடி உடுமானத்தை
உரிய உரிய உடுத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன!

அங்கு நான் அவதானித்த முக்கிய விடயம், அங்குள்ள
“அஃறினைப்” பொருட்களுக்குக்கூட உடுமானம்
இருக்கிறது!

அனைத்தும், உடுமானம் உரிந்தெறிந்த ஊரிலிருந்துபோன
எனக்கு இது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆடுகளும் மாடுகளும் கூட்டாகவே மேய்கின்றன. ஆட்டுக் குட்டிகள் மாடுகளின் கால்களுக்குள் “மறித்து” விளையாடுகின்றன. கோழிகளும் குரங்குகளும் குறும்புவிட்டுச் சிரிக்கின்றன. கோழி இட்ட முட்டையை உடையாமல் உருட்டிக் கொண்டு குரங்கு ஒரு மரத்தடியில் வைக்கிறது. பாதுகாப்பாக. கோழி சொன்னால் அடைப்படுக்கும் குரங்கு. அந்த அளவுக்கு உறவு. நமதூரில் நம்மையே உருட்டி கடலுக்குள் விடுகிறான் மனிதன்! குறும்பு விட்டுச் சிரிக்க ஒரு கனிந்த முகம் கிடையாது. வர வர முண்டுக்கற்களால் செதுக்கி மீசையை நாட்டிய முகங்கள்தான் மலிகின்றன.

இந்த ஊருக்குப் போகும் வழி முழுக்க “வம்மி” மரங்கள்தான்!

சிறு வயதில் வம்மிப் பூக்களை ஆய்ந்து, குடிக்கின்ற நீர் குடத்துள் போட்டு, மணக்க மணக்க தாகம் தீர்த்த நாட்கள் நினைவு வந்தன. எங்கள் வளவிலும் அப்போது ஒரு வம்மி மரம் பூத்தது.

இங்கு நான் வாய் ஊறித் துப்பத் துப்ப இன்னோர் ஆறு ஒடியது.

என்னை நான் அடிக்கடி தேட அவ்வப்போது இந்த ஊருக்கு இனி வந்தேயாக வேண்டும். அடுத்தமுறை வரும்போது இங்குள்ள பால் ஆற்றுக்கு சலங்கை தேவையில்லை, அது வைத்திருக்கிறது ஏதோ ஒரு பூணாரம்.

குரங்குகளுக்கெல்லாம் வாயில் வைத்து ஊத ஒவ்வொரு வீணைப் பெட்டியாக எதையாவது கொண்டு வர வேண்டும். என்னைக் கொண்டு தருகின்ற ஊராக இருக்கிறது!

2014.02.27

வாழ்க்கை

நமது வாழ்க்கை சிலருக்கு விளையாட்டுப் பொருளாயிற்று.
நினைத்தவுடன் ஒங்கி அடிப்பதற்கும், திடீரென வந்து எட்டி
உதைப்பதற்கும், ஏரியும் நெருப்பில் போட்டு
பொசுக்குவதற்குமான பண்டமுமாயிற்று.

நமது வாழ்க்கையை நாம் எப்படிப் பாதுகாத்தோம்! அதன்
பக்ஷமைக்காக எப்படிப் பாடுபட்டோம்!

பிறர் வேலியில் ஒரு தளை முறித்து நமது ஆட்டுக்குக்
கொடுத்தோமா சாப்பாடாக!

நமது வாழ்க்கையுள் ஒரு களங்கம் வருமென்று பயந்து
பயந்துதானே புண்ணுக்கு அரைத்துப் பூச பல்
பிடுங்குவதிலும் கவனம் செலுத்தினோம்!

யாரின் தோட்டத்திலும் பிழையாக ஒரு பூ ஆய்ந்து நமது
குழந்தைக்குக் கொடுத்து நிலாக் காட்டினோமா! அது
கேட்டுக் காலுதறக் காலுதற வேறு பக்கம் தூக்கிப்
போனோமே தவிர, பூ ஆயவில்லை.

இப்படிப் பாதுகாத்த நமது வாழ்க்கை முட்டையை யார் யாரோ வந்து கை போட்டு எடுத்து கல்லில் ஏறிந்தால் என்னாகும் ?

வெடித்த முட்டை ஓடால் வழி எடுத்து வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. வழிவதையும் விஷப் பாம்புகள் வந்து நக்குகின்றன.

இனி இந்த முட்டையை எடுத்து பழையபடிக்கு ஒட்டித்தர ஒரு பொற்கொல்லன் பிறப்பானா? கால்கள் முறிக்கப்பட்ட பொட்டுப் பூச்சிகளைப்போல நாங்கள் நடுங்குகிறோம்.

எங்கள் வாய்க்குள் இருந்த இனிய மிட்டாயை எங்கள் பிடரியில் அடித்து துப்பச் செய்துவிட்டனர். மிட்டாய் தெறித்து மன் அப்பிக் கிடக்கிறது.

2014.03.01

கோடை

போக இடமில்லை. அருங்கோடையில் புல்வெளி வறண்டு, பூந்தோட்டம் கருகி புழுதி பறக்கிறது. கடற்கரைக்கும் போக முடியாது. அங்கு உட்ணத்தில் நண்டெல்லாம் காய்ந்து கிடப்பதனால், இரவையிலும் பொறுக்கித் தின்னும் காகங்கள் பறக்கின்றன. நீயும் நானும் அங்குபோய் இருந்தால் தலையில் எச்சம் விழும்.

விடிந்ததும் அந்தக் காகங்கள்தான் பெரிய ஆட்களாக ஊரில் வரும்.

இப்படியான ஒரு குழலுக்குள் நான் உன்னை ஒரு குதிரையைச் சாய்ப்பதைப்போல சாய்த்துக்கொண்டு திரிகின்றேன்! தெருவில் வேறு ஒருத்தருமே இல்லை.

நீயும் நானும் நடக்கின்றபோது நமது கால் பட்டு முறுகி, முறியப்போகின்ற தெருக்கள் முகம் மலர்கின்றன. அவற்றிலுள்ள மணல்கள் நமது கால்களில் ஒட்டி அனுபவிக்கும் உட்ணத்தில் இருந்து விடுதலையாகி, கொஞ்ச நேரமாவது நம்மோடு வர ஆசைப்படுகின்றன.

என்னதான் நெருப்பு ஏரிந்தாலும் நமது கால்களில் ஒரு குளிர்ச்சி இருக்கிறது!

நான் எழுதிய கவிதை சட்டைப் பைக்குள் பத்திரமாக இருக்கிறது, வெக்கையில் கருகிப் போகாமல். எந்த “முடைக்குள்ளும்” முக்கு உடையாத ஒரு பிறவி கவிதைதான்!

இதை நான் உனக்கு விரித்து வாசித்துக் காட்ட இந்த அந்திப் பொழுதில் ஒர் அழகான இடம் கிடைக்கவில்லை, நமது வாசலில் இருந்தால் ஏறும்புகள் படை எடுத்து கடிக்க வருகின்றன, உண்ணத்தில் உச்சந்தலையில் தீ ஏரிவதனால்.

நான் முட்டையை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு இட இடம் கிடைக்காமல் வலியோடு திரிகின்ற ஒரு குயில். ஒரு காக்க கூடு கிடைக்கவில்லை பார்த்தாயா!

நான் உன்னை ஒரு குதிரையைச் சாய்ப்பதைப்போல சாய்த்துக்கொண்டே திரிகின்றேன். இருண்டு கண்ணில் இருட்டு ஒட்டும் வரைக்கும்.

2014.03.03

அன்புள்ள மாம்பழம்

இது மாம்பழக் காலம். எனது வண்டியில் இருக்கும் உன்னையும் யாரும் மாம்பழம் என்று நினைத்து கை போட்டுப் பார்க்கக் கூடும். “கொத்துக்குள்” இருக்கின்ற மாம்பழம்போல் நீ எனக்குள்ளே நெருங்கி இரு.

தெருவெல்லாம் மாம்பழம் விற்போர்கள் அதிகம். ஊரிலுள்ள மாமரங்கள் எல்லாம் கூடிப் பேசி முடிவெடுத்து ஒற்றுமையாகி ஒன்றாகக் காய்த்தனவோ! இது மனிதனால் இயலாது!

ஆனாக்கொரு கோலத்தில் பழக்கின்ற சாதிதான் மனிதன்!

எல்லோரும் அதிகம் அதிகமாகவே மாம்பழம் வாங்கித் திரிகிறார்கள்! இந்த உட்னத்திற்கு உதவும் என்று நினைக்கிறார்கள்!

வெட்டிச் சாப்பிட்டுவிட்டு வீதியில் ஏறிந்த கொட்டைகளால் நமக்கும் ஆபத்து இருக்கிறது. நான் கவனமாகத்தான் வண்டியைச் செலுத்துகிறேன். மீன் உண்ணும்போது மூளைப் பார்த்து விழுங்குவதைப்போல.

ஒருத்தி கூறுகிறாள் செம்பட்டான்..... செம்பட்டான்..... என்று. அது எனக்கு தொங்கட்டான்..... தொங்கட்டான்..... என்பதைப்போல கேட்கிறது!

பெண்கள் காதுகளில் அணிகின்ற ஆபரணத்தை ஒரு காலத்தில் “தொங்கட்டான்” என்றுதான் கூறுவார்கள். காதில் அணிந்தால் அது நீளமாகத் தொங்கும்.

இப்போதுதானே “அவல்” மாதிரிச் சிறுத்தது காதுகளும் ஆபரணங்களும்!

கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம் எப்போதும் மதிப்பானது. அதற்குத்தான் வியாபாரம் நடக்கிறது. வெட்டனால் சிகப்பு! கடித்தால் “குட்டான்”!

அணில்களுக்கும் இது கொண்டாட்டக் காலம். மாமரங்களில் அவை பாடிப் பாடித் தாவித் திரிகின்றன. “வால்” என்ற குஞ்சங்கள் பளபளக்க!

நமது அறைகளுக்குள் ஒட்டறை தட்ட அணில்களின் வால்கள் நல்ல பொருத்தம் என்கிறேன். இப்போதைய துடைப்பான் கட்டுகள் தொட்டால் உதிர்ந்து விடுகின்றன!

விழுந்து உருண்டுவிடாமல் இரு. என் அன்புள்ள மாம்பழமே! நீ உருண்டால் அணில் கடித்துப் போடுகிறது என யாரும் உன்னைப் பொறுக்கிக் கொண்டு ஓடலாம்.

எனக்கு முடியுமா துரத்திப் பறிக்க!

2014.03.05

பிள்ளை

சொற்களை மனதுக்குள் போட்டு, அவற்றைக் குலுக்கிக் குலுக்கி, எழும் இசையில் மகிழும் சிறு பிள்ளை நான். எனக்கு விருப்பமான விளையாட்டு சொல் குலுக்கி மகிழ்வதுதான்.

காகிதத்தில் எழுத்துவிட்டு, அதை கவிதை என்ற பெயர் சொல்லி பயணம் செய்கிறவன் நான். என் கப்பல் தமிழ் வரிகள். எனக்குத் தங்கப் பல், உறுப்பமைந்த தமிழ் எழுத்து.

நான் நித்திரையில் தமிழை நீராட்டும் ஒரு தாய். என் அருகில் நீ படுத்தால் நீ கேட்கும் சத்தம், குளிக்கின்ற குழந்தைகள் தலை துவட்டி, வெள்ளை மாளிகைக்கு வர, ஆயத்தம் ஆகுகின்ற ஆனந்தக் கூச்சல்.

என் தேகமெல்லாம் முளைத்திருக்கும் உரோமங்கள் அனைத்திலுமே தமிழ் விளைந்து கிடக்கிறது. நான் தமிழ் விளையும் ஒரு வயல்.

நீ என்னைப் பிடித்து, என் கையை இழுத்து, எதையாவது காதுக்குள் குசுகுசுக்க முனையுங்கால், என் வேளாண்மை சிதைகிறது.

உன் குசுகுசுப்பு ரம்மியம்தான். நூங்கு குடைந்து காதுக்குள் விடுவதைப்போல்!

என் தேகத்தில் பறக்கின்ற வண்ணாத்திப் பூச்சியே! என் காதுகள் மலர்ந்தபடிதான் இருக்கின்றன. பசை முறிந்து, நம் ஒட்டுக் கழராமல் சிறிது விலகி நின்று நூங்கு விடு! என் விளைச்சலையும் கவனித்து!

2014.03.07

சாய்வுநாற்காலி

நமது “சாய்வுநாற்காலியைப்” பிரிந்திருப்பது, நாம் வீட்டில் வளர்த்த ஆட்டுக் குட்டியைப் பிரிந்திருப்பது மாதிரி! ஆட்டுக்கு “குழை” வேண்டும். சாய்வுநாற்காலிக்கு நாம் வேண்டும்.

எனது சாய்வுநாற்காலியை நான்கு தினங்களாகப் பிரிந்திருக்கிறேன். அதன் இருக்கையில் ஏற்பட்ட கோளாற்றை திருத்தவென்று ஒருவரிடம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

என் கனவுகளை அள்ளி எறிந்திருக்கிறேன்.....

வேண்டாம் போங்கள், நான் சாய்வுநாற்காலியில் கிடக்கும் போதே வாருங்கள். சும்மா குந்தியிருந்து காணுகின்ற கனவில் எலி ஓடும், பூனை பிடித்துத்தராது!

இதயம் இல்லாத ஓர் எலும்புக்கூடுதான் சாய்வுநாற்காலி இல்லாத நான்!

மனம் செழிப்பது, ஊருக்குள் கோடை என்றாலும் எனக்குள்
மழை பெய்வது,

என் கடல் பொங்குவது, அதில் கப்பல்கள் ஒடி
விளையாடுவது,

துறைமுகங்களில் சரக்குக் கப்பல்கள் சாமான்கள்
இறக்குவது எல்லாம்,

என் சாய்வுநாற்காலியில் கிடந்தால்தான்!

அது இல்லாமல் எனது அடுப்பு ஏரியாது. என்னில் இருந்து
புகையே கிளம்பாது.

இது சாய்வுநாற்காலிக்குப் பழக்கப்பட்ட நரி! நல்ல
கனவுகள் பிடித்துச் சாப்பிடுவது! வெறும் கதிரையில்
கிடைக்கும் கோழிகள் சாப்பிடாது. பசிதான்.....

2014.03.08

கொச்சிக்காய்

மழை இறங்குதில்லை. வேண்டுமென்றால் நீங்கள் வாருங்கள் எனது நாட்டிற்கு என்பதைப்போல் மரங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

மழையின் காலில் ஏதாவது சிரங்கா? அதை நிலத்தில் வைக்கவே மாட்டேன் என்கிறதே!

மழையின் மனது தாராளம் என்றுதானே நினைத்திருந்தோம்! ஏன் இப்படி “கால் கிலோ” ஆகிப் போனது?

இடைக்கிடை எண்ணி நூறு, நூற்றி ஐம்பது துளிகளை ஒர் “ஏனத்தில்” கொண்டு வந்து ஊரில் தூவி விட்டு ஓடிப் போகிறது!

பாத்திரம் ஏந்தப் பழகி விட்டது மழையும். மக்களும் இங்கு உழைப்பது பற்றாமல், ஒரு கொச்சிக்காய் ஒரு குருவியின் விலையாகி, பாத்திரம் ஏந்தித் திரிவதைப்போல்

மழையும் தன் வரும்படி பற்றாமல், தன் துளிகள் என்ற
திராட்சைக் கணிகள் வாங்க முடியாமல் தவிக்கிறதோ!

இங்கு கொச்சிக்காய் போன போக்கு.....

இனி பழுத்ததும் பழுக்காததுமான கொச்சிக்காய்களை
விலை கொடுத்து வாங்கி பணக்காரர்கள் வீடுகளில்
வைத்து அழகு பார்க்கலாம்! வர்ணக் குருவிகளை வாங்கி
சூடுகளில் அடைத்து வைத்து அழகு பார்ப்பதைப்போல்!

வெட்டிக் கிள்ளி சமையலுக்குச் சேர்க்காமல்.

அது - ----- அதிகம் விலையப்பா! ஆனத்தில் விடலாமா!

2014.03.10

கொச்சிக்காய் ஜா வல்லரி

வெங்காயம் நல்ல மலிவு. அது நாடு முழுக்கத்தான்.
கொச்சிக்காய் கொஞ்சம் காரமான பிறவி என்பதனால்,
ஒறப்பு! ஆனாலும், அளவுக்கு அதிகமென்று குடிமக்கள்
சொல்லுகின்றனர். கொச்சிக்காய் இல்லாத சோறு கறி
உறவுகள் கலந்து சிறப்பிக்காத திருமணம் போன்றது.

இனி, தன்னைச் சிதைத்து சட்டிக்குள் குளிக்காமல்
ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற எண்ணம் வந்ததுவா
கொச்சிக்காய்க்கு!

கொச்சிக்காய் பறந்தால் ஆகாயப் பறவைகளின் கண்ணில்
அதன் காம்பு குத்தி, அவை “குடைசாய்ந்து” வீழாதா!

இந்த நிலத்தில் மனிதர்கள் வீழுவது போதாமல்,
பறவைகளுக்கும் இப்போது ஓர் எதிரி, கொச்சிக்காய்!

ஒன்றை ஒன்று அழிக்க ஒவ்வொன்று காலாகாலம்
உருவாகிக் கொண்டே இருக்கிறது உலகத்தில். இந்தக்
கொச்சிக்காய்க் காம்புகளால் பறவைகள் வீழும். இனி
நாட்டில் இருக்கும் கலகலப்பும் குன்றிவிடும்.

ஒரு காலத்தில் கொச்சிக்காய்களைக் குவித்து வைத்து அவற்றை விற்க, அதன் முன்னே இருந்தவன், எனக்குத் தென்பட்டான் -

கம்பிவைத்து, கட்டித்திருத்தி, மக்கள் பாவனைக்கு வழங்க இருக்கின்ற “குடைதிருத்துபவனைப்போல” மடித்த குடைகளைப் போன்றவைகள்தானே கொச்சிக்காய்கள்!

இப்போது தெரிகின்றான் -

தங்கத்தை திறந்த வெளிக்குக் கொண்டு வந்து, சூறி விற்காமல், கேட்போர்க்கு மாத்திரம் “மஞ்சடிக் கொட்டை” போட்டு நிறுத்து விற்கின்ற “கொச்சிக்காய் ஜூவல்லர்ஸ்” முதலாளியாக!

காலம் ஒவ்வொருவனையும் இடம் மாற்றி, தடம் மாற்றி விடுவதில் கெட்டிக்காரன்.

எனக்கு பறவைகளை நினைத்தால்தான் கவலையாக இருக்கிறது..... ஏனெனில், நான் பறவை ஜாதி. பழம் தின்று வாழ்கிறவன். மனிதர்களைப் போல்ல.....

2014.03.12

ஒரு சொல்

நல்ல கவிதை ஒன்றிலிருந்து உருவி எடுத்து காற்றில்
ஊறப்போட்ட ஒரு சொல்லைப்போல வண்ணத்துப்
பூச்சியோன்று அந்தரத்தை உழவுகிறது.

கவிதை நாட்டவா!
இங்கு நாட்டுபவர் போதாதா!

கவிதையென்ன இப்போது நாட்டி நீர் விட்டு
வளர்த்தெடுக்கும் பயிரா!

கவிதை எப்போது தானியமாகியது!
பயிரை ஆமை நறுக்கி, கதிரை குருவி கொறிக்க!

ஏற்ச சிவந்த முகம் கொண்ட இந்த அந்திப் பொழுதில்
ஆகாயத்தை விரித்து வாசித்தபடி இருக்கின்ற எனக்கு,
ஆகாயமே தனது வர்ணத்தில் சிறு துளியை என் முன்னே
ஊற்றி விட்டமாதிரியும் உணர்கின்றேன் இந்த
வண்ணத்துப்பூச்சியை. கவிதை நாட்ட உழவுகின்ற
கமக்காரனை.....

தனியேதான் வயல் செய்கிறது அது!
அது, பரவாயில்லை. இணையர்களாகவும் கவிதை
செய்கின்ற காலம் இது.

என் கண்கள் இரண்டையும் ஏருதுகளாய்ச் சாய்க்கும் திறன்
அதற்கு எங்கிருந்து வந்தது!

மாடுகளாயின எனது விழிகள். இந்த வண்ணத்துப்புச்சியின்
பின்னால் ஒடுகின்றன.

ஒரு மரத்தில் குந்தி முகர்ந்து இளைப்பாறி, ஒரு பூவுக்கு
மாறி, பானம் அருந்திவிட்டு, காசு கொடுக்காமல், பயிர்
விளைந்த பின்பு தருகின்றேன் குறித்து வைத்துக்கொள்
என்றுவிட்டு,

தொடர்ந்து தொழிலுக்குப் போகிறது அனுபவமுள்ள
விவசாயி.

இந்த வண்ணத்துப்புச்சி நாட்டும் பயிர் விளையுமோ
என்னவோ தெரியாது, நான் விளைந்துவிட்டேன், இதன்
உழவில் விழுந்து முளைத்து.

வெட்டி என்னை கொட்டி அளக்க,

ஒரு பானையும் ஒரு “கண்டும்” தேவை.

2014.03.15

வலிப்பு

யார் போட்ட விதையோ, ஒரு கொடி முளைத்து வேலியில் படர்கிறது.

என்ன கொடியென்று பெயர் தெரியவில்லை. ஆனாலும், அதன் முகம் அழகாக இருக்கிறது.

ஆங்காங்கே குருவி பீய்ச்சிய எச்சத்தைப்போல, சின்னச் சின்னப் பூக்கள்! அவற்றுள் இருந்து பிஞ்சகளாக நீ நாக்கால் “வலிப்புக்” காட்டுதல்போல் காய்கள்!

இதைப் பிடுங்கி ஏறியாமல் நீரூற்றி வளர்ப்போம். வளர்த்து, என்ன கொடியென்று இனங்காண்போம்!

இது என்ன கொடியாக இருந்தாலும், இதன் காய்கள் எதற்கும் உதவாமல் போனாலும், எனக்கு இது வேண்டும்! இது பிஞ்ச விட்டு உன்னைப் போலல்லவா “வலிப்புக்” காட்டுகிறது!

நீ நாக்கால் “வலிப்புக்” காட்டினால், என் நெஞ்சில் உன்னில் இருக்கும் கவர்ச்சி கூடி, உன் சோலைக்குப் பூவாகி நான் மணத்தேனே ஒரு காலத்தில்! அப்படியே இந்தக் கொடியும் என்ன ஆக்கி விட்டது!

இது காய்த்து - இது எனக்குக் காட்டும் “வலிப்பால்” நான் என்னை இழந்திருக்கிறேன்!

இரண்டு உதடுகளுக்குள் நாக்கை நீட்டி “வலிப்புக்” காட்டுதல் என்பது, ஒரு காலத்தில் நமது கிராமத்தில் பெண்கள் தம் காதலை வெளிப்படுத்தி ஆண்களுக்குப் போடுகின்ற அத்திவாரம்!

பெரும்பாலும், வேலிக்குள் நின்று “வலிப்புக்” காட்டித்தான் அப்போது பெண்கள் தம் காதலைச் சொல்லி வைத்தார்கள்!

அது ஒரு காலம்!..... நாக்கை நீட்டித் தெறித்து, நாயகனைச் சுட்டார்கள்!

இந்த நினைவெல்லாம் இந்தக் கொடியால் கிளம்புவது ஒன்றே போதும். இந்தக் கொடி எனக்கு வேண்டும்!

2014.03.18

வா

இறங்கு மழையே இறங்கு. வந்து இந்த நிலத்தில் கால் வை. வந்து வந்து பார்த்துவிட்டு எங்கு போகின்றாய்? இந்த நிலத்திலென்ன முள்ளா கிடக்கிறது! உன் பாதத்தில் ஏறி, ஏறிய இடங்கள் பழுக்க!

சரி, உனக்குப் பயமென்றால், உன் பாதத்தின் அளவை எனக்குத் தா! செருப்புகள் வாங்கிக் குவிக்கின்றேன். நீ செருப்புப் போட்டு வந்து பெய்வதையும் ஊர் பார்க்கத்தானே வேண்டும்!

உலகம் அழிகின்ற தருணத்தில் அனைவருமே காலுக்குப் பாதனிகள் போடுவர் என்றொரு கதையும் இருக்கிறது. அது உண்மையும்தான். யாருக்கு இப்போது செருப்பில்லை! தெருவில் “குரங்காட்டி” கொண்டுவந்து காட்டுகின்ற குரங்கிற்கும் பாதனிகள்!

என் பக்கத்து வீட்டில் ஒருத்தி இருக்கின்றாள், அவள் அணிகின்ற செருப்புக்குக் “குதிரைமுகம்”!

நமக்கு அதுவெல்லாம் வேண்டாம். நீ படித்த மழை. நன்றாகப் பாட்டுப் பாடுவாய். மரங்களை மேடையாக்கி ஆடுவாய். நாலுபேர் பார்க்க, நாகரீகமாக.....

வா மழையே, உன் பாட்டுக் கேட்டு எவ்வளவு காலம்! காது காய்ந்து விட்டது. நான் கடன் பட்டாவது செருப்புகள் வாங்கித் தருகின்றேன்.என் தலையில் ஒரு சொட்டுத் துளியாக, ஒரு நிமிடமாவது விழு!

சீ..... நிலத்தில் சரியான புழுதி, நான் கால் வைக்க மாட்டேன் என்கிறாயா? இங்குள்ள புழுதி காற்றுக்குப் பறந்து உன் முக்கை அடைத்ததா! தூம்முகிறாய்!

நான் என்ன செய்வேன், என் கால் நகம் பொசுங்கி, விரல்கள் புழுப்போல சுருண்டுவிட்டன! நெருப்பு என்னைத் தினமும் வறுத்து எடுக்கிறது! நான் கடலைபோல, அது கடலைக்காரி மாதிரி!

எந்தக் கடற்கரையில், காற்று வாங்க வருவோர்க்கு என்னைக் கொண்டு விற்கிறதோ! எனக்குக் கவலை, இன்னும் ஒரு மாரி என்னைக் கொறிக்கவில்லை, தன் வாய் நிறைய அள்ளிப் போட்டு.....

2014.03.20

| 92 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

சோகம்

எட்டி எட்டிப் பார்க்கிறது மழை. ஊருக்குள் வந்து இருக்க விருப்பமில்லை. நாங்கள் என்ன குறை வைத்தோம் இந்த வள்ளாலுக்கு! பின்னேரமானால் ஒர் “எத்தாப்புக்” காட்டிவிட்டு, நின்று சினுங்கக்கூட இல்லாமல் ஒரே ஓட்டம்.

இந்தக் கோபித்த மாப்பிள்ளையைக் கூட்டி வர யாருண்டு இப்போது ஊருக்குள்! பேசிக் கதைத்து பிரச்சனைகள் தீர்த்த காலமா இது!

ஒவ்வொருவர் நெஞ்கள்ஞும் மனமென்று பெரிய பெரிய பாறாங்கற்கள். அதில் பாம்பு படுக்கிறது, யாரை எப்போது கொத்தலாம் என்று.

மழைக்கும் இந்தப் பயமோ, அது எனக்குத் தெரியாது. இருந்தாலும், மரத்திற்கும் இனிய சிலருக்கும் மாணிக்கம் எறியலாமே “துளி” என்று.

இன்று பின்னேரம் சிறு முழுக்கம். அது - மழை “சோவெனப்” பெய்ய மலை உடைக்கும் சத்தம். ஒரு சொட்டுக் குளிர்காற்று. “அத்தர்” போல் மேனிகளைத் தடவிப் போகிறது. மின்னலென்று சின்னச் சின்ன வான் புழுக்கள். பிரகாசம் இல்லை. ஆக, மொத்தத்தில் மிக வறுமை மழைக்கு.

பிரபு

அதன் நாட்டில் ஒரு கூடாத அரசாங்கம் ஆள்கிறதா!

நான் நாக்குக் காய இலையான்போல் “கிணுகிணுப்பேன்”
பழைய ஞாபகத்தில் மழைப்பாட்டுப் பாடி. இதற்கு மேலும்
எது என்னால் முடியும்! மழைக்குக் காது உண்டு. அது என்
பாட்டைக் கேட்கும். மகிழ்ச்சி வந்து அது தன்
கொடுப்புக்குள் சிரித்தாலே முத்து விழும்!

இதற்கு மேலே எது என்னால் முடியும்!

மாப்பிள்ளைக்கு மனமிருந்தால் வரட்டும். பெண் வீட்டில்
குறைமாதத்தில் சிக விழுந்த சோகம்!

2014.03.23

| 94 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

பாலப்பம்

இந்தக் குளிருக்குள் நான் எழுதுகின்ற எழுத்துகளும் நடுங்குமென்று, உனக்கு எப்படி விளங்கிறு! சூடான தேந்ரும், கிள்ளித் தின்னப் பாலப்பமுமாக கொண்டு வந்து தருகின்றாய்.

நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் பாலப்பம் எவ்வளவு தூரம் கலந்திருக்கிறது!

எங்கள் ஊரில் அதிகமானவர்கள் காலையில் எழுந்ததும் முகம் பார்ப்பது, பாலப்பத்தில்! காலையில் பாலப்பம் தின்னாத வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கையல்ல.

உந்தன் கரங்களுக்கு -

மிகப் பெறுமதியான, நான் எழுதிய இந்தக் காகிதத்தைத் தூக்கித் தர வேண்டும், வைத்துக்கொள் பரிசாய், என்று. எனினும் நான் தரவில்லை. இன்னும் எழுத வேண்டியும் இருக்கிறது!

எழுத எழுத எழுத்து முடிவதில்லை. அதைப்போல, எழுத எழுத என் பேனை தேய்வதுமில்லை, வளர்கிறது!

பேனை வளராத எழுத்தாளன் பேய்க்குப் பேன் பார்க்கப் போய்விடுகிறான். பேய்களின் தலையில் பேன் எடுத்து வெள்ளைக் காகிதத்தில் சவம் அடக்குகின்றான்.

சிலருக்கு வெள்ளைக் காகிதம் தம் எழுத்துகளைப்
புதைக்கும் புதை குழி. சிலருக்கு எழுத்துகளைப் பூக்க
வைக்கும் பூஞ்சோலை.

நான் பூஞ்சோலைக்காகவே பாடுபடுகின்றேன்!

பாடுபடுதல்தான் வாழ்கை. எதிலும் பாடுபடாமல், கையைக்
கட்டிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு, பிறரின் விளைச்சலில் பங்கு
கேட்பது நியாயமல்ல.

கோழியில் சேவல் பாடுபடுவதால்தானே நமக்கு முட்டை
கிடைக்கிறது!

இந்தக் குளிருக்குள் நான் பாடுபடுவதால்தானே எனக்கு
“அப்பம்” கிடைக்கிறது.

நீ தந்த இந்தப் பாலப்பங்கள் நல்ல ருசி.
மென்மையானவை. இப்படி ஓவ்வொருவருக்கும் ஓவ்வொரு
பாலப்பமே உள்ளங்களாக வாய்த்தால் எவ்வளவு நல்லது!
ஆயிரம் பிரச்சினைகள் குறைந்துவிடும்!

2014.03.26

| 96 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

காற்றைப்போல

பயணமொன்று போயிருந்தேன். எங்கென்று தெரியாமல், எவ்விடம் என்று குறிக்காமல், காற்றைப் போல, எங்கு எவ்விடம் என்றெல்லாம் குறித்தபடி, எனக்கு நானே வரைந்த ஒரு வரைபடத்துள். தோலால் போர்த்தி இருக்கும் வாழைப்பழத்தையும்விட இலகுவான, எந்தப் பாதுகாப்புமின்றி, நாட்டில் பயந்து பயந்து.....

இங்கு எந்நேரமும் எதுவும் நடக்கலாம் என்ற அச்சம் எனக்கு மட்டுமல்ல, தம் குலைகளுக்கே கல்லெறி விழும் என இங்குள்ள தென்னை மரங்களே பீதி கொள்ளும் காலத்தில்!

இந்த வாழ்கையில் நான் இன்னும் ஒடு முற்றாத சின்னக் குரும்பை என்று என்னைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்ற மக்களோடும், மட்டையில் அடி கொஞ்சம் பழுத்தாலும், நானும் இன்னும் இளநீர்தான் என்கின்ற மனைவியுமாய்.

ஒலை பழுத்த நான்! அதை விழாமல் வைத்துள்ளேன், அது எனது கெட்டித்தனம்.

காற்றுக்கென்ன, அது எங்கெங்கோ போகிறது,
எதையெல்லாமோ செய்கிறது.

நாம் கல்லாகக் கல்லாகப் பாரம்தான்!

நம்மை அரிதாக்க அரிதாக்க ஆபத்து!

ஒரிடத்தில் தண்ணீர் கேட்டான் என் புதல்வன். வாகனத்தை
நிறுத்தி வாங்கிக் கொடுத்தபோது,

இருட்டி இருந்தது.

பழக்கமில்லாத ஊரும், இருட்டும் என்னைத் தின்றது! புதை
குழிக்குள் இருந்ததைப்போல் ஒர் உணர்வு!

இப்படித்தானே புதை குழியும் இருக்கும்! அதற்கும்,
வாகனத்தில் வந்துதானே இறங்க வேண்டும்.

2014.03.29

மனம்

வயல் நிலங்களைல்லாம் வெடித்துக் கிடக்கின்றன.

தாகத்தில் வாடி இடரும் கொக்குகள் எட்டுவைக்கும்போது அந்த வெடிப்புகளுக்குள் தெரியாத்தனமாகக் கால்வைத்து, இழுத்து, வரம்பில் கொண்டுவந்து நீட்டிவைத்து, ஏற்பட்ட காயத்தைப் பார்க்கின்றன.

இருந்தாலும், இந்தக் கோடையுள்ளும் சில தாவரங்கள் வெடித்துப் பறக்கின்ற இந்த நிலத்தில் முளைத்தபடிதான் இருக்கின்றன! துணிச்சல் இருந்தால் நெருப்புள்ளும் தாமரைகள் பூக்கலாம் என்பதைப்போல, இந்த நேரத்திலும் அவை பூத்திருக்கின்றன.

சரிதானே, இந்தக் கோடைக்குப் பயந்து கிடப்பதில் நாம் கண்டதுதான் என்ன! வறுத்த மண்ணையும் மனம் வைத்துப் பிழிந்தால் தண்ணீர் கசியலாம்! ஆண்டவன் உதவியால் நமக்கு மனம்தான் பெரிய கோடையாளி என்பதை இந்தத் தாவரங்கள் நம்பிவிட்டன!

இன்று - நம்பிக்கையின் சிகரங்களைப் பார்த்த திருப்தி எனக்கும் வருகிறது.

ஒரு சின்னக் காற்று இந்த வயல்வெளி எங்கும் ஓடித்திரிகிறது. என்னிடமும் வந்து என் சட்டைப் பைக்குள் ஏதோ சொல்லி ஊதிவிட்டு மறைந்துபோகிறது.

நான் சட்டைப்பையைத் தொட்டுப் பார்க்கிறேன். உள்ளே
ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும், ஒரு சுகம்! இப்படித்தான்
காற்றின் கொடைகள், நம் கண்களுக்குத் தெரியாது,

மெய்யான “தர்மசீலன்” இந்தக் காற்றுத்தான்! நாம் அல்ல.
நாம் கொடுத்தால் பலருக்குத் தெரிந்துவிடுகிறதே!

பசியில் திரியும் கொக்குகள் - ஆறு பெருக்கெடுத்து, அதில்
மீன்கள் ஓடி தாம் பிடித்துத் தின்னும் கனவுகளைல்லாம்
காய்ந்துபோன வெறுப்பில்,

சின்ன மீன்கள்போல் வயலுக்குள் துடிக்கும் இந்தக்
“காற்றுக் குஞ்சுகளை” பிடித்துத் தின்ன தங்கள் நீண்ட
சொண்டுகளை, தலை நிமிர்த்தி, விரித்து நீட்டுகின்றபோது,

அவை புல்லாங்குழல்களை எடுத்து ஊதுவதைப்போல
எனக்குத் தெரிகிறது!

சா..... என்னிடமும் ஒரு “வீணைப் பெட்டி” (mouth organ)
இருக்கிறது! வரும்போது எடுத்து வந்திருக்கலாம்.
கொக்குகளுடன் சேர்ந்து நானும் ஊதினால், கோடை சில
நேரம் கனியலாம்!

2014.03.30

சேவல்

இன்று காலையில் எழும்புதற்கு கொஞ்சம் நேரமாகி விட்டது. குரியன் என்னைச் சந்திக்காமலே வெகு தூரம் சென்றுவிட்டது.

இன்று எனக்கு அதிகாலை ஒன்று இல்லை. இன்று மாம்பழம் குப்பாத தூரதிழ்டசாலி நான். நடுக் கரும்பைக் கடிப்பதைப்போல் இந்தச் சுடு பகலில் விழிக்கிறேன்.

காலைப் பிள்ளை வந்து விளையாடி மறைந்ததற்கான எந்தத் தடங்களும் இங்கு பார்ப்பதற்குத் தோன்றவில்லை. அது எப்போதும் வாசம் பூசிக்கொண்டு வருமே, அந்த மணம்கூட இன்று சற்று நின்று வீசவில்லை. இன்றையப் பிள்ளை கடையில் வாங்கிய மணத்தைப் பூசிக்கொண்டு வந்து போனதா?

ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும், இன்று காலை கை குப்பிய தடயம்போல், ஒரு கோழிச் சேவல் அதிகாலையில் கூவிய களைப்புத் தீர, ஆறுதலாக மரத்தடியில் படுத்து குறட்டை விடுகிறது. அதன் வாயால் ஏதோ தண்ணீர் வடிகிறது.

இது களைப்பா, இல்லை தான் சூவிய சூவலை நான்
கேட்கவில்லை என்ற பெரும் சோர்வா!

சேவலைத்தான் கேட்கவேண்டும்.

மன்னிக்க வேண்டும், குளிர் காலை நேரத்து தலையில் பூ
குலுங்கும், ஒலிபரப்புச் சாதனமே!

தன் குடலுக்குள் இருந்து, அதிகாலைச் சின்னப் பிஞ்சுக்கு.
ஒசை எடுத்து வார்க்கும் சூவல் சக்கரவர்த்தியே!

என்னைத் தவிர,

உன்னை யார் கண்டுகொள்ளப் போகின்றார்! உன்னை
யார் கணக்கில் எடுத்து, உனக்காக ஒரு நிமிடம் ஒதுக்கி,
சேவலும் நம் வாழ்க்கையின் பங்காளி என்று உன்
சாந்தலைப்போல தம் உள்ளங்கள் சிலிர்க்க வைப்பார்?

2014.04.02

| 102 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

கறி

நெடிய நெடிய கதைகளாகவே கொட்டுகிறாய். நானும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். என் உடலைத் தின்றபடி.

இது நிலாக் காலம். கொஞ்சம் அழகாகக் கதைத்தால் இனிமையாக இருக்கும். நீ என்னுடன் கதைப்பதை நிலாவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அது - தன் கண்ணைப் பொத்தி, காதைப் பொத்தி, முகத்தைச் சுழிக்கிறது.

நிலா வருவது யாரும் கணக்கிலெலுக்காத உன் கதைக் குவியல்களில் ஏறி விளையாடி தன் காலை முறிக்க அல்ல. இங்குள்ள கவர்ச்சிகளை விரும்பி.

கடலை, நதியை, மலையை, வண்ண மலர்களை, மரங்களை, மலர்போன்ற வார்த்தைகளை உதிர்க்கின்ற பிறவிகளை என்று.

அதுதான் காதலர்களை நிலா தேடித் தேடித் திரிவது.

வானத்தில் வெள்ளிகளின் கிணுகிணுப்பைக் கேட்டுச் சலித்த நிலா, நம்மோடு இருந்து, நாம் ரசமாக மொழியும் கதையையெல்லாம் கேட்டு மகிழ்ந்து விட்டு,

எழுந்துபோய் தூங்க. கனவுகளும், இனிய இரவுகளுமாக.

என்ன மட்டுமல்ல, இந்த வெள்ளை நிலாவையும் நீ
இன்று அவதிப்படுத்துகிறாய்.

தோழனே!

முருங்கைக்காய் நீட்டம், பயற்றங்காய் நெடுப்பம், அதற்காக
அவற்றை அப்படியே போட்டு அவித்துத் தின்கிறோமா!

அளவாக நறுக்கி, நறுக்கி நறுக்கி சட்டிக்குள் விட்டால்தான்
ஆணம் கவைக்கும். கறி தரமாக இருக்கும்.

இதைப்போன்றுதான் நாம் கதைக்கின்ற கதைகளும்.

நறுக்கி, அளவோடு துண்டாடி அழகாக நாக்கால்
விட்டால்தான் உரையாடல் ருசிக்கும்

உனக்கு கறி சமைக்கத் தெரியாது.

2014.04.04

எருது

எழுந்து, வாசலில் நின்றேன். தலைக்கு மேலால் “ஓன்று” உறுமியபடி போகிறது.

எருது இரும்பாகிப் பறக்கிறது!

நானும் கொஞ்சம் நிலைகெட்டு, என் கையில் இருந்த மல்லிகைப் பூ விழுந்து.....

அழகு, மல்லிகைப் பூ விழுந்தால், என் மனது நோகும். பூக்களில் எனக்கு பிடித்தமான பூ மல்லிகைப் பூதான்.

என் வாசலில் ஒரு மல்லிகைக் கடல் இருக்கிறது. காலையில் எழுந்ததும் அதில்தான் நான் அலை பாய்வேன்! அதன் கரையில் பொறுக்கிய சிப்பியைப் போன்றுதான் இப்போது என் கையில் இருந்து விழுந்தது.

என் வீட்டாரை ஒவ்வொரு புன்னைக்கு குடங்களாக மாற்றிய பெருமை இந்த மல்லிகைக் கடலுக்கு உண்டு. நான் சிரிப்பதைப்போல் நீங்களும் சிரிக்கவேண்டுமென எங்களைப் பழக்கியது .

எங்களிடம் வந்து சிரிப்பு வாங்காமல் சென்றவர் யார்? ஒறுப்பே இல்லாமல், முறுக வறுத்த மணமுள்ள சிரிப்பாகவே கிடைக்கும்.

இங்கு வானத்தில் புல் மேயப்போகும் ஏருதுக்கு ஊரில் சாப்பாடு இல்லையா! யார் இதனில் பாலைக் கறந்தெடுத்துக்கொண்டு அடித்துத் துரத்தியது.....

பெரிய பெரிய கொம்புகள் உள்ள ஓர் ஏருது! புண்ணாக்குத் தின்று கொழுத்த “தார்” உடம்பு!

என் மஸ்லிகைக்கு மேலால் ஏன் இன்று பறந்ததாம்.....

தன் பாலை அள்ளி உடம்பெல்லாம் ஊற்றி, ஒருத்தி நிற்கிறாளாம் பார்ப்போம் என்று,

நினைத்து வந்ததா மேலால்!

நிலத்தால் வந்தால் நிற்கமாட்டாள் என்று .

என்னிடமும் கயிறு உண்டு, வந்திருந்தால் வேறு கதை. கட்டி வைத்திருப்பேன், ஆளை நாலு துண்டாய் மடித்து.

2014.04.06

லாத்தா

வெட்டி, துண்டு துண்டாய் எறியும் மிட்டாய்தான் உன் கதைகள். நீ என் அருகில் வந்தாலே என் உடம்பெல்லாம் விதைத்திருக்கும் “உசிர்” ஒடி வளர்கிறது.

நீ இந்த ஊருக்கா ராசாத்தி! தினசரி ஒவ்வொரு இரவும் என் வீட்டுச் சுவருக்கு வருகின்றாய். நான் சொல்லிவைத்த ஆள்மாதிரி.

வந்து,

ஒவ்வொரு சொல் சொல்லாய் நீ என்னுடன் மொழிகின்றாய். அவற்றை ஒன்றுகூட்டி அள்ளி ஏறிவதைப்போல், இடைக்கிடை நீண்ட பெரும் சத்தமும்.

நான் வளர்க்காமல் என் வீட்டுச் சுவரிலேயே குடியிருக்கும் மிட்டாய் மொழி ஆத்மாவே! நான் கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக யோசித்து, யோசித்துப் பேசிப் பேசியே என்னை நட்பாக்கி, என் சுவரில் ஊரும் பூ வேலைப்பாடே!

எந்தத் தச்சன் உன்னை இப்படிச் சமைத்தான்! முற்றாத முதிரை மரம் சீவி! சின்னப் பிள்ளையின் சின்னி விரலின் அளவுக்கு ஒரு கலை நுட்பம்!

மிஸ்!

நீங்கள் சேலை உடுப்பதில்லையா!
தெரியாத்தனமாக நீங்கள் ஏதோ தவறு செய்து, யாரோ
உங்களுக்கு ஏசியதால், உடுத்திருந்த சேலை
உரிந்துவிட்டதா!

மானம் இருந்தால் அப்படித்தான்!

இங்கு தெரிந்து செய்யும் தவறுக்கு வாங்குகின்ற
ஏச்சுக்கும் உரியாத சேலையுடன் வாழுகின்றோர் அதிகம்.

உங்கள் மானம் பத்திரம். புதுச் சேலையோன்று
வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

எனக்கொரு சந்தேகம்,

நாம் இரட்டைக் குழந்தைகளா! ஒன்று பல்லியென்று, அது
நீங்கள்! கொஞ்சம் பிந்தி ஒன்று நானென்று!

நமக்கு, எல்லாம் வெளிப்படை. வயிற்றுக்குள் இருக்கும்
முட்டையையும் காட்டுகிறோம்.

லாத்தா!

நீங்கள் கதைக்கக் கதைக்க அதை உணாவி உணாவி
விழுங்காமல், தொண்டைக்குள் வைத்துக்கொண்டு
கரையும்வரை சுவைக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு இரவும் நமக்கு இப்படியே போகிறது.

இன்னும் நீங்கள் சிறுநீர்விட பார்த்ததில்லை என் தலையில்.
நல்ல நட்பு!

நட்பைக் கொச்சைப்படுத்தாத உங்கள் நாகரீகம் அழகு.

2014.04.10

இணான்

இன்று காலையில் கேட்டது பறவைகளின் ஒசை அல்ல. ஒரு அயலவனின் மரணச்செய்தி. காற்றில் அது மெல்ல மெல்ல வந்து, ஒரு குளவியைப்போல குத்தியது.

ஆயிரம் கற்பனைகளுடனும், வெள்ளைக் காகிதத்தில் பால் வார்க்கும் ஆவலுடையோனுமாய், எழுந்த என்னை அச் செய்தி,

தலையில் அடித்து, குப்பறக் கவிழ்த்து, என்னை வெறும் கட்டாந்தரையாக்கி, கால்நடைகளை அவிழ்த்து விட்டது எனக்குள் மேய. என்னில் இப்போது புல்லும் இல்லை.

சின்ன மழையும் சீட்டி அடிக்கின்ற காற்றுமாக, வாசல் முழுக்க மணல்களும் பூத்துக் கிடந்தும்,

இன்று பூக்கிள்ளி முகராத ஒருவன் நான். இன்றையக் காலையை அனுபவிக்காமல், என் வாழ்க்கைக் கணக்குப் புத்தகத்தில் இக் காலையை நட்டத்தில் பதிவுசெய்கிறேன்.

மரண வீட்டில் இருந்து அழுகுரல்கள் மழையையும்
பொத்துக்கொண்டு ஒணான்கள்போல ஊரெல்லாம்
இடித்திரிகின்றன. அ.. ந்த ஒணான்கள் புகுந்த மழை
ஒட்டையாகியே விட்டது.

இந்த மழையை ஒட்டவேண்டும். வெகு காலத்திற்குப் பிறகு
ஊருக்கு வந்தது.

மழையின் ஒட்டைக்குள் தலை பொறுத்து பூமரங்கள்
தற்கொலைக்கு கழுத்தில் சுருக்கு மாட்டிய
பெண்களைப்போல நிற்க:

வானத்திலிருந்து ஒட்டுவேலை செய்கிறவர்கள் வந்து
மழையை ஒட்டுகிறார்களா?

மின்னல்!

2014.04.12

பணி

புல்லில் இருக்கும் பனித்துளியைப் பார்த்து என் மனது என்னவெல்லாமோ சொல்கிறது. மனது பேசுவது அழகாக இருக்கும். அது ஆழ்ந்த ஞானத்தோடு பேசுவதால், பல அர்த்தங்கள் பிடிபடும்.

தனது குழந்தையைத் தூக்கி தாய் தன் நெஞ்சில் வைத்திருப்பதைப்போல, இந்தப் புல்லையும் பனித் துளியையும் பார்க்கத் தெரிகிறது. வானத்தில் வட்டமிடும் பருந்துக்குப் பயந்து, கோழிக்குஞ்சு பதுங்குவதைப்போல, இந்தப் பனித் துளியும், சீரி எழுகின்ற சூரியனுக்குப் பயந்து புல்லுக்குள் மறைகிறதா!

இது உருகி ஒடும் ஆற்றுக்குள் குளிக்க எனக்கு அதிர்ஸ்டமில்லை. என்னை வைத்து உன் உள்ளாவ் கைக்குள் நீ பொத்துகின்றபோது, நானும் உனக்கு ஒரு பனித்துளி.

இந்தப் பனித்துளியால் நான் குளிக்க ஓர் ஆறு செய்ய முடியுமா! சிறு சிறு துளிகளாக இருந்து, பின் தங்களால் ஆறு செய்தவர்கள்தானே உலகத்தில் மகான்கள்!

இந்தப் பனித்துளியும் மகான்களின் வரிசையில் வரலாம்.

புல்லின் ஒலைக்குள் பனித்துளி மறைந்து இருப்பது,
சூரியனுக்குப் பயந்து என்று இல்லாமல்,

ஞானப் பாலும் குடிக்கலாம்!

ஒதுங்கி, ஒரு மறைவில் இருந்துதான், உலகத்தில்
உண்டான மேதைகள் தங்களை நட்டனர், இந்த உலகம்
ஒளிபெற தாங்களே முளைத்து விளக்குகளாக எழும்ப!

அப்படி எழும்ப பனித்துளி தன்னைத் தானே நடுகிறதா
புல்லின் இதழ்களில்!

கடலுக்கும் பெரியதொன்று இருக்கிறது என்றால், அது
“ஞானம்”!

ஞானம் நிறைந்தால் இந்தப் பனித்துளி கடலைவிடப்
பெரியது.

நான் மட்டுமல்ல, உலகமே இதில் குளிக்கும்.

2014.04.15

| 112 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

கொய்யா

குருவியை இடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது கொய்யா மரம்.
பழத்தை ஊட்டுகிறது.

இது எப்போது குருவிக்குத் தாயானது !பெற்றால்தான்
பிள்ளையா என்ற விளக்கம், விளங்கிய இந்தக்
கொய்யாமரம், என் வளவில் நிற்பது எனக்கும்
பெருமைதான்.

குருவியின் கூடும் இந்த மரத்தில்தான் இருக்கிறது. நான்
ஒரு வீடுகட்ட, எத்தனையோ தொழிலாளிகளைக் கொண்டு,
பாடுபட்டேன். எவ்வளவு பணத்தைச் செலவுசெய்தேன்!

குருவிக்கு இந்தச் சிரமங்கள் எதுவுமில்லை. அதன் அலகு,
நம்மில் ஆயிரம் கலைஞர்களைவிட மேலானது!

தன் அலகே தனக்குதவி என்று வாழுவது குருவி. நம்
கையே நமக்குதவி என்ற தத்துவத்தை நாம் எப்போதோ
மறந்துவிட்டோம்.

கொய்யாமரத்தை யோசித்தால்:

இந்த உலகத்தில், ஒவ்வொன்றும் நமக்கு எதையாவது விளக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

நமது தலையில் இருந்து கழன்று விழும் தலை முடி சூட காற்றுக்கு விளையாட்டுப் பொருளாகிறது.

நமது குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுப் பொருள் வாங்க எவ்வளவு பணத்தை வீணடிக்கின்றோம்.

காற்றுப்போல, குளிர்ந்த மனதுடன் ஒரு குழந்தையை உருவாக்க என்ன பாடுகளைப் பட்டாகவேண்டும், இங்கு!

காற்றை யார் வளர்த்தது! ஒலையை வாசிக்க அதற்கு யார் கற்றுக்கொடுத்தது!

பால் குடிக்கும்போதே நமது பிள்ளைகளை பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பியும்.....

மனிதன், இயற்கையோடு இயற்கையாய் கலக்காத வரைக்கும், கருங்கல்தான்! நமது மலைகளை இடித் தெறிவோம்.....

2014.04.18

பாக்கு

இன்று கொழும்புக்குப் போகிறேன், கொட்டைப் பாக்கு
வாங்க.

வெற்றிலையும் சண்ணாம்பும் நிறைந்துள்ள ஊரில்
கொட்டைப் பாக்குத்தான் தட்டுப்பாடு. சில்லறையும்,
புன்னகையும் என்று, எடுத்துக்கொண்டு போகின்றேன்.
சில்லறை பாக்கு வாங்க, புன்னகை அங்குள்ள
நண்பர்களுக்குக் கொடுக்க.

கூட்ட செங்கல்களுக்கு சக்கரங்கள் வைத்திருக்கும்
வண்டிகளில் நான் ஒருபோதும் போவதில்லை. தெரியாத்
தனமாக ஒருமுறைக்கு அதில் ஏறி,

கையைக் கழற்றி, கால்களை முறித்தெடுத்து,
இடுப்பையும்தான் தட்டிக் கழற்றி ஒரு பெட்டியிலே அடுக்கி,
முண்டமாகவே ஆசனத்தில் உருண்டு,

இல்லம் வந்தபின்தான் எடுத்துப் பூட்டினேன். இன்னொரு
தரம் என் தாய்க்குப் பிறந்தேன்.

தாரம் என்னை அடையாளம் காணாமல் தடுமாறி, பிறகு,
அறிந்து, கவலைப்பட்டது.

இந்த, செங்கட்டி வண்டிகளின் சிறப்பே இதுதான்.
ஒவ்வொரு பயணத்தின் பிறகும், இறங்கி, மீண்டும் மீண்டும்
பிறந்தே ஆளாகவேண்டும்.

அதற்காக,
எனது பிறப்புச் சான்றிதழில் ஒரே ஒரு திகதி மட்டும்
இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக,

கால் நீட்டி இருந்து, கை வீசி நடந்து, கோப்பி வாங்கிக்
குடிக்கும்,

“தண்டவாளத்து வீட்டுத் திட்டம்”, சத்தம் போட்டால் யானை
திடுக்கிடும் உருப்படி,

புகையிரதத்தில்தான்!

ஊரில் நான் இல்லாத நேரத்தில் மழை பெய்யலாம் .என்
வீடு தனியே இருந்து மழைக்குள் குளிக்கலாம் .நான்
கொட்டையாக அதற்குள் இருந்து மகிழ்ச்சியில்
கிலுங்காமல்.

ஒன்றும் நினைக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள்
மழைக்கு!

வெறும் சன்னாம்பும் வெற்றிலையும் வைத்தால், சப்பிச்
சிவக்கலாமா! உனக்கும் வாய்க்கு ருசியாக வெற்றிலை
பாக்குவைத்து “வட்டாவில்” தரத்தான், பாக்கிற்குப்
போகிறான், என்றும் தெரிவியுங்கள்..

உதவியாய் இருக்கும்!

2014.04.20

தாள்

பூனை பால் குடிக்கும். நான் “தாள்” குடிப்பேன்.

பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பூனை பானையை முகரும். நான் தாளைக் குடித்துவிட்டு பேனையை முடுவேன்.

வெள்ளைக் காகிதமே எனக்குச் சாப்பாடு. அதை உண்ணாமல் எனக்கு வேறொதையும் உண்ண முடியாது.

வெள்ளைக் காகிதத்தில்தான் நான் என்னை யாரென்று கண்டுபிடிக்கிறேன். என்னை ஆராய்ச்சி செய்யும் ஆய்வுகூடமாக வெள்ளைக் காகிதம்தான் இருக்கிறது.

என் மேசையில் இருக்கின்ற வெள்ளைக் காகிதங்கள் காற்றுக்கு நடுங்கி கீழே கொட்டுப்படும்போது, ஒடிவந்து பிடித்து அடுக்கிவைக்கும் உனக்கும்,

காற்றின் கரங்கள் பட்டு தேகத்தில் நோவுகளா! வா, என் விரல் இருக்கிறது தேய்த்து விடுகிறேன்.

என் விரல் பட்ட இடத்திலெல்லாம் உனக்கு குளிர் எடுக்குமே! குளிர் எடுக்கும் இடத்திலெல்லாம் உரோமங்கள் தளைக்குமே!

உன் உரோமத்தில் ஊஞ்சல்போட்டு ஆடி மகிழ்கிறவன்
அல்லவா நான்!

வெள்ளைக் காகிதம் இந்தப் பூமிமாதிரி. எவ்வளவு
பாரத்தை இந்தப் பூமியில் இருத்தினாலும், தான்
பணியாமல், நொருங்காமல், தன் நிலை இழக்காமல்
இருப்பதைப்போல,
வெள்ளைக் காகிதமும் எவ்வளவைக் கொட்டி,
எழுத்தெழுத்தாய் வைத்தாலும், பாரம் உணராமல் பறக்கும்.
மகிழ்ச்சியினால்,

என்னைப் பார், நான் இயல்பில் காற்றுக்குத் தள்ளாடும்
வண்ணாத்தி! ஆனால், பேனை ஆற்றலுள்ளோர் பயணிக்கும்
“பறவைக் கப்பல்”, என்று.

இது எனக்குப் பால். இதில் பழம்போல நான்
விழுந்தால்தானே தினசரியும் எனக்குத் தெம்பும், தேக
ஆரோக்கியமும் கிடைக்கிறது!

பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பூனை மயக்கத்தில் கிடக்கலாம்.
நான் தானைக் குடித்துவிட்டு இன்னுமொரு கிளையை
விடுகிறேனே.....

2014.04.22

| 118 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

மண்

நானும் ஒரு குழந்தை. இந்த மண்ணுக்குள் உருண்டு, புரண்டு விளையாடும் பாலகன்.

இந்தப் புழுதியெல்லாம் என் உடம்பில் பட்டு மணக்கின்றபோது, நான் மலர்கிறேன். புதுத் தெம்பும் புளகாங்கிதமும் அடைகிறேன்.

இந்த மண்ணை முகர்ந்தால் என் மூலவேர்கள் என் கண்களுக்குத் தெரிகின்றன. அவை ஒடியிருக்கும் இடத்தையெல்லாம் நான் தொட்டுத் தழுவி,

அந்த வேர்களில் இருந்தே பாட்டுப் பாடுகிறேன்.

நான் சின்னப் பிள்ளை. மண் தின்று துப்பும் தம்பி!

என்னைத் தூக்கி உன் கக்கத்தில் இடுக்காதே!

இந்த மண்ணில் நடந்தால் என் கால் கெடாது. இந்த மண்ணின் “மண்புழுக்கள்” எனக்குத் தங்கம்.

இந்த மண்ணில் இருந்து முளைத்தவன் அல்லவா நான்! இந்த மண்ணை அழைவதில் என்ன தவறு!

தம் மண்ணை மறந்தவர் மகத்துவம் அடைந்தனரா!

எல்லாம் மண்ணால் அல்லவா, அதுவும், தாம் பிறந்த மண்ணினால் மகிமை பெறுவதே பெரு மதிப்பிற்குரியது.

நான் சின்னப் பிள்ளை.

என் சின்ன விரலிலும், நெஞ்சிலுமாக மண் ஓட்டியிருக்கிறது.

விரலைச் சூப்பினால் இனிப்பு. நெஞ்சைக் கொட்டினால் பிசுபிசுப்பு.

இந்த மண்ணையே எடுத்து நான் மீசையாய் வைத்தேன். நீரசிக்கின்ற மீசை!

சிற்றெறும்பும் சொந்த மண்ணில் ஊர்ந்தால்தான் பெரிய சித்திரக்காரர்கள். நிலமும் அழகுறும். வாழும் வரைக்கும் இந்த மண்ணில் விழுந்துதான் நான் கிடந்தாலும்,

“துரு” என்பதே என்னில் பிடிக்காது.

நான் சின்னப் பிள்ளை.

சித்திரக்காரன்.

2014.04.25

| 120 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

நியதி

வருடத்தின் வாலில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்.
உடம்பும் தலையும் தேய்ந்த வருடம் வாலை மட்டும்
நீட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. சொற்ப நாட்களில் இதை
நிறைவுசெய்து, இன்னொரு விமானத்தை காலம் அனுப்பும்.

நாம் இப்போது பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த
விமானம், நிரந்தரமாய் எங்கோ தரையிறங்கப் போகிறது.
இதற்குள் இனி நமது நினைவுக் குருவியெல்லாம்
சாடுவைக்கும்.

இனி வராது இது. சிறகுகள் முறிந்துவிடும்.

இது புதிதாக வந்தபோது இருந்த அனைவருமே ஏறினோம்.
ஏறிய, எல்லோரும் இப்போதும் இருக்கிறோமா? அவரவர்
இடம் வர பலர் இடையில் இறங்கிவிட்டனர். பலர்
புதிதாகவும் தொற்றிக்கொண்டனர்.

ஏறியோர் ஏறி, இறங்கியோர் இறங்க ,எனது வேலை
நிறைவூற்போகிறது என, ஏறிந்த காலக் குப்பை
புகைந்துகொண்டிருக்கிறது. முற்றாக அணைய நேரம்
பார்க்கிறது.

கவலைதான், குப்பையென்றாலும்,

இதைக் கழுகித் துடைத்துக் கண்ணாடிபோல மினுக்கி
அனுப்பத்தானே மழையும் வருகிறது!

குப்பையைக்கூட கழுகுகின்ற மனம் மழைக்கு இருக்கிறது.
நம்மையும் கழுகுகிறதுதானே!

நேற்றும் வந்தது.

இன்றும் மழை வருவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள்
இருக்கின்றன.

உலகத்தில் இது நியதி, போகும்போது புது
மாப்பிள்ளைபோல கழுகி அனுப்புவது! நமக்கும் இதுதானே
நடக்கிறது!

கண்ணால் நாம் அழுது பயனில்லை. உழுத்த
இயந்திரத்தை என்னெய்விட்டு எழுப்பலாமா?

விழப்போகிறது இந்த விமானம். யார் தலையையும்
தாக்காமல் பிரார்த்திப்போமாக.....

2014.04.28

பந்து

களைப்பாக இருக்கிறது. இந்த மலையடியில் குந்தி இளைப்பாறுகின்றேன்.

பிடி மண்ணைப்போட்டாலே நிரம்பக்கூடிய இந்த மலை இடவுக்குள், பென்னம்பெரிய மரம் முளைத்திருக்கிறது!

நட்டவன் நட்டால் நகத்திலும் தேங்காய் காய்க்கும்!

ஆச்சரியங்கள்தான் அவனையும் அவனது ஆற்றல்களையும் பறைசாற்றுகின்றன. ஆச்சரியங்களை உணரும்போதுதான் நாழும் யார் என்ற ஆச்சரியம் பொங்கி, மங்கிய நமது கண் திறக்கிறது.

பயணமொன்று வந்தேன். இடையில் இளைத்துக் குந்தியிருக்கிறேன்.

காடுகளும் பற்றைகளுமான பகுதி. காலை வைத்தால் பாதங்கள் நனையும் அளவுக்கு சப்புத்தன்னினி.

இதையும்விட அடர்த்தியான வனாந்தரத்துக்குள் தானே சீவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பற்றி ஏரிகின்ற காடு அது. அன்னி ஊற்ற சப்புத்தன்னியும் கிடையாது.

ஊரில், சப்புத்தண்ணி வற்றிவிட்டால் நல்லவன் அழுவான்.
நாகம் பவனி வரும். அங்குள்ள கோழியெல்லாம்,
மனிதனின் நல்ல தன்மைகளையும், தேவையான
தகுதிகளையும் பொறுக்கித்தின்று முட்டையிடும்.

கெட்ட ஊரிலும் கோழிமுட்டை இன்னும் சத்தாக இருப்பது
அதனால்தான்.

அலுத்து, இவ்விடத்தில் இருந்து, பலதையும் பத்தையும்
கொறிக்கிறேன்.

களைப்பு வரவேண்டும் ஒருவனுக்கு. வந்தால்தான் அவன்
காலாறி, அவனது பார்வை இறங்கி, பலதிலும் பட்டுத்
தெறித்து படிப்பினைகள் உதிர்த்துவான்.

ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன் ஏறிந்த பந்து. எதிலாவது
தட்டி முட்டி பந்து உருண்டு விழுந்தால்தான் நிலத்தை
உணர்கிறது.

நானும் உணருகிறேன்.

என்ன உருட்டி விளையாட குரங்கு வந்தால் கவலை
வாராது. ஊரில், நாயும் நரியும் என்னை முகர்ந்து எச்சில்
படுத்துகே!

2014.04.30

குட்டு

கேட்டாயா, கேட்டாயா என்று தலையில் குட்டுவதைப்போல மழை! சூதலுக்கு சுருட்டிப் படுக்கப்போய் பக்கத்தில் உறங்கிய உனது சூந்தலுக்குள் சிக்குண்டு, கானான் கோழியைப்போல் துடிக்கின்றேன். என்னைப் பிடித்து அறுவைக்கு யாருக்கும் கொடுத்துவிடாதே. மெல்லக் கிளப்பிலிடு, நெற்பயிரே! உன் அடியில்தான் இன்னும் இன்னும் மேய்ந்து நம் வயல் சிறக்க.

ஆள்வைத்து அடிப்பதைப்போல, ஒளித்திருந்தும் அடிக்கிறது மழை.

மழையில்லைதானே என்று வீதிக்கு இறங்க, வாங்கு வாங்கு என்று அது வந்து வாங்கி, தன் சண்டித்தனத்தைக் காட்டி, மிக்க அட்டகாசம் செய்கிறது வான் தண்ணி.

மழை பச்சைத் தண்ணியென்று நம்பியிருக்கும் எனக்கு, அதைப் பொய்யாக்கி, என் நம்பிக்கையைச் சிறைத்து, சீட்டி அடித்தபடி, நீர்ப் பொல்லைக் கொண்டு தலையில் போடுகிறது. இரத்தம் ஒழுகவில்லை! தானே ஒழுகுகிறது. இது அதன் மாயாஜாலம்!

சாரனை உயர்த்திக் கட்டிய காட்டயனைப்போல காலையில் பெய்த மழை மிகவும் மோசம்.

கூரை ஒடுக்களை உடைத்து உள்ளே இறங்கிற்று.
கொள்ளையடிக்கவா!

இல்லை, கச்சேரி வைக்க!

பாத்திரங்களில் விழுந்த அது தாளம் இட்டது. நீ கேட்கும் இக்காலப் பாடல்களில் தாளம் இல்லை. இதைப் பார் என்று.

பின்னேரம்

என் உடுப்பை நனைத்து நான் ஒடும்போது,

மேலும் மேலும் பெய்து கைதட்டி ரசித்தது. உடுப்பை வீட்டில் கொண்டுவந்து பிழிய ,மாடு சிறுநீர் விடுவ தைப்போல் இருந்தது!

ஒன்றுக்குள் ஒன்று மறைந்திருப்பதே உலகு என்று மெல்ல மெல்ல நான் இப்போது கண்டுபிடித்துக்கொண்டிருக்கும் காலம்.

மழைக்குள் எத்தனையோ மறைந்திருக்கின்றன!

2014.05.02

| 126 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

கருவாடு

எங்கனுர் செவ்வரத்தம் பூ ரீச்சர், சித்திரப் பாடம் என் மகனுக்கு எடுத்தது, சுனாமியென்று கடல் கவிழ்ந்து, ஊருக்குள் கொட்டிய அவலத்துள் கரைந்தது, இப்படியொரு காலகட்டத்தில்தான். வர்ணம் தீட்டும் வானமே நீ உன் திறமைகளைக் காட்டாமல் அதற்காக இரண்டொருநாள் இருளாகு. நானும் எழுதாமல் பேனையை முடிவைப்பேன்.

அப்போது என்னுடைய தெருவாலே தினம் தினமும், புத்தகத்தால் முகம் முடிப் போகின்ற பனங்கிழங்கு, பிட்டுக்கு இடித்து அரித்தெடுத்த அரிசி மாவு,

தேங்காய்ப் பூப்போட்டு பிசைந்து எடுப்பதைப்போல், ஒரு திருமணத்தைச் செய்யாமல், அதற்கு “அவன்” நாட்டம் கிடைக்காமல்,

என் தெருவை மறந்து, தன்னுடைய சித்திரங்களை எல்லாம் தூக்கி ஏறிந்துவிட்டு,

கடல் தூக்கிப்போக எங்கே போயிற்று! என் இனிய நந்தவளம்! ஆழக் கடல் கொண்டு அதை நாட்டிப் பூக்கிறதா! அங்கே நான் வந்து, அதில் பூ ஆய்ந்து முகரலாமா!

அது தெருவாலே போகுங்கால் மணக்கும்
மனிக்கணக்காய். காற்றும் நின்று அந்த மணம் குடித்து
மூக்குறிஞ்சும்.

என் தெருப் பூத்த ஒரே ஒரு பூ, என் செவ்வரத்தம் பூ
ரீச்சர்.

மீன்களுக்கு மை தீட்டி ,தன் கண்ணழகைப்போல
கடலுக்குள் இருந்து இப்போதும் தொழிலா, அந்தக்
கிளிக்கு, பொன் அழகு மின்மினிக்கு!

ஊர் நினைவு வர, அந்தக் கிளிக்கு கொஞ்சதமிழ்
வந்ததுவா,

கடல் சத்தம் இன்று சுகம் சுகமாய் வருகிறது! செவ்வரத்தம்
பூ ரீச்சர் சிறிப்பதனைப் போன்றோன் அலையின் நுரையும்
புன்னகைத்து விரிகிறது.

எங்களுக்குச் சோகம்!
நீர்ச் சிறுத்தைக்குச் சீனவெடி!

என்னைக் கீறிப் போடுகிறது, கருவாடாய், துயரம், இந்த
இரவினிலும் காய்.

2014.05.05

சீறு குரும்பும் பாட்டாகும்

சூரியனையும் சேர்த்து

கவிதையை வளர்க்க நான் யார்? அது என்னைத்தான் வளர்க்கிறது. நான் பெற்ற பிள்ளையா கவிதை? அது பெற்ற பிள்ளைதான் நான்.

எனக்கு வானம் பார்க்கப் பழக்கியது எது? கவிதை! மண்ணை முகர்ந்து ருசிக்கப் பழக்கியது எது? கவிதை! நான் கவிதையை மேய்க்கப் புறப்பட்டவன் அல்ல. என்னைக் கழுகத் தலைப்பட்டவன்.

நான் ஒரு சிறு கொடி. கவிதையை சுற்றிப் பிடித்து வளருகிறேன். இந்த வெயிலுக்கும் என் நாக்கை நீட்டக் காரணம், நான் சுற்றிப் பிடித்திருக்கும் கவிதைதான்.

கவிதை, இந்த இருண்ட உலகிற்குள் எனக்கு வெளிச்சம் போடுகிறது. முட்களில் எட்டுவைத்து எனது குதிகால் நோகாமல், கவிதை பொன் வெளிச்சம் கொட்டி, என்னைப் பூப்போல நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த விளக்கை ஏந்தாமல் நான் இருந்திருந்தால், ஒரு குரங்குபோல மரங்களில் தாவியிருப்பேன். பாம்பும், தேனும், என் தேளில் ஊஞ்சல்கட்டி பாடியிருக்கும்.

நான் நிலத்தில் நடந்திருக்க முடியாது. சேறும், சகதியுமான இந்தத் தரையில் புதையுண்டிருப்பேன். அப்போதும் நான் எதிர்பாராமல் புதையுங்கால், கவிதைதான் ஓடிவந்து என்னைத் தோண்டி எடுக்கிறது.

கவிதை ஓர் அலவாங்கு. அது முன்னுக்கற்களைப் பொடியாக்கி இடித்து உடைக்கும்.

கவிதையைச் சுற்றிப் பிடிக்காமல் இருந்திருந்தால், நான் முன்று இலை விட்டு செழித்திருக்கமாட்டேன். என்னை இங்கு வண்ணாத்திப்பூச்சிகள் மொய்த்திருக்காது.

வண்ணாத்திகளுக்கு வர்ணமாய் இருப்பதும் கவிதைதான். ஒருநாள் நானும் வண்ணாத்தியாகலாம். பூக்களில் மொய்ப்பதற்கு எனக்கு எவ்வளவு ஆசை!

கவிதையை நான்தான் வளர்க்கிறேன் என்று நினைத்தால், என்னைப்போல் ஒரு முட்டாள் இங்கில்லை. கவிஞர் முட்டாளாய் இருக்கலாம். கவிதை முட்டாளா! இதற்கு நல்ல உதாரணம், நம்மை ஓர் அங்குலம் வளர்த்தெடுக்க கவிதை ஓராயிரம் வருடங்கள் எடுப்பதுதான்.

பத்து நாட்களுக்குள் காய்த்துத் தொங்க நாமென்ன பாகற்கொடியா? நேற்று ஏற்ந்த பப்பாசிக் கொட்டைகளா?

நமக்கு தனிப்பட்ட வாழ்க்கை சில வருடங்கள்தான். கவிதையோடு கை குலுக்கி வாழுகின்ற வாழ்க்கை பல்லாயிரம் வருடங்கள்!

பூமி குரியனையும் சேர்த்துச் சுற்றுவதுமாதிரி.

2015.05.10

| 132 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

கிண்று நீ

தூக்கமில்லாத ஒன்றுதான் கவிதை. அது எப்போதும் விழித்திருக்கும். நம் சுவாசத்தில் வாழ்ந்து, இரத்தத்தில் நீந்துவதால் அதன் இயக்கத்தில் சோர்வு இல்லை. நமது இதய மாளிகையில் அது எப்போதும் ஒட்டறை தட்டி, மாச நீக்கி, புதுப்புதிதாக எதையாவது சோடித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

நாம் கண்ணயர்ந்தால் கவிதையும் கண்ணயர்ந்து விடுகிறதென்று அர்த்தமில்லை. தற்செயலாகவேனும் கவிதை தன் சிறுகைக் கழற்றி அடுக்கிய வரலாறு கிடையாது.

நம் கண்ணைக்கொண்டு கவிதைக்கு எதையாவது காட்டுகிறோமா? இல்லையே! கவிதை பார்ப்பது தன் கூர் விழி கொண்டுதான். வேல் விழிகளையும் தன் கூர் விழியால் வீழ்த்தக் கூடியது கவிதை. இதனால்தான் கவிதையின் பார்வைகள் பல விதமாக அமைகின்றன. நாம் ஒருவனைப் பார்த்தால், ஒருவனைப் பார்க்கிறோம். கவிதை ஒருவனைப் பார்த்தால் பலரைப் பார்க்கிறது. கொடுரங்களை கிள்ளித் தின்னும் பாம்பு கவிதை. எந்தக் கொடுரத்தையும் அது சகிப்பதில்லை. புனிதங்களையும், புண்ணியங்களையும், அது விரும்புவதால், மழையையும், நிலவையும் அது நன்றாக விரும்பும்.

பொறுமையற்ற பிறவிகளில் கவிதையையும் அடக்கலாம்
 எனது கவிதைகளில் சில இன்னும் கோடரியுடன் உலா
 வந்தவண்ணமிருக்கின்றன, சில அந்திகளைத் தேடி.
 கவிதை கொத்திச் சாய்க்காத சாம்ராஜ்ஜியங்களா!
 கட்டி எழுப்பாத கோட்டைகளா!
 கவிதை எப்போதும் விரும்புவது காதலை. நமக்குள்
 எப்போதும் தீராத காதல் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தால்,
 கவிதை வருகிறது, வலை வீசிப் பிடிக்க, நம் அன்பை.
 அழுதம் ஊற்றி.

எனவே, கவிஞர் உறங்குகிறான், கவிதையும் உறங்கி
 இருக்குமென்று யாராவது கவிஞரைத் திருட வந்தால்,
 கவிதை தன் கரம் நீட்டிப் பிடிக்கும். பிடித்து,
 காகிதங்களில் கட்டிவைக்கும்.

இன்று நே பிடிப்படாய். இந்தக் காகிதத்தில் இருந்து கழன்று
 பார்!

2015.05.15

மின்னற்கொடியின் வேர்

ஒரு கவிஞருக்கு இருக்கின்ற சொத்து கவிதைதான்.

கோடான கோடி பயிர் விளையும் நிலத்தைவிட, அவனுக்கு கவிதைதான் பெரிய விளை தரை. அதை எழுதிக்கொடுத்து மக்களுக்கு சீர்வரிசை செய்யத்தான் கவிஞர் நினைக்கின்றான்.

சிலருக்கு அவன் கவிதை பெறுமதியற்றதாகலாம்.

அதற்காக அவன் கவலைப்படுவதில்லை. அவன் கவலைப்படுவது உலகத்தில் ஒன்றுக்காகத்தான். உலகம் தலை கீழாய் சூழன்று, மனிதர்கள் நிலை குலைந்து, தடுமாறும்போதுதான்! மற்றும்படிக்கு, அவனுக்கு என்ன கவலை கிடக்கிறது!

அவனது விளை தரையில், அவனுக்கு எல்லாமே கிடைக்கின்றன.

மண்ணை ஏறிந்து அவன் வயலில் பொன்னை அறுக்கிறவன். அவன் வளர்க்கின்ற பகவும் தங்கவைக்கோல் தின்கிறது. அவனது வயலுக்குள் ஒடுகின்ற நீருக்குள் தமிழ் நனைகிறது. எவ்வளவுதான் நனைந்தாலும் தும்மல் வராத மொழி தமிழ்தான். கவிஞர்தான் அதைக் கழகிக் கழகிப் புக்கிறான்.

தமிழை அடுக்குகின்ற அலுமாரிகள் கவிஞரிடம்தான் இருக்கின்றன. அவைகளும் அவனுக்கு சிறு சொத்து.

பாலை ஊற்றிக் குடிப்பதைப்போல, அவன் தமிழை ஊற்றிக் குடிப்பதற்கும் ஒரு கோப்பை இருக்கிறது, அவனுக்கு.

எப்போதும் உடையாத கோப்பை. இந்தக் கோப்பை உடைந்தால் கவிஞர் சாய்ந்துவிடுகிறான்.

மரத்தில் கண்ணிகட்டி விரிகின்ற மலர்போன்ற கவிஞர், தன்னில் எந்தப் பூச்சியும் மொய்ப்பதற்கு விரும்பான்.

ஊரிலுள்ள ஜந்து சில அவனில் கண் வைத்தால், பெட்டிக்குள் ஓடி ஒளிக்கின்ற குணமுமில்லை அவனுக்கு.

“பெட்டி” என்றொரு சொத்துமில்லை கவிஞரிடத்தில்.

“கத்தி” இருக்கிறது. தமிழ் எழுத்தைத் தட்டிச் செய்த கத்தி. வெங்காயம் உரிக்கவல்ல, பழைய காயங்களைக் கீறி மருந்து கட்ட.

அவன் ஒடுகின்ற சைக்கிள்தான் காற்று. அவன் காசுகொடுத்து வாங்காத ஒரு வாகனம். கவிஞர் எதையும் காசு கொடுத்து வாங்கியதைக் கண்டாரோ? அவனுக்கு இங்கு எல்லாம் இலவசம்! கவிஞரின் சைக்கிள் அல்லாமல் இருந்திருந்தால், இவர்களின் சைக்கிள்களின் சக்கரங்கள் நிமிராது.

இப்படி, கவிஞரின் சொத்துகளும், சிறப்புகளும் அதிகம். இன்னும் எழுதிக்கொண்டிருக்கலாம். என் மின்னற்கொடிக்கு வேர் அறுந்து என் மடியில் வந்து விழாமல் இருந்திருந்தால்.

2015.05.20

அதற்காக அது

கவிதை தோழனுக்குத் தோழன், தகப்பனுக்குத் தகப்பன்.
நம்மை ஊர் சுற்றிக் காட்டுவது கவிதைதான். கவிதைக்குத்
தெரியாத ஒன்றென்று எதுவுமே இல்லை. உலகத்தை
நமக்குப் பிட்டுப் பிட்டுவைத்து படித்துக் கொடுப்பது அது.

நமக்கு என்றொரு ஊஞ்சல் இருக்கிறதா, வீட்டில்?
இல்லையே! நமக்கான ஊஞ்சல் நமக்குள்தான் ஆடுகிறது,
அது, கவிதை! நமக்கு என்றொரு நதி இருக்கிறதா
நாட்டில்? நமக்கான நதி நமக்குள்ளேயே இருக்கிறது, அது
கவிதை!

நமக்குக் கால்கள் எத்தனை? கவிதை இருப்பதனால்
கண்கள்தான் எத்தனை! ஆயிரமாகக்
குவித்துவைத்திருக்கிறது, நமது உடம்பெல்லாம் கவிதை
அனைத்தையும்!

நம்மை நாம் உணரவைப்பது கவிதையால் அல்லவா!
நம்மை உணராமல் நாம் வாழ்வதும் ஒரு வாழ்க்கையா?

எவன் தன்னை உணரத் தொடங்குகிறானோ, அவனுக்குள்
கவிதை வேலைசெய்யத் தொடங்குகிறது. நமக்குள் அது
வெளிச்சம் பூட்டுகிறது. அதனால்தான் சிலர் நமக்குப்
புழுவாகத் தெரிவதும், இமயமலைகளாக உயர்ந்து
காணப்படுவதும்.

ஒருவனுக்குப் பாட்டு ஒழுகுகிறது என்றால்

அவன் அவனைக் குடைந்து, நூங்குக்குள் சதை
எடுப்பதைப்போல, எடுத்து, தன்னை பலருக்குச் சாப்பிடக்
கொடுத்து, இந்தப் பொய்யான வாழ்க்கையை மெய்யாக்கிக்
கொள்கின்றான். அவனுக்குள் இருந்து பட்சிகள்போல
பாடல்கள் பிறக்கின்றன.

அவனில் தோய் காற்று விரும்புகிறது. தன் நண்பனான
கவிதைக்கு அவன் கடமைப்படுகிறான்.

இப்படி கவிதைக்குக் கடமைப்பட்ட சிலரை நான்
பார்த்திருக்கிறேன். பாட்டில் அவர்கள் ஒளிவுமறைவின்றி
தம் நிர்வாணத்தைக் காட்டியிருப்பார்கள். ஆனால் கவிதை
அவர்களுக்கு ஆடைகட்டி, அவர்களின் அம்மணத்தை
மறைத்து, அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கவிதை தன் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓர் ஒப்பனையாளன்,
கவிஞருக்கு. அது தான் விரும்பும் பாட்டாளனை
மென்மேலும் அழுகுபடுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். அதற்கு,
ஆசையும், தேவையும் அதிகம். இந்த உலகத்தில் பச்சை
தூவி, இங்கு மகிழ்ச்சியை குடியிருத்த அது கவிஞரைப்
பாவிக்கிறது.

அதற்காக அது பாடுபடுகிறது.

2015.05.25

அகப்பைக்கணை என்றாலும்

தரையின்றி, விதையின்றி, தண்ணீர் பாய்ச்சாமல்
விளையக்கூடியவன் கவிஞன். அவன் விளைச்சலை
விற்கும் வியாபாரியாக காலம் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

மண்வெட்டியால் கொத்தி, வரம்பு கட்டி, அவன் விவசாயம்
செய்வதில்லை. பண்பட்டு, மனதை பட்டுத் துணியாக்கி,
அதில் பூக்குத்தி ஆடைகள் தயாரிக்கிறான்.

கவிஞன் ஆடைகள் தயாரிக்கும்போது, ஒவ்வொருவருக்கும்
ஒவ்வொரு அளவுகளில் என்று அவற்றைத்
தயாரிப்பதில்லை. பொதுவாக ஒன்றைத் தயாரித்தால் அது
அனைவருக்கும் ஏற்றதாகி விடுகிறது.

இப்படியொரு மாயமான தையற்காரன் கவிஞன். அவன்
நூல் கோர்ப்பதில்லை. தானே நூலாகி, ஊர் உலகில்
திரிகிறவன்.

எனது ஆடைகளை உடுத்துப் பார்க்கின்ற பலருக்கு
என்னைத் தெரியாது. நான் ஆணா, பெண்ணா என்பதுவும்
வெளிச்சமில்லை. தற்செயலாக என்னைச்
சந்திக்கும்போதுதான் அவர்கள் உங்கள் ஆடைகள்
எங்களுக்கு நல்ல விருப்பம், நல்ல பொருத்தம், அழகு,
அது, இது என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

தூய காற்றைச் சுவாசித்து,துப்பரவாக வாழ்பவர்கள் இப்படித்தான். தமது மனங்களில் மல்லிகைப் பூக்களைக் குவித்துக்கொண்டுதான் திரிவார்கள்.

சிலர் எனது ஆடைகளை விரும்பி உடுத்தாலும், அதைத் தெரியப்படுத்தி என்னோடு பகிர்ந்துகொள்வதில்லை. மனதில் உள்ள இறுக்கம் அவர்களைச் சுருக்கிவிடுகிறது. கை, கால், தலை, உடம்பு, முளை என்று பல அவர்களுக்கு இருந்தாலும், எனது பார்வையில் அவர்கள் ஒரு “கொட்டை”. எங்கு நாட்டினாலும் முளைக்கமாட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் பலரை நான் அறிவேன். இறைவா, உனது உற்பத்திகளில் இவைகளும் இருக்கிறதே! ஏதோ ஒரு தேவைக்குச் சமைத்து வைத்திருப்பாய்! என்று எனக்குள் நான் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு.

என்னைப்போல், என்மாதிரியே ஆடை தயாரித்து விற்கும் ஒரு கூட்டமும் இங்கு இருக்கிறது. நான் பாட்டில் நெய்து சந்தைக்கு விட்டதை, இவர்கள் “பகட்டில்” சரிக்கட்டி பெட்டிக் கடைகளில் கொள்ளுகிறார்கள். சுயம் என்ற ஒன்று இவர்களுக்கு இல்லை. என்னைப் பார்த்துக் கீறிய சித்திரத்திற்கு காவில் சலங்கை கட்டி ஆடச் சொல்கிறார்கள். ஆடுமா? போலிப் படங்கள்! தெருவால் போகின்ற ஆடுதான் அவற்றை முகர்ந்து பார்க்கிறது. முக்குத் தீய ஓடுகிறது.

அகப்பைக்கணை என்றாலும் அதற்கு ஓர் உயிர் இருந்தால்தான் சோறு அள்ளும். நமது அடுப்பில் இருந்து எழுகின்ற புகைக்கும் நமக்கான ஓர் அடையாளம் இருக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் அது நமது புகையில்லை. நம்மை நக்கல் அடிக்க வந்த நஞ்சு.

2015.05.30

இரட்டை உயிர்களின் உடம்பு

கவிதை எங்கிருந்து வருகிறது, எதைக்கொண்டு தருகிறது, என்பதெல்லாம் கவிஞருக்குத் தெரிவதில்லை. அது வந்து தந்த பிறகுதான், தன் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரிக்கிறான். தன் உயிரோடு இன்னுமொரு உயிர் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதையிட்டுப் பெருமைப் படுகிறான்.

இரட்டை உயிர்களின் உடம்பு கவிஞரின் உடம்பு.
இறந்தாலும் அவன் பெயரைத் தூக்கிவைத்து, அவன் தலையை உயர்த்திப்பிடிக்கும் திறன் கவிதைக்கு இருக்கிறது.

மழையின் குளிருக்குள் அது சிலநேரம் கண் சிமிட்டும், உடனே கூட்டி அதை மாவுப் பண்டம்போல காகிதத்தில் பண்ணிவிடுவும் முடியாது. அது சிட்டுக்குருவிபோல எப்போதும் துடிக்க விரும்புவது. அது தானாக இறங்கி வரும். கூப்பிட்டால் வராத ஒரு “சிறுக்கி” கவிதை.

கவிதையைக் கூப்பிட்டு சிலர் காகிதத்தில் பிடித்து இழுத்துக் கட்டிவைக்கின்றனர். அது அந்த நிமிடத்திலேயே செத்துவிடுகிறது. அதன் சீவன் கரைந்து, கரப்பான்பூச்சியின் கோதுபோல அதன் உடல் ஆகி, காகிதத்தில் கிடக்கிறது.

கவிதை விரும்பி வரும் பொழுதே கவிஞருக்கு அது மாணிக்கம் கொண்டுதரும். அந்தப் பொழுதுதான் அவனுக்கு ஓர் அதிகாலையைப்போல, இனிய பொழுது. இந்தப் பொழுதுக்காகத்தான் அவன் இந்த உலகத்தில் தவமிருக்கிறான். இந்தப் பொழுதில் உயிர்க்கின்ற கவிதைக்கு ஆயுள் நீடிப்பு. அதைப் பார்த்துப் பார்த்து அவன் தன்னை இளமையாக்குகிறான். தற்செயலாய் அவனுக்கு பழுத்த மீசை திரும்பவும் கறுப்பாகிவிடுகிறது. இரத்தம் சுறுசுறுப்பாகிறது.

சூப்பிட்டுக் கட்டிவைத்து கரப்பான்பூச்சியாகிய கவிதை, சூப்பிட்டவன் கண்ணுக்குள்ளேயே மன் ஏறிந்துவிட்டு, அந்தக் காகிதத்திலேயே ஒளித்தும் விடுகிறது. கடற்கரையில் சிறு நண்டைப்போல. சிலர் காலைக்கூட அது கிள்ளிப் பார்ப்பதில்லை.அதற்கு சக்தியில்லை.

ஒரு கவிஞரிடம் கேட்டால்,கவிதை இல்லாததும் ஒரு வாழ்க்கையா என்றுதான் கூறுவான். கவிதையில் ரூசி கண்டவன் அவன். அவன் ஒடுகின்ற வாகனம் கவிதை. உண்ணுகின்ற சாப்பாடு கவிதை. போருக்கு ஏந்துகின்ற வாள் கவிதை. விடுகின்ற முச்சு கவிதை. பிறகென்ன சொல்லுவான்!

ஏன்பா கவிதைக்கு இவ்வளவு மானம்!

இந்த உலகம் முழுக்க கவிதை எழுதியிருக்கும் பெரும் கவிஞரிடம்தான் இதைக் கேட்கவேண்டும்.

பொதுவாகச் சொன்னால் கவிதைதான் நம்மை இயக்குகிறது. நம்மைக் கவிதை நன்றாக விளங்கி வைத்திருக்கிறது. நமக்குத்தான் கவிதையைப்பற்றிய புரிதல் இன்னும் வேண்டும். நாம் புரிந்தாலும், புரியாது விட்டாலும், கவிதை வாழ்ந்துகொண்டுதானிருக்கும். அது நமக்கு முன்பே பிறந்துவிட்டது. அதற்கு வயது தேடுவது கடினம்.

2015.06.02

சிறு ஒணான்

உனக்கும் கவிதைக்குமான உறவு எப்படி வந்ததென்று என்னிடம் பலர் கேட்பதுண்டு. தேங்காய்க்கும் அதற்குள் இருக்கும் தண்ணீருக்குமான உறவு எப்படி வந்தது!

என் சின்ன வயதில் வெட்டுக்கிளிகள் புற்களில் மட்டும் துள்ளித் திரியவில்லை. என் மனதுள்ளும் துள்ளின. என் நாக்கு நீண்டு நிலவை நக்கியதை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை.

எனக்குள் ஏதோ ஒன்று எப்போதும் பிசுபிசுப்பாக ஈரவித்துக்கொண்டே இருந்தது. நான் எவ்வளவு எனது உடலை உலரவைத்தாலும், நனைந்திருப்பதைப்போலவே என்னினேன்.

காலம் பாடுவது என் காதுகளுக்குக் கேட்டது. அதன் பாடலை ரசிக்கிறவன்தான் கவிஞர் என்பது பிற்காலத்தில்தான் புரியவந்தது.

மேசையில் கிடக்கும் பேணகள் எப்போதோ என்னைக் கண்டு கிலுகிலுத்தன, எம்மைப் பிடித்து விரலுக்குள் வை என்பதைப்போல.

அதற்காக என்று கேட்கவேண்டும்போல் இருக்கும். கேட்கவில்லை. அப்போது பேணயுடன் பேசும் பாலை தெரியவில்லை.

ஒருநாள், ஒரு கொட்டும் மழை நேரம், மின்னலுடத்தது. மின்னலே.... என்றேன், ஐன்னலோரம் நின்றபடிக்கு. கணிகளை ஆய்ந்து ஏறிந்தது மழை, அவற்றிற்கு தங்கமுலாம் பூசிவிட்டது மின்னல்.

இதையெல்லாம் நான் ஏன் யோசிக்கிறேன் என்றால், எனக்கும் கவிதைக்குமான உறவு எப்படி வந்தது!

சொல்லிவிட்டு வருவதில்லை உறவு. உறவு வந்த பின்னர்தான் “செப்புக்கட்டிக் “கொண்டாடுகிறோம். யாருக்கு யாரைப் பிடிக்குமோ அவர்கள் உறவாகிக் கொள்கிறார்கள். என்னைக் கவிதைக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும், நட்பாகிக் கொண்டது.

இப்போது நாங்கள் இனை பிரியாத நண்பர்கள். அதற்காக நான் அதிகாலையில் எழும்புகிறேன். ஆறு அமர இருந்து, ஒரு நாளைக்கு ஐந்து நிமிடமேனும் அதனோடு பேசுகிறேன். அது என்னை பாரம் குறைந்த மனம் உள்ளவனாக ஆக்குகிறது. என் பிரியமான தோழியே என்று நான் கை போட்டால், எனக்கு அது மோதிரம் போடுகிறது.

கவிதை எப்போதும் பணக்காரி. தன்னை விரும்புவோர் உள்ளங்களை அது தங்க வயல்களாக்குகிறது. அந்த வயலில் நிற்கின்ற கொக்காக என் பேண இருக்கலாம்.

எனக்கும் கவிதைக்குமான உறவு எப்படி வந்தது!

அலைக்கும் கடலுக்குமான உறவு எப்படி வந்தது!

இதைக் கடற்கரை கேட்கலாமா? இதைப் போலதான்
நீங்களும் என்னிடத்தில் இதைக் கேட்பது!

கவிதைக்கும் எனக்குமான உறவில் சிறு கீறல்
விழுவதையும் நான் விரும்புவதில்லை. எந்தப் புறாவும் தன்
பிடரியில் ஒரு இறகு கழுருவதை விரும்புமா?

மனிதனாய் இருந்த என்னை பறவையாக்கி பரவசப்படுத்தும்
ஒன்றுக்கு, நான் ஒரு சிறு ஓணான். என்னை அது
ஆட்டுவிக்கின்றது. எனக்கு கழுத்தில் ஒரு தொண்டு. அது
- கவிதையின் கரம். அது இறுக்கினால் இறந்துவிடுவேன்.

கவிதையை வைத்து மேசடிகள் செய்து, கவிதைக்கு
அவப்பெயரை வாங்கிக்கொடுத்து, அதைக்
கீழ்த்தரமாக்கினால், அது இறுக்கும்.

நான் கவனமாய் கால் வைத்து கவிதைக்கு சிறு முன்னும்
குத்திவிடாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

கவிதையைக் கிள்ளி

கவிதை வணிகமாகாத ஒரு பொருள். அது வணிகர்களிடம் வாழ்வதுமில்லை. அதற்கு கூடு கட்டிவைத்து, வாழைப்பழம் உரித்துக் கொடுத்து கிளியை வளர்ப்பதைப்போல வளர்க்கவும் முடியாது. அது கைகளுக்குள் சிக்கி வாழுகின்ற ஒன்றுமல்ல.

வானத்திற்கு அப்பாலும் கவிதைக்கான பரப்பு நீஞ்கிறது. கவிதையைக் கிள்ளி நமது கறிச் சட்டிக்குள் வைத்து விட முடியாது. அப்படி வைக்க நினைத்தவனெல்லாம் கேவலமானான். மனதால் பாட்டு வராமல் வாந்தி எடுத்தான். கோமாளியாகி முட்டையிட்ட கோழியைப்போல கொக்கரிக்கத் தொடங்கினான். யாரும் அவன் கொக்கரிப்புக்கு காது கொடுப்பதில்லை.

பிறர் நமது சத்தத்திற்கு காது கொடுக்கிறார்கள் என்றால் அதைவிடப் பாக்கியம் இந்த உலகத்தில் வேறு என்ன இருக்கிறது!

இந்தப் பாக்கியம் இவனுக்கெல்லாம் இல்லை.

கவிதையோடு கவிதையாகக் கலந்து, காலத்தைக்
கடைந்து, நெஞ்சுத்தால் நெய் வார்த்து, கவிதையை
உயரமாக்கி விடுபவனை உலகம் உயரமாக்கி விடுகிறது.
அவன் தலையில் நின்றுதான் நிலவு ஏரிகிறது.
இங்கு என்னென்ன புதினமெல்லாம் நிகழ்கின்றன,
கவிதைக்காக!

வீட்டுக்கொரு குளிருட்டி, வீட்டுக்கொரு வாணைப்பெட்டி,
வீட்டுக்கொரு தொலைக்காட்சி, வீட்டுக்கொரு சலவை
இயந்திரம், வீட்டுக்கொரு கவிஞர் என்றான காலத்தில்!

கவிதை பிடித்துவர “கண்ணியுடன்” அலைவோரைக் காணக்
கிடைக்கிறது. கவிதையைக் காணான் குருவிகளின்
தரத்திற்கு நினைத்துவிட்டார்கள். அதை புழக் கொறிக்கும்
பறவையாகக் கருதுகிறார்கள்.

2015.06.12

வேலி

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு வாழுகின்ற வாழ்க்கையை
குகமாக்கி, வாழ்க்கை ஒரு “குட்டான்” அதைச்
கவைத்துப்பார் என, நம் முன்னே தூக்கி வைக்கிறது
கவிதைதான். கவிதை தூக்கிவைக்கும் வாழ்க்கையில்
“கற்கண்டு” விளைகிறது.

கவிதை எந்தநேரமும் நமக்குள் முகில் என ஒடி மழையாக
ஓழுகுவதால், நம் உடம்பு தளைக்கிறது. எலும்புகளில்
இருந்து ஒளி கிளம்புவதால், வெயில் நம்மைக்கண்டு
கருகுகிறது.

வெயில் ஏரிக்காத ஒரு பிறவி கவிஞன் என்றால், யாரும்
நம்புவார்களா!

இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கும் கவிதை.

இந்த உலகத்தில் கவித்துவம் உள்ளவர்கள்
பிழைத்துக்கொள்வார்கள் என்பதற்கு நல்ல உதாரணம் :
மழை, நதி, கடல், குயில் என்று எத்தனையோ! இவற்றோடு
நானும் சேர்ந்திருப்பது பெருமையாக இருக்கிறது.

காலையில் கூவ வந்த குயில் என்னை உற்றுப் பார்ப்பது, இவன் நமது “ஆள்” என்றுதானே!! மழை என் மண்டையில் சொரியும்போது, கனியாகவே கொட்டுகிறது. பூக்களின் “கூடைக்குள்” கற்கள் வீசுமா அது ?

குரிய வெளிச்சத்தில் கவிஞர் மினுங்குவதில்லை. கவிஞரின் பிரகாசத்தில் பரிதி குளிக்கிறது.

கவிஞரின் அடுப்பிலுள்ள விறகுகளை, கவிதையைக்கொண்டே ஏரிக்கிறவன் கவிஞர். அவனது சோறு பொங்கி ஊருக்காகிறது.

கவிஞரின் சோற்றைத்தானே இந்த உலகம் உண்டு களிக்கிறது. உலகமே, கவிதைகளால் கட்டப்பட்ட மாளிகையாகத் தெரியவில்லையா!

உலகத்தின் அடித்தளம் கவிதையில் இருந்துதான் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. சற்று கவனியங்கள், மரங்களின் துளிர்களைவிடக் கவிதைகளா!

கவிதை இல்லாத உலகத்தில் ஆவி பறந்திருக்கும். அதில் தேநீர் வைத்து அரக்கர்கள் குழுத்திருப்பார்கள்.

கவிதை பல விடயங்களுக்கு வேலியாக இருக்கிறது. இந்த வேலியைத்தாண்டி கால்நடைகள் சென்றால்தான் நமது பயிர் அழிகிறது.

2015.06.20

வாக்கியங்களில் உட்காரும் கவிதை

வெயில்

இன்று வெயில் மிகவும் உச்சமாகவே இருக்கிறது. யாரைச் சாப்பிடலாம் என்ற நோக்கில் வீடு வீடாக வந்து தேடுகிறது. நான் இன்று முழுக்க அறைக்குள்ளேயே கிடந்தேன். சில நூல்களை வாசித்தேன். வாசித்தவற்றில் அதிகமானவை இந்த வெயிலை விடவும் கொடுமையாக இருந்தன. புத்தகத்தால் வெயில் செய்வோர் பலர் நம் மத்தியில் உருவாகி விட்டார்கள். ஒரே ஒரு புத்தகம் மாத்திரமே குளிராக இருந்தது. அது - “உமா வரதராஜன்” எனக்கு வாசிக்கத்தந்த “பட்டு” என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூல். இந்த வெயிலுக்குள் அதை விரித்து வாசித்துக் கொண்டு வெளியால் செல்லலாம் போன்றிருந்தது. அதன் குளிரில் வெயிலின் நாக்குத் தணியலாம்.

இப்படியான புத்தகங்கள் இடைக்கிடைதான் கிடைக்கின்றன. அதிகமாக வந்து குவியும் குப்பைகளை நான் தலை நகருக்கு ரயிலில் செல்லும்போது “மாகோ” சந்தியில் வடை விற்கின்ற பையன்களிடம் கொடுத்து, அவற்றிற்குப் பதிலாக வடைகளை வாங்கி சாப்பிடுகின்ற பழக்கம் எனக்கு அண்மையில் உண்டாயிற்று.

நான் “கொழும்புக்குப்” போகின்ற போதெல்லாம் அந்த “வடை மாந்தர்கள்” என்னை தேடி பெட்டி பெட்டியாக வருகிறார்கள். “ஏதாவது புத்தகம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?” சுடச்சுட வடை உண்டு என்கிறார்கள்.

அதிலும், நூலின் தகுதியைப் பொறுத்தே வடை தருகிறார்கள். அவர்களும் நல்ல வாசகர்கள்.

அன்மையில் ஒரு நாலுக்கு முன்று வடைதான் தந்தார்கள். ஒருவடை ஜந்து ரூபா பெறுமதியானது. ஒரு மாசி வடையைக்கூட தர மறுத்து விட்டார்கள். கிழித்து விற்கவும் புத்தகம் தரமில்லை என்றார்கள். சரிதானே, ஒரு பருப்பு வடையைவிட தகுதியீனமான படைப்புகள் உள்ள புத்தகங்களுக்கு அதிகமாகத் தருவார்களா என்ன!

அடுத்த முறை போவதற்காக இன்று எனது மேசையில் கிடந்த ஆறு புத்தகங்களை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். இந்த ஆறு புத்தகங்களுக்கும் நிச்சயமாக ஜந்து ரூபா வடைகள் ஆற்றே தேறும். அடுத்த புகையிரத நிலையம் வரைக்கும் சாப்பிடலாம்.

குடிக்க தண்ணீர் போத்தல் வாங்கவும் ஒரு வியாபாரியை பிடித்துக் கொண்டால் நல்லது. ஆனால் அவனுக்கு இந்த நூல்கள் தேவையில்லை. தண்ணீர் போத்தல்களை எதிலும் கற்றிக் கொடுப்பதில்லையே!

வெயில் இப்போது என்னை தேடி வாசற்படிக்கு வந்து விட்டது. ஒரு ரம்புட்டானைப்போல என்னைக் கடித்து கோதை ஏறிய ஆசைப் படுகிறது.

நான் மீண்டும் “பட்டு” நாவலை வாசிக்கத் தொடங்குகிறேன். தனக்கு கட்சி திரிட்ட கண்டவன் நின்றவனுக்கெல்லாம் சான்றிதழ் வழங்கி சிபார்சு செய்பவரல்ல “உமா வரதராஜன்”. தகுதியானவற்றை மாத்திரமே கொண்டாடக் கூடியவர். இலக்கியத்தை விற்று எவரையும் குறுக்கு வழியால் கைக்குள் போட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அற்றவர். சிலர் இவரைப் பார்த்து வெட்கப்பட வேண்டும். இதற்கு அத்தாட்சி இந்தப் “பட்டு” நாவலும். இவருக்கும் கட்சி உண்டு. இவருக்குத் தெரியாமல் இவரது மேலான பழக்க வழக்கங்களால் சேர்ந்த கட்சி.

வெயில் இப்போது நான் எழுதுகின்ற மேசையில் நிற்கிறது.

2012.12.10

தராசு

இலக்கியத்தைக் கடையாக்கி, அதில் சாமான் நிறுக்கின்ற பையனாக சிலரை நியமித்து, சிலர் வியாபாரம் பண்ணுவதைப் பார்த்தாயா காற்றே! ஏன், முகத்தைச் சுழித்த படி வாசலிலே நிற்கின்றாய்! வந்து உட்காரேன் இந்தப் பூமரத்தில்! பேசுவோம்.

தன் தகுதிக்கு மீறி இலக்கிய வர்த்தகர்கள், தரங்கெட்ட பொருட்களை “தங்கங்கள்” என்று கூறி விற்கத் துணிகின்ற இந்த வெட்கம் கெட்ட சூழலுக்குள் நீயும் சிக்கினாயா? நியாயமான துக்கம்தான். என் எதிரே வந்து இரு. எனக்கு நீயும் ஒர் ஆறுதல் அல்லவா!

மானமுள்ளவன் நீ. கேவலத்தைக் கண்டால் துடிப்பாய்தான். இது நம் இரத்தத்தில் கலந்த ஒன்று. விரித்துப் போட்டு வேளாண்மை செய்யாமல், வேலியடித்து ஏருமை புகா வண்ணம் விவசாயம் செய்கின்ற சாதியினர் நாங்கள்.

இப்படி வந்து இந்த இருக்கையிலே காலாறு! தென்னாங் குருத்தில் வாய் வைத்துக் குடித்தாயே, உனக்குத் தாகம் இருக்காது. இரவு பகல் என்று என்னைப்போல் பாராமல், ஊர் அளந்து திரிகிறவள் நீ! உனக்கு ஒவ்வொருத்தர் தராதரமும் தெரியும். நீ ஒரு நல்ல தராசம்.

சில பெண்கள் பல ஆண்களை ஏழாற்றுவதைப் போல நீ நினைத்தால் எத்தனையோபேரை பேய்க்காட்டி இருக்கலாம். செய்தாயா? நீ என்ன குப்பை மேட்டுச் சாக்கடைக் காற்றா? கண் குளிரும் காற்று! கல் ஈரலுக்கும் குளிரானவள்! இந்தக் கவிஞருக்குப் பிடித்த பெட்டை. உனக்கு பகட்டுக்குச் சிரிக்கவே தெரியாது. நாம் ஒரு “பெண்” என்ற எண்ணம் உண்ணிடம் எப்போதும் இருக்கிறது.

இந்த எண்ணத்தைத் தொலைத்து விடாதே காற்றம்மா! அது உன் சந்ததியைக் கூடக் காப்பாற்றக் கூடியது.

நீ எழுதிய கவிதைகளாய் என் மடிக்குள்ளே ஆய்ந்து வீசும் மல்லிகைப் பூக்களை எடுத்து முகர்கின்றேன். என்ன இளிமை! எழுகிறது ஆனந்தம்! எங்கோ சொல் பொறுக்கி, அவற்றை நெருப்பில் காய்ச்சிச் சுட்ட இரும்பினிலே மாலை கோர்த்து, இதுதான் கவிதையெனக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் அறியாமைப் பூச்சியல்ல நீ! நீ ஒருத்தி போதும் உலகிற்கு கவிதை தர. இருந்துமென்ன

நீயே இன்னும், - “நான் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சின்னக் கவி” என்றுதானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய். நானும் நீயும் கூட்டாளியானதற்கு இந்தக் கருத்துகளும் காரணம். யாரம்மா இங்கு எதையும் தின்று முடித்து கொம்பு விட்ட தலையர்கள்? நாம் வெறும் “மன் பொறுக்கிச் சீவன்கள்”. ஒரு மண்ணை விழுங்கிவிட நம் ஆயுளே காணாது! அவ்வளவு பெரியது, நம்மை விட இங்குள்ள மண்கள்!

இவை விளங்காமல், கவிதை பற்றியெல்லாம் போதிக்க வருவதும், அதைக் கரைத்துக் குடித்ததைப்போல் காட்ட வெளிக்கிடுவதும், தன் கைக்குள் போட்டுக் காரியங்கள் பண்ண, செத்த மன் புழுவை ஓர் ஈர்க்கினால் தூக்கி உயர்த்திக் காட்டுவதும் சிலருக்கு இங்கு தொழில். அது..... நமக்கு நகைச்சுவைகள்.

நீயும் ஒரு நகைச் சுவைப் பேரரசி! நேற்றிரவு எனக்கு முன்னால் ஒரு காகிதத்தைத் தூக்கிப் போட்டு எடுத்துப் படித்துச் சிரிக்கச் சொன்னாயே! எங்கு பொறுக்கினாய் அதை!

அதில் -

ஒரு வரியைக்கூட இனிமை உண்டாக எழுதத் தெரியாத அரைகுரையாம் ஒரு பருந்து, தமிழ் முறிந்தது, யாரோ ஒருவரின் படைப்பைப் பற்றி விமர்சனம் என்ற பெயரில் எழுதி இருந்தது - சூரியா, ஜோதிகா நடித்த திரைப்படம் ஒன்று வெளிவர இருக்கிறது. என்ற மாதிரியான திரைப்பட “நோட்டீஸ் ஒன்று.

வரவர கொழுப்பேறி வருகிறது உனக்கு. குளிர் காற்றே என்ன சாப்பிடுகின்றாய்! தமிழ் எழுத்தைப் போட்டு சோறு கரைத்துக் குடிக்கிறாயா! நீ குசுகுசுத்தாலே என் காதுகள் விரிகின்றனவே!

சோற்றுக்கு நல்ல ருசி தமிழ் எழுத்து. கொஞ்சம் பாலுாற்றிப் பிசைந்து சோற்றுடன் கடித்துத் தின்ன சீனிக்கட்டி மாதிரி. சுவை. சிலர் எழுத்தை நெருப்பிலே கட்டு தின்னும் போதுதான் செடி நாற்றம் வருகிறது.

சரி, போய் வா! என் தலை முடியைத் தின்றுவிட்டாய்.

2013.12.15

புற்கள்

புல் தரையில் உட்கார்ந்தேன். தாயின் பிடரி மயிரைப் பிடிங்கிப் பரப்பி உட்கார்ந்ததைப்போல் இருந்தது. என்ன சுகம்! என்ன நிம்மதி! எத்தனை ஆறுதல்கள்! இந்தப் புல் வெளியில் விழுந்து கரைந்து, பரந்து ஊறிக் கிடக்கின்ற பனித்துளிகள்போல, நானும் கசிந்து, நனைந்து, ஈரவித்து புற்களின் இடவுகளுக்குள் இறங்குகிறேன். நல்லவர்களின் நெஞ்சுக்களுக்குள் நாம் ஊடுருவி ஒழுகி உறைவதைப்போல்.

மனிதன் தேனாகுவது இப்படியான நேரங்களில்தான். அவனைத் தொட்டு நக்கி அவனே ருசி பார்ப்பதும் இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில்தான்.

ஆக; ஒரு புறாவின் இறகைப் போன்று இந்தப் புற்களில் மிதக்கிறேன். இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஆளாகி என்னைத் தூக்குகின்றன.

புற்களுக்கு கரம் கொடுத்தது யார்? யாருக்கும் மனம் கணிந்தால் பலம் அதிகம். இந்தப் புற்களின் மனங்களும் கணிந்திருக்கின்றன. கரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்தப் பச்சைகளின் மனங்கள் ஏறக் கணிந்த பலாப்பழங்கள். இவற்றின் முட்களைப்போல நான் மேலே கிடப்பது வெட்கமாகவும் இருக்கிறது.

எனக்காக இவை தென்றலைத் தம்மீது தண்ணீராய்ப் பரப்பி இந்த வெள்ளத்தில் குளித்துக் குளித்து எழுகின்றன.

இவை எனக்கான மரியாதையாகவும் இருக்கலாம். நான் மதிக்கின்ற புற்கள்! என்னை இவை மதிக்கும்! பரஸ்பரம் புரிதல்கள் உண்டு.

இந்தத் தரையில் இந்தப் புற்கள் எவ்வளவு ஆனந்தமாக ஆடுகின்றன! இவற்றின் மனங்களுக்குள் தவணைகள் துள்ளாமல், பூங்குருவி கொய்யாப் பழத்தைக் கொண்டுவந்து கொத்தித் தின்கிறது. பழத்தின் கொட்டைகள் விழுந்து இவற்றின் நெஞ்செல்லாம் மணியோசை!

கொண்டைகள் நிறையப் பூக்கள்! அழகாகத் தோற்றமளித்தும் என் அன்புப் புற்களுக்கு, மாலை பட்டால் எங்கள் வீதிகளில் ஊருகின்ற மண்டையிர் உதிர்ந்த - பழுத்து வெடித்து பாம்பு நக்கிப் பயனற்றுப்போன - “வெள்ளரிப் பழங்களுக்கு” வருகின்ற “அருக்குகள்” வரவில்லை.

சாதுவான குணம்! தென்னை மரத்திற்கு தன் கீழே இருக்கின்ற ஆட்களைக் கண்டால் “குரும்பை” கொட்ட வருகின்ற வெறி இவைகளுக்கு இல்லை. பூணையின் உடம்பில் ஒடுகின்ற மென்மை புற்களின் உடம்பிலும் உண்டு.

இருந்தாலும், எவி பிடிக்கத் தெரியாத இந்தப் புற்களுக்கு என்னை பிடிக்கத் தெரிந்திருக்கிறது! ஒரு கையை மடித்து, இன்னொன்றை தலைக்குள் வைத்து நீண்ட நேரமாக படுத்துக் கிடக்கின்றேன். அப்படி இருந்ததும் பாருங்கள் ஒருவன் தம் மீது படுத்துக் கிடக்கிறானே, ஒரு நெடிய படுக்கையாய், பொய்யாகவேனும் கொஞ்சம் சினூங்குவோம், இவன் எழுந்து போகட்டும், இடுப்பு வலிக்கிறது என்று, ஒரு சினூங்கல் சினூங்கவில்லை.

தீன் இன்றித் திரிகின்ற அணில்கள் தம் வால் என்ற “குஞ்சங்களில்” இருந்த ஒட்டறையைத் துடைத்து இந்த இனியவர்களுக்குள்ளால் ஓடுகின்றன. இவர்கள் அதையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலும் எந்த மலர்களிலும், எந்தப் பச்சை இலைகளிலும் ஆசை கொண்டு ஒட்ட வருகின்ற பூச்சிகள், இவர்களிடமும் வந்து - குரலை முக்கி எடுக்க வயிற்றுக்குள் குடல் இல்லாத பாடகிகள்போல இரையத் தொடங்குகின்றன. ஜ்யோ, நான் ஒலிப்பதிவுச் சாதனத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. வந்திருந்தால், பதிந்து வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் உறவினர்களுக்கு போட்டுக் காட்டி இருக்கலாம்! யார் இந்தப் பாடகி என்று அவர்கள் கேட்டதும் சிரிக்கலாம்!

வாய்க்குள்ளே சிரித்தபடிதான், பலதையும் பத்தையும் யோசித்தபடிக்கு இந்தப் படுக்கைக்காரன் கடலில் தோணி விட்டவன் மிகக் கவனமாக இருப்பதைப்போல, இந்தப் புற்களில் “மேனிவிட்டு” இருக்கிறான்.

பசிய புற்களில் மேனி விடுவது வாழ்க்கையில் கிடைக்கும் புதுமைச் சந்தர்ப்பம். சிலர் எப்போதும் எதிலும் மேனி விடுவது பிழையான எண்ணங்களில்தான்.

இந்த மாலை ஒளியும் இப்படித்தான். தன் கையால் மென்மைப் புற்களைத் தேய்த்து, பழுப்பாக்கித் தங்கம் செய்ய விரும்புகிறது. இந்த ஒளியும் ஒரு நகை விற்பவனோ! பழுத்த ஒலைகளுக்கு தங்க முலாம் பூசி “பொன்” என்று விற்கின்ற வணிகக்காரர்களின் உலகமல்லவா இது!

எனக்கு முலாம் பூச இந்த ஒளிக்கு விருப்பமில்லை. எட்ட நிற்கிறது. இந்தத் திமிங்கிலித்திற்கு தங்க முலாம் பூசினாலும் கப்பலைக் கண்டால் கவிழ்த்தே தீரும் இது என்று நினைத்திருக்கும்.

நான் எதை எதையோ கொண்டு வந்து, குவித்து விளையாடும் குழந்தைபோல விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இளம் இருட்டும் இளநீரும் ஒன்று என்பதைப்போல, இருட்டு இதமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. காக்கை, குருவிகளுக்குத்தான் இருட்டு தீப்பந்தம். எனக்கு இது பிடிக்கிறது நிலாப்பந்தம்.

இறுதியாகவும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன் -

மனிதர்கள் என்கின்ற எங்களிலும் புற்கள் உண்டே, புற்களே! அந்தப் புற்களை பசுமாடுகளும் மேய்வதில்லை. அவர்களை முகர்ந்து யாரும் ஊரில் பால் சுரந்த கதையுமில்லை. நீங்கள் மாட்டுக்கும் பாலாறச் செய்கிறவர்கள். நீங்கள் இங்கு கருகுவதால்தான், எங்களுர் பசுமாடுகள் தோடம்பழம் வாங்கிக் கரைத்துக் குடித்து விட்டு பால் சுரக்க முனைகின்றன. அதனால்தானோ என்னவோ தெரியாது, கறந்த பசுப்பாலில் இப்போது பெரும் புளிப்பு! விடிந்ததும், மாடுகளைல்லாம் வாய் கூசி தேடுகின்றன, பற்பசையுடன் கூடிய தூரிகைகளை! புல் தேடி - ஓட்டிப்போக வாகனம் ஒன்றுதான் இன்னும் கேட்கவில்லை கால்நடைகள்.....

2013.08.10

வீடு

பிரதான வீதியில் இருந்து வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போதுதான் வீடு எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது. சைவக்கடைகளில் சாப்பிடப் போனால், அங்கு விரிக்கப்படும் வாழை இலைக்குள்ளேயே தோசையும் சாம்பாரும் ஓட்டம் எடுத்து நம்மை களைப்படையச் செய்யும்போது, பூமித் தட்டில் ஊன்றி வைக்கப் பட்டிருக்கும் பிட்டுகளைப்போன்ற இந்த வீடு வாசல்கள் ஒடாதா என்ன!

நான் நடக்க நடக்க நகர்கிறது போல்தான் தெரிகிறது வீடு. சில நண்பர்களைப் போலதான் இதயங்கள் இல்லாமலும் சில வீடுகள் இருக்கும். நாம் நெருங்க நெருங்க அவை விலகியே போகும்.

எனது வீட்டிற்கு அந்தக் குணம் இல்லை. ஆனால் ஒர் உற்சாப்புப் பைத்தியம். தனக்குக் கீழே வாசலில் காய்த்திருக்கும் கத்தரிச் செடிக்கு நேற்று தனது சூரையில் வேயப்பட்டிருந்த ஒர் ஒட்டைக் கழற்றி காற்றிடம் கொடுத்து ஏறிந்து, முறித்தது. பிறகு முன் பல் கழன்ற கிழவியைப்போல அழுதது.

தன்னில் பட்ட தென்னை ஒலைக்கு எப்போதும் ஏசும் எனது வீடு. குருவிகளோடு மட்டுமே உறவாடும். நாறு குருவிகளை தன் ஒட்டைகளுக்குள் வாழவைத்து என்னைக் களிப்பாக்கும்.

விசித்திரமான அலங்காரம்! தனது முகத்திற்கு
போட்டிருக்கும் கதவால் தனக்கு உள்ளே இருக்கின்ற
உடமைகளை வெளியால் காட்டி நிற்கின்ற பெருமை!

நவீன சமையலறை! இருந்தாலும் அதற்குள் பூனை வாழ
உதவி செய்கின்ற மனப்பாங்கு!

காற்று வருகின்ற ஜன்னல்கள்! கழற்றிப் போட்டால்
செருப்பை யாரோ மறைத்ததைப்போன்ற கட்டுமானத்தில்
உள்ள திறமைகள் என்று,

எனது வீட்டைப் பற்றிச் சொல்லியபடியே நடக்கலாம்.
நடக்க நடக்க அது சிறு குழந்தைமாதிரி, தவழ்ந்தபடியே
கடற்கரைக்குப் போகிறதா!

கால்கள் சோர ஓரிடத்தில் நிற்கின்றேன். மத்தியானம்
என்பதால், என் தோலில் நீர் வற்றி உரோமங்கள்
வாடுகின்றன.

எனது பருவமும் ஒரு மத்தியானப் பருவம்தான்.

இன்னும் கொஞ்ச நாளில் ஒரு சாயந்தரப் பருவமாகி,
எனக்குள்ளே இப்போது உதிக்கின்ற சூரியன்கள் ஒளிக்கும்.
பார்வை மங்கும். பிறகு என் வீட்டையே நான் “இது யார்
வீடு” என்று கேட்கின்ற ஒரு நிலை வரும்.

என் வீடு இப்போது எவ்விடத்தில் நிற்கும்! இந்தப்
பாதையில் இன்னும் சற்றுப் போனால், ஒரு பாடசாலை
வரும். அங்கே என்னுடைய ஆசை வீடு போய், படிக்க
இடமின்றி மரத்திற்குக் கீழே இந்த வெயிலுக்குள் கற்கின்ற
சிறார்களிலே பேரிரக்கம் கொண்டு, தனக்குள் அவர்களை
அழைத்து வைத்து கல்வி நடவடிக்கைகளுக்கு
உதவுகின்றதா!

கல்வியில் எப்போதும் அக்கறை உள்ளது எனது மனை.
அதன் சுவர்களில் நான் ஒரு மாதிரியான படங்கள் உள்ள
கண்ணாடிகளைப் பொருத்தினால் சரியான தருணம் பார்த்து
நிலத்தில் வீழ்த்தி உடைத்து விடும்.

முழுக்க முழுக்க பொன் மொழிகளையும், நல்ல
வார்த்தைகளையும் கலைத்துவமான காட்சிகளைக் கொண்ட
கண்ணாடிகளையும்தான் தாங்கி நிற்கும்.

மார்புக் கச்சையுடன் அருவி வெட்டுகின்ற பெண் மாதிரி
ஒரு படத்தை நான் அண்மையில் கொள்க, கடந்த
மழைக்கு தன் கூரையின் இடவால் ஒரு வழியை ஏற்படுத்தி
அதில் மழை நீரை விட்டே கெடுத்திற்று.

கற்களாலும் மணலாலும் ஆன சுவர்கள் என்றாலும், என்
வீட்டின் சுவர்களுக்கு கண் என்றும் நெஞ்சென்றும்
உறுப்புகள் உண்டு.

எப்படிச் சொல்வது இது வாய்ப்போத ஜடப்பொருள் என்று!
நான் குளியல் அறைக்குள் இருந்து பாடினால், அதுவும்
என் குரலோடு ஒத்து எதிரோலி செய்து என்னைக் கிண்டல்
பண்ணியே கொல்கிறதே!

அதுதான் எனக்கு இப்போது பயமாகவும் இருக்கிறது.
காலையில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு
பாடலைப் பாடினேன். அது ஒரு குத்துப் பாட்டு. அதுவும்
என்னோடு சேர்ந்து பாடியது. நன்றாக ரசித்தது. பிறகு
அதற்கு ஒரு குறும்புத்தனம் வந்து யாரிடமாவது அதைப்
பற்றிச் சொல்லிச் சிரிக்க கொஞ்சம் நகர்ந்ததா!

என்னைக் காடேற்ற அது இன்னம் கொஞ்சம்
நகர்ந்திருக்கிறது.

கூப்பிடுகிறேன், வா, என்கிறேன். “என் சின்னப் பிள்ளையே” என்று ஒடிப் பிடிக்கிறேன். அது நீர்த் தொட்டியில் தண்ணீர் நிறைந்ததால், சிறு நீர் விடுகிறது. நான் தொட்டிலுக்குள் விட்ட மாதிரி. அப்போது என்னைத் தூக்கிக் கொஞ்ச, துப்பரவு பண்ண, பலர் இருந்தார்கள். இப்போது யார் உண்டு? இப்போது என்னைக் கொஞ்சலாமா! நரைத்த தாடி கொஞ்சவோர் நாசகளை ஆதரிக்காது, என் குழந்தைப் பிள்ளைக் கண்ணங்கள்போல. இந்த “நூங்கு” முற்றிப் பழுத்தது. இனிக் கணிந்து விழுகின்ற பனம்பழம்தான். விழுந்தால், மரணக் குழிக்குள் கொண்டு போய் நடுவார்கள். கிழங்கு பிடுங்கவும் யாரும் வரார்.

ஒருவாறு வீட்டின் கதவைத் திறந்தேன். இதற்குப் பின்னரான வீட்டிற்கு கதவுமில்லை திறக்க.....

2012.03.14

புச்சி

ஏய், புச்சியே! ஏன் என்னைக் குத்துகிறாய்! என் தேகம் என்ன அவ்வளவு ரசமா! இரவெல்லாம் தூக்கமில்லை. நிலவுக்கும் எனக்கும் ஒரே அலைச்சல். நீண்ட நேரமாக இருஞக்குள் வாசலிலேயே கிடந்தேன். இரவின் இறுதியில்தான், அதன் முகத்தைக் கழுவி துப்பரவு செய்தவனைப்போன்று, நிலம் கொஞ்சம் வெளிக்கும்போதுதான், என் கண்களை ஆற்றக் கட்டிலுக்கு வந்தேன்.

இந்தக் கட்டில் ஒரு “கரத்தை”. ஏறிப் படுத்தால் ஒரே சத்தம். கேட்க இனிமையாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. சில நம் நாட்டுப் பாடல்களைப் போன்றும், கரப்பான் புச்சிகளின் கரகரப்பாகவும், ஒரே “கடக்குப் புடக்கும்”.

இது முன்னொரு காலத்தில் கைவிடப்பட்ட ரயில் பெட்டியாகக் கிடந்ததா? எந்தத் தச்சன் இதை வாங்கிக் கொண்டுவந்து கொத்திக் கட்டிலாகச் செய்தான் இந்த மாப்பிள்ளைக்கு! கோப்பி விற்கின்ற பையனின் குரலும் நித்திரையில் கேட்கிறது இதில் படுத்தால்.

இதெல்லாம் வேறு கதை, நாம் விடயத்திற்கு வந்தால் -

கவிதை உணர்வுள்ள எவனும் இப்படி இரவுகளை உண்பான். இரவுகளைப் பிரித்தே சீலை கிழித்து ஆடைகள் தைத்து உடுத்துக்கொண்டு விடிய விடிய ஒரு மன்னனைப்போல மகிழ்வான். மீதி இரவுகளை நாளைக்கும் வைப்பான். இரவுக்குப் பாலுாட்டும் தாயாகவும் அவன் இருப்பான்.

குளிர் இரவை அள்ளித் தன் தலையில் வார்ப்பான். இருட்டுக்குள் வெள்ளைக் குளியல் குளிப்பான். சவர்க்காரமாக நிலவையே தேய்ப்பான். சவர்க்காரத்தைச் சுற்றி இருந்த தாளாக கடலைக் கசக்கி எறிவான்.

நான் இரவு முழுக்க இருட்டில் குளித்ததால், சூடு இறங்கி என் கண்கள் என்ற “படம்காட்டிகள்” சிவந்தன. எல்லாம் சிகப்புச் சிகப்பாகத் தெரிய, இந்த தலையணைக்குள் புதைந்து, அவைகளை மீண்டும் காடும் பழுமழற்ற “கருங்காய்களாக்க” முயற்சிக்கிறேன்.

தேவைக்கு, கனியைக் காயாக்கும் கலை தெரிந்த மனிதன் கவிஞர். ஒரு காகிதக் கப்பலிலேயே இந்த உலகத்தைச் சுற்றுவேன்.

எனக்கென்று இங்கு பெரிதாக எதுவும் தேவையில்லை. ஒரு மன்னாதி மன்னனும் நான்தான். மிக்க வறிய ஏழையும் இவனே! இங்குள்ள சொத்து சுகங்களைல்லாம் எனக்கெதற்கு! எனக்குத்தான் அந்த “மகாகலைஞர்” படைத்து வைத்திருக்கிறானே ஆயிரம் கலைகளை! அவனை நினைப்பதும், அவனைத் துதிப்பதும்தான் எனக்கிங்கு வேலை.

எனது உணவு எனக்குள்ளேயே உருவாகிக் கொள்கிறது. கண்ணுக்குத் தெரியாத யாரோ தலை தடவ, எனது வாழ்க்கை வண்டி நகர்கிறது. சிவலை மாடு பூட்டி சலங்கையுடன் கலகலக்க. நான் வண்ணத்துப் பூச்சிகளை அதில் ஏற்றித் திரிகிறேன். நான் வணிகன்ல்ல, விடை ஜந்துகளை கூட்டித் திரிய.

இதனால், பெரிய நிம்மதியும், ஆறுதலும் இருக்கிறது. பென்னம் பெரிய பேனையைப் பிடிக்கிறேன். ஒரு யானையைப் போன்றதல்லவா பேனை! இந்த யானை என் விரலுக்குள் சிறுக்கிறது. என் உள்ளங்கை அதன் வளமான வனமாகின்றது.

சின்னப் பூச்சியே! என் தொப்புளின் விளிம்பில் நின்று பார்க்கிறாயா? அதன் ஆழத்தை! உனால் மட்டுமல்ல, இங்குள்ள எவருக்கும் அதன் ஆழத்தை அறிகின்ற ஆற்றல்கள் இல்லை. மகா சமுத்திரங்கள் நள்ளிரவில் குளிருக்குள் நடுங்கி, ஒரு கொட்டையாகி, எனது தொப்புளுக்குள்தான் விடியும் வரைக்கும் படுத்துப் போகின்றன. மீன்கள் வெறும் நிலத்தில் கிடந்து அங்கே துடிக்கின்றன.

இது சாதாரண ஒருவனுக்கு நிகழாது. என் போன்ற சிறு “முச்சால்” இந்த உலகத்தை எழுப்பி உட்காரவைத்து, சிறு நீர் கழிக்கச் செய்யும் ஒருவனுக்கே வாலாயமானது. இதைச் சரியாகச் செய்யத்தான் இரவுகளில் விழிக்கின்றேன்.

இரவுகளில் விழித்தவன்தான் வாழ்க்கையிலே ஜெயித்தான். ஒருவன் தன் முளையை இரவில்தான் நடவேண்டும். அவன் மரமாகும்போது இந்த மனிதனாக இரான். அது..... நான்..... எப்போதோ.....

இப்படியான ஆழமுள்ள என் தொப்புளின் ஓரத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தாலும் தவறில்லை, அச்சம் இல்லாமலே குத்துகிறாய்!

நீ அதிர்ஸ்டக்காரி! எனது கைகள் பூப்பறிக்க மட்டும்தான் விரும்புவன, நம்போன்ற பூச்சிகளை கொல்ல அல்ல என்று உனக்குத் தெரிகிறது. என்னில் நீ சுதந்திரமாகவே ஊருகின்றாய்!

சரி என்னில் இருந்து நீ தப்பித்துக் கொள்ளலாம். என் யானையின் பார்வையில் நீ தப்பவே முடியாதே! எங்காவது உன்னை எழுதுமே! எழுத்து என்கின்ற பாரிய இரும்புப் பெட்டிக்குள் உன்னை வைத்துப் பூட்டுமே!

நீ குத்திய இடங்கள் சிகப்பாக இருக்கின்றன. இப்போது நீ கால் நகத்தில் நிற்கின்றாய். பார்த்தாயா, சரியான இடம் உனக்கு சரியான நேரத்தில் கிடைத்திருக்கிறது. இதுதான் உலகம்! இதனை ஆட்டுவிக்க ஒருவன் இருக்கின்றான். நகத்தில் குத்தும் அளவுக்கு உனது ஊசி கூர் இல்லை. முறியும். பிறகு அதில் நூல் கோர்த்து எந்த மேனியிலும் தைக்க முடியாது.

நீ பூப்போட்ட மேனி நான். பொறுத்துக் கொண்டே படுத்தேன். இப்போது பணிவாகச் சொல்கிறேன் என் யானை உன்னைக் கண்டு விட்டது. இதோ எழுத்துக்குள் உன்னை வைத்துப் பூட்டுகிறது. அவைகளின் கொம்புகள் உன்னைக் குத்தலாம். முடிந்தால் திறந்து பார்! மேனியெல்லாம் மேனியல்ல, சிலர் மேனி - , இறப்பர்! சிலர் மேனி - சர்க்கரையும் கரும்பும் சேர்ந்து செய்த “வட்டிலப்பம்.”

உண்டாய்!

2014.01.15

ரயில்

இன்றும் என்னை விழுங்கி தன் வயிற்றுக்குள் வைத்துக்கொண்டது ரயில். நான் தலைநகரம் போகவேண்டும். பெரும்பாலும் விடிந்துவிடும். நாளை அதிகாலையில் இந்த ரயில் தலை நகரத்திலுள்ள புகையிரத நிலையத்தில் என்னை முட்டையிடும். உடையாமல் நான் உருண்டு மெல்ல அதிலிருந்து வெளியேற வேண்டும்.

இந்த முட்டையை தன் குடலுக்குள் உண்டாகி, குலுக்கி ஆற்றி தேநீர் தந்தெல்லாம் பத்திரமாக வளர்க்கிறது இந்த இரும்புக் கோழி. அடிக்கடி சூவிக் கொள்கிறது. இது பறக்கும் போது வழியில் நிற்பவர் பயந்து நிற்கின்றனர். ஒருவர் கூட இந்தக் காட்டுக்கோழிக்கு சிறு கல்லெடுத்தேனும் ஏறிவதாய் இல்லை.

பல இடங்களில் நிற்கிறது. தன் சிறகைச் சிலுப்பிய படிக்கு. அங்கு இரைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டும், எச்சத்தைக் கழித்தும், திரும்பக் கிளம்பி விடுகிறது.

இதனைக் கண்டால், இதன் சேவற் கோழிபோல ஓடி வருகிறார்கள் காக்கிச்சட்டைகள் அணிந்திருக்கும் சிலர். சேவலின் கொண்டை மாதிரி இவர்களுக்குத் தொப்பிகள்! இது ஓர் அழகுப் போ! இவர்கள் அனைவரும் இதனை ஏறி மிதிக்கிறார்கள்!

இந்தக் கோழியின் குடலுக்குள் உருவான முட்டைகளாய் என்னோடு எத்தனை ஆத்மாக்கள்! எனக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு முட்டையாக ஒரு வெள்ளைக்காரி. நெடிய நெடிய கைகள், நெடிய நெடிய கால்கள் அவளுக்கு.

இந்த முட்டைகளைப் பொரித்துத் தின்ன தலைநகர வெயில் இப்போதே காத்திருக்கும். நான் கறுப்பன். ஒரு நாட்டுக் கோழியின் முட்டைதான். இலகுவில் என் கோது உடையாது.

இன்னொரு நிலையத்தில் தீன் பொறுக்க நிற்கிறது, இந்த நாட்டுப் பேடு. இந்த ராத்திரியிலும் அடிக்கின்ற உட்ணத்தில் உடல் சூடேறியதோ, சிறிதாகத்தான் கழிக்கிறது. அதிகம் சாப்பிடவும் இல்லை. உடனே பறக்கிறது.

யாரங்கே, விசில் ஊதுகிறவர்! தன் வளவுக்குள் வந்த இந்தக் கோழியை விரட்டிவிட்டு, காற்சட்டையுடன் நடக்கின்றார்.

கோழி கத்தியபடி மீண்டும் பறக்கிறது. ஆயிரம் விறகு வெட்டிகள் இந்தக் காட்டுக்குள் ஒன்று சேர்ந்து, இந்த நேரத்தில் ஏன் விறகு வெட்டுகிறார்கள்! யாருக்கு விடிந்தால் திருமணமோ! பாரிய சத்தமாக இருக்கிறது. மரங்கள் முறிகின்றன.

நான் முற்றி, நாளை வெளியால் வர இருக்கின்ற கோழி முட்டை. துள்ளிப் பாய்ந்து, அடிக்கடி தீன் உண்டு, ஆரோக்கியமாக, எந்த நோயும் காணாமல், காடு மேய்ந்து, காலையில்தான் கூட்டில் அடைய விரைகின்ற பறவைக்கு, இரும்பாலே கண்ணிவைத்த மாதிரி நிலத்தில் எத்தனை கோடுகள்!

எதிலுமே சிக்காது என் கோழி! இந்தப் போர்ப் பறவை! யானை மறித்தாலும் ஒரு சத்தம் போடும், அவ்வளவுதான்! யானை விலகும்.

என் எதிரே இருக்கின்ற சின்ன முட்டையே! உனக்குத் தூக்கமா? கோழி குடித்த தண்ணீரைப்போல கோப்பி இருக்கிறதே! வாங்கிக் குடிக்கலாமே! எங்கே போகிறாய்! வரும்போது இந்தக் கோழிக்கே நீ தீன் கொண்டுவந்த மாதிரி கடலையும், மிட்டாயும், பருப்பும், வடையுமென்று எவ்வளவாகச் சாப்பிடுகிறாய்!

படிக்கின்ற வயது. சாப்பாட்டில் அளவு வேண்டும். என்னைப் பார்த்தாயா, வாழ்க்கையை முடிக்கின்ற பருவம், அனைத்திலுமே அக்கறைகள்! ஏன், நாம் பயணிக்கும் இந்தக் கோழியைத்தான் எடுத்துக்கொள், சுச்சஸ் இடுவதில் தொடங்கி நம்மைக் குலுக்கி உறையாமல் தன் குடலுக்குள் வைத்திருப்பது வரைக்கும் கணக்கும், கவனமும். காட்டுக் கோழியாயிற்றே, எதிலும் எல்லை இருக்காது என்பதெல்லாம் தவறு. நானை நகரத்துக்கு வந்து பார். எப்படி அடங்கி, எப்படி ஒடுங்கி, பெட்டிக்குள் முட்டையிடுவதைப் போல இடுகிறது என்று.....

வளர்த்தால், இந்தக் கோழியைத்தான் எவனும் வளர்க்க விரும்புவான். இவ்வளவு தூரத்திற்குப் பறந்தும் திசை மாறி தினாறி ஒரு சிறைகை உதிர்த்தவில்லை. பழுப்பு நிறத்துப் பேடு! இதன் சேவல்தான் சோம்பேறிகள். என்னிடம் இன்னும் “சோதிக்க” வரவில்லை. இந்தக் கோழியை அளவுக்கு அதிகமாக ஏறி மிதித்த களைப்பா! இப்படிப்பட்டவர்கள் உருப்பட்டதில்லை. முதலில் கால் நோகும். பின் கண் சோரும். பிறகு எல்லா உறுப்புகளும் தளதளக்கும். அப்புறம் இவர்களை தன் சிறகாலே அடித்து விரட்டி விடும் பேடு.

அதற்குள்ளே விழிந்துவிட வேண்டும். இறைவா!

2013.12.17

சந்தை

இந்த உலகமே ஒரு சந்தை. இந்தச் சந்தைக்குள் இன்னுமொரு சந்தை! நான் மீன் வாங்க வந்திருக்கும் சந்தை!

எந்த மீனை வாங்கலாம்?

ஒரு மீன் பார்த்து முறைக்கிறது. ஒரு மீன் பார்த்து அழுகிறது. கைக்குட்டை இல்லை துடைக்க. ஒரு மீன் படுக்கிறது. சில மீன்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்ற இடத்தில் நடக்கின்றன. இறால் விஷம் அடங்கிக் கிடக்கிறது. கூனி, குமர்கள் கிழுடான் கணக்கில்.

எனக்கு அனைத்தையும் தர வியாபாரிகளுக்கு விருப்பம். வாங்கிப் போகத்தான் என்னிடத்தில் வழியில்லை.

எனக்குத் தக்கவாறு ஒரு மீனை வாங்குகிறேன். தூக்கிக் கூடைக்குள் வைக்கிறேன். அதற்கு மேலே சில மரக்கறிகள்.

சந்தைக்குப் போவோமா சந்தைக்கு! நீங்களும் வாருங்கள் பழங்கள் வாங்கலாம். கொய்யாப் பழம்! என் வாலிபக் காலத்து பெண்ணை ஞாபகப்படுத்துகிறது. பனங்கிழங்கு! யாரோ ஒருத்தியின் கால்கள் நினைவுவர, சுட்ட வடை - சிறுவயதில் நரியின் தந்திரத்தை உணர்த்தப் படித்த கதையை இவ்விடத்தில் முளைக்குள் ஏற்றுகிறது.

ஜேயோ, சந்தை கலகலக்கிறது. அவிந்த தக்காளி வழியெல்லாம். ஊரால் கழிக்கப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்ட மானிடர் போல், நாறி.

வண்டி நிறைய ஒருவன் தேங்காயைக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்றான். மடையர்களைக் கொண்டுவந்து பறிப்பதைப் போல். தேர்தல் வருகிறதா சந்தையிலும்! பிரச்சாரங்களும் பலமாகவே இருக்கின்றன.

கிழங்கைத் தேடுகிறேன் காணவில்லை. வயல் வெளியில் பெண்கள் நோண்டி உதிர்த்திக் குவித்திருந்த பொன்னாங்கண்ணியும் இன்று கட்டுக் கட்டாகி, உருமாறி, நிறம்மாறி, நீண்ட நீண்ட கால்களாகி, தோட்டத்தில் நீர் இறைத்துச் செய்யும் தின்பண்டமாகி, காலத்திற்கேற்ப பொய்யாகிப் போனது.

“மெய்” வாங்க வேண்டும், இந்தச் சந்தையிலே அது என்ன விலை?

பொய்யர்கள் பொய்யைத்தானே சாப்பிட வேண்டும். அது தான் பொருத்தம் என்று கருதியதா தெய்வம்! மெய் செத்து பொய் விளையும் பூமியிலே இந்தச் சந்தைக்குள் நானும் ஒரு பொய்யாகி, பொய் வாங்கித் திரிகின்றேன்.

விழுந்து உருண்டோடி வளவுகளில் தேவையற்றுக் கிடந்த பனங்காய்கள் திராட்சைப் பழத்தை விட உசத்தியான எண்ணத்துடன் இன்று சந்தையில் பெரிய பழக்கடைகளில்! இந்த “மந்தித் தலையர்களுக்கு” எவ்வளவோ விலை? தெரியவில்லை! கேட்டுப் பார்க்கின்ற தைரியமும் எனக்கு இல்லை.

மிளகாய் இன்னமும் வாங்கவில்லை. சந்தைக்குள் சுற்றுவதால் ஏற்படும் உறைப்பு மிளகாயைவிடக் காரம்.

இடையில். ஒரு கடலை வியாபாரி நாலு கடலை, நாலு கடலையாக கிள்ளிக் கிள்ளி விற்கின்றான்.

கொடுக்கும்போது பாதி சூடினாலும் உடனே ஒரு கடலையை நசித்து பாதியை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

சீனி நிறுக்கின்ற கடைக்குப் போனேன். கூடவே மாசியும் வாங்கி முறித்தபோது, புழு விழுந்தது. “இதற்கும் சேர்த்துத்தான் காசு, புழு விற்கின்ற உலகத்தில்” என்றேன். ஆம், என்பதைப்போல கடைக்காரன் இருக்கின்றான். என் கடைக்குக் காது தராமல்.

இறைச்சிக் கடைக்காரன் ஏறிகின்ற கழிவுகளுக்கு நாய்கள் சண்டையிடுகின்றன, மனிதர்கள்மாதிரி.

சந்தையோ சந்தை! கூடைக்குள் இருந்த மீன் என் நிலை அறிந்து, புலம்புவதுமாதிரி ஏதோ ஒரு சத்தத்துடன் புரண்டு படுக்கிறது. அதைச் சுற்றி பயற்றங்காய்கள் - பாம்புகள்!

இதோ, மரவள்ளிக் கிழங்கு கிடக்கிறது. கிண்டி எடுத்த நமது முதாதையரைப் போன்ற தோற்றத்தில் எந்த மாற்றங்களும் இல்லாமல்! வாழைப்பழம் மாறி விட்டது. நஞ்சு குடித்தால்தான் சிவந்து பழுக்கிறது. தன்னை வாங்கித் தின்றவனையும் வேகமாகப் பழுக்கச் செய்கிறது. புகைப் பழுக்கத்தை விட்டும் வாழைப் பழம் திருந்தி, குடிப் பழுக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டது. ஒழுக்கத்தில் முன்னேற்றம்! தேர்தல் காலத்து “குண்டர்கள்” போல.

மனிதனின் புதை குழியை மட்டும் இங்கே விற்காமல், அவன் போகின்ற வேகத்தை துரிதமாக்க இங்கே எத்தனையோ ஆப்புகள்!

கையில் கொண்டு வந்த பணத்தைவிட, பாரம் குறைந்த அளவுப் பொருட்களைத்தான் வாங்க முடிந்தது. இன்னும் சில வாங்க வேண்டும். கையில் சொற்ப பணம்தான் மீதமிருக்கிறது.

இதற்கு அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான “சூனி” வாங்க வேண்டும். போய்க் கேட்டேன். அது குதிரையாகியது தெரியாமல்! வாங்கவில்லை. அதில்தான் ராஜகுமாரர்கள் பவனி வருகிறார்களாம்!

பிள்ளைகளுக்கு விருப்பமான மாம்பழங்கள் வாங்க வேண்டும். போய்ப் பார்த்தேன். சரிவரவில்லை. முகத்துக்கு சாயத்தைப் பூசி வைத்திருக்கும் வெறும் சோகையர்கள்! சிலருக்கு கொட்டைகளே இல்லை. எதைச் சூப்புவது?

இந்தக் கடையடியில் நான் கொஞ்சம் இளைப்பாறி, என் துயரங்களை இறக்கி வைக்க, அவை நெருப்பாகப் பற்றி ஏரிவதைப்போல், இந்தக் கடையில் ஏரிகின்ற அடுப்பில் கடுகின்ற சின்ன ரொட்டிகளில் சிலதை வாங்கி தானுக்குள் சுற்றும்போதுதான் நினைப்பு வந்தது -

உப்பு வாங்கவில்லை.
உணவுகளின் புத்தி ஜீவி!

அதற்கான பணமும் இப்போது இல்லை. கூடைக்குள் மீன் இன்னொரு தரமும் முனகிப் புரள்கிறது. இது உணர்வுள்ள மீன். இதுவும் ஒருகாலம் சந்தைக்குப் போயிருக்கும். பிரச்சினைகள் விளங்குகின்றதே! தக்காளிப் பழத்தில் தன் தலையை வைக்காமல், விலகிக் கிடக்கிறது. நசித்தால் எனக்கு நட்டம் என்பது தெரிகிறது.

பொன்னாங்கண்ணியைக் காண தன் குழல் இதற்கு கண் முன்னே வருகிறதா! கண்கள் மினுங்குகின்றன. இது ஆற்று மீன். புளியங்காய் போட்டு அரைத்து ஆக்கினால், அதற்கு “கடுகும்” வாங்க வேண்டும். கறிக்குள்ளே வறுத்துக் கொட்டிக் குலுக்க.

இப்படி, ஆயிரத்தை நினைத்து, ஆயிரத்தி ஒரு கணக்கைப் பார்த்து, ஆயிரம் ஆயிரமாய் நடந்து, சுற்றிய இந்தச் சந்தைக்குள்,

வருகின்ற சிறுநீரைக் கழிக்க ஒரு வசதியில்லை. சுற்றுத் தொலைவில் இருக்கின்ற ஒர் இடத்தில் அதற்கும் காகு! இதனால்தான் மனிதன் மனிதனின் தலையிலேயே சிறுநீர் கழிக்கப் பழகினான்? இந்தச் சந்தைதான் பழக்கியதா?

நாளையும் இந்தச் சந்தைக்கு வரவேண்டும். “உ_லகம்” என்கின்ற சந்தைக்குள் என் உயிர் கிடந்தால். சாமான்கள் “ஓறுப்பு”. பிரச்சாரங்களும் பெரிய பெரிய கோஷங்களும்தான் மிகவும் மலிவு. நமது தேசம்போன்று. இறைச்சிக் கடையில் வெட்டி உரித்த ஆடு “இந்த மேசையிலேயே போட்ட குட்டி என்று” சொல்லி விற்கும் அளவிற்குப் பொய்யர்களும்,

துப்பரவு செய்யாமல் அரிந்து விற்கின்ற இலைகளாய் ஒரு கண்டு, சிறுக மெய்யர்களுமான,

இந்தச் சந்தைக்குள் வந்த வலத்தால், நான் ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தேன்.

இங்கே வாங்கிப் பூசி மணம் என்று நான் தேய்த்த, “அத்தரை” விடவும் வாசமானது சந்தைக்குள் என் தலையில் அடித்த காகத்தின் எச்சம்.

ஒரு கலப்படமும் இல்லை. ஒழுங்கான தயாரிப்பு!

குயில்

வெள்ளனே வந்துவிட்டாய்! நேற்றையை விட இன்று நீ இனிமையாகக் கூவுகிறாய்! நீ வளர்ந்து வருகின்ற பாடகனா! முயற்சி உளக்கு அதிகமா! மாப்பிள்ளைக்கு பெண் வீட்டார் கட்டிக் கொண்டுவந்த செப்புப் பெட்டிக்குள் இருந்த “தேன் குழலை” முறித்து முறித்து வீசுகிறாய். என் காதெல்லாம் உன் குரலின் பாணி வழிகிறது. அதை என் கட்டில் கை நீட்டி தோட்டு நக்கிக் கொள்கிறது.

முயற்சிதானே ஒருவனை இன்னுமின்னும் உயரத்தில் கொண்டு வைக்கின்ற ஆதனம். அது இல்லாதவன் இந்த உலகத்தில் அழிந்த பிச்சைக்காரன். அதுவும் கலைஞருக்கு இந்த முயற்சி முக்கியம். நீ பாடகன்! ஏழு சுரங்களையும் பிழையின்றிப் பிரிக்கிறவன். தினசரி என் தோட்டத்து மரங்களுக்கு வந்து, என் நெஞ்சத்தை உன் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, தாளம் கொட்டிப் பாடுகின்ற பாட்டு மகான்!

நாம் நண்பர்களானதால் நான் பெருமைப்படுகிறேன். தாவணியும் பராயப்பட்ட பெண்ணும்போல் மிகப் பொருத்தமாகவே நாங்கள் பிரியப்பட்டோம். இதில் யார் யாருக்கோ பொறாமை. இதற்கு நாமென்ன செய்ய! அந்த ஆமை அவர்களுக்குள்ளேயே மேயட்டும்.

என் உள் வீட்டுப் பூச்சியே, நீ காவி நான் ரசிக்கையில் குழப்பி விடுகிறாள். எழும்புங்கள், போய் வேலையைப் பாருங்கள் என்று, தன் கூந்தலால் என் முகத்தில் ஒரு விசுக்கு விசுக்கி, அதில் மாட்டியிருக்கும் ஊசிகளால் என் முகத்தைக் கிழித்து. ரோஜாப்பூக்கள் அவ்வப்போது நம் விரலையும் குத்தும்தான்.

இங்கே பார், என் முகத்தில் சின்னச் சின்னச் சிவந்த புள்ளிகள்! அவள் கூந்தலில் இருக்கும் “முட்களின்” முகங்கள். இந்தக் குயிலும் நானும் பராயப்பட்ட பெண்ணும் தாவணியும் என்று ஒரு நாள் உன்னைப் பற்றி நான் புளுகியபோது, யார் பராயப்பட்டவள்? நீங்களா! மஞ்சள் தேய்த்துக் குளித்து விடவா! என்று என்னை மிகவும் இழக்காரம் பண்ணினாள். பழைய இறப்பர் என என்னை நினைத்து, இழுத்து இழுத்து துண்டாக்கப் பார்த்தாள். நான் இன்னும் மங்காத வெண்கலம். யார் தட்டினாலும் நசிய மாட்டேன்.

உன்னால் எனக்கு என்ன அவமானங்கள் வந்தாலும், காலையில் நீயே எனக்கு வேண்டும். உனது பாடல்களை மொழிபெயர்க்கும் திறனை நான் மெல்ல மெல்ல அடைந்து கொண்டிருக்கிறேன். இன்று நீ பாடிக் கொண்டிருப்பது உன் இளமைக் காலத்துப் பூ ஒன்றைப் பற்றியது அல்லவா! இளவயதுப் பூக்கள் ஒருநாளும் வாடாது.

என் பாட்டையும் நீ ஒருநாள் பாடியே ஆக வேண்டும்.
 அவ்வளவு மோசமானது அல்ல என்னுடைய கீதம். என்
 வசந்த காலத்து “தென்றல்” ஒன்றைப் பற்றியது. இன்னும்
 நான் எனக்குள்ளேயே பாடிப் பாடியே ஒளித்து
 வைத்திருப்பது. எடுத்துத் தருவதென்றால் உனக்குத்தான்
 தரலாம். தகுதியானவனுக்குத்தான் தகுதியானவற்றைக்
 கொடுக்க வேண்டும். நீ என் பாட்டைப் பாடினாலும் அது
 எனக்கும் உனக்கும்தான் விளங்கும். அதிலுள்ள சுகம்
 அலாதியானது. பிறருக்கு எதுவும் விளங்கப்
 போவதில்லை. புள்ளிக் குயிலின் கானங்கள் புரிய
 இவர்கள் பாடசாலைகளில் படித்தது போதுமா! சட்டியும்
 பானையும் முட்டி மோதுகின்ற சத்தங்களா இவை!
 உயிருள்ள சவங்களுக்கு முதலில் காதுகள்தான்
 ஓய்வெடுக்கும்.

நீ எங்கிருந்து வருகின்றாய், எங்கு போகின்றாய் என என்
 வீட்டில் ஆராய்ச்சிகள் நடத்துவார்கள். நீ எங்கிருந்து
 வந்தால்தான் என்ன! எனக்கொரு பாட்டுப் பெட்டி
 வெள்ளனே விடிந்ததும் ஒடி வருகிறது! இது எனக்கு
 அதிர்ஸ்டமில்லையா! மாம் பூவை முகர்ந்து அந்த
 வாசத்தை சொண்டின் நுனியில் தேய்த்து, பாடுகின்ற
 பாட்டிலும் சாடையாய்ப் பூசி எனக்கு அனுப்புகின்ற
 பாடகனே! நீ சங்கீதக் கருவி! நீடுழி வாழவேண்டும்!

உன் சிறகுகள் சுகம்தானே! அவற்றிற்குள் பேன் கிடந்தால்
 நான் தலை சீவுகின்ற என் சீப்பைத் தருகின்றேன்.
 இறகைச் சீவி, வார்ந்து, பேன் களைந்துவிட்டு திருப்பித்
 தரலாம். விரும்பினால் வைத்துக்கொள்.

ஆராய்ச்சியாளர்கள் நமக்குத் தேவையில்லை. அவர்கள் வேறு ஆட்கள். அளவுக்கு அதிகமான ஆராய்ச்சிகளால்தான் உலகம் இன்று கெட்டிருக்கிறது. நாங்கள் “பஞ்சமெத்தை”. நம்மில் யார் வந்து விழுந்தாலும் நாம் மென்மையைக் காட்டி அவர்களுக்கு குனுகுனுப்பை ஊட்டி வைப்பவர்கள். மெத்தைக்குள் தெறிக்கின்ற “மூட்டைப் பூச்சிகளைப்” போன்றுதான் நமக்குள்ளும் சில சாதி சனங்கள் கிடக்கின்றன. சமூகம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும். இது இப்படி இருப்பதால்தான் நாமும் இப்படி இருக்கின்றோம். பலாப்பழத்தில் பிசின் கரப்பதாலேயே பழம் மணக்கிறது.

என் அன்பு இசை அரசே! நீ ஆகாரம் அருந்தினாயா? காலையில். உனக்கெதற்கு ஆகாரம்! நானே உனக்கு ஒரு “சுருட்டப்பம்”. என்னைக் கொத்தித் தின்ன உனக்கு விருப்பம்தான். எனக்குள் இருக்கின்ற சர்க்கரையில் துவைத்தெடுத்த தேங்காய்ப் பூவினதும், அவிந்த பாசிப் பயறினதும் வாசம் உன் முக்கிற்கும் வரும். இருந்தாலும் கொத்தாமல் இது நாளைக்கும் நமக்கு வேண்டும் என்று நினைத்து வைத்துவிட்டு போவதைப்போல், என்னைப் பார்த்தே பசியாறிக் கொள்கிறாய். நாம் பார்த்தே பசியாறுவோம். நீயும் எனக்கு நாளைக்கும் வேண்டும்.

வெயிலேறி, நீ போனால், எனக்கு இங்கு ஏருமைகளின் சத்தம்தான், கானங்கள் என்று. அடுத்த நாள் நீ வரும் வரைக்கும். என் உயிரின் தொங்கலில் யார் யாரோவெல்லாம் நெருப்பு வைக்கிறார்கள் “பாட்டுகள்” என்று வைக்கோல் குவித்து.

வானொலிகள் தங்கள் வாய்களில் கலப்பைகள் பூட்டி இங்கு நேயர்களின் காதுகளை உழவுகின்றன. கத்தரி, தக்காளிச் செடிகளை நாட்ட. மரவள்ளி செய்யவும் கொத்திப் புரட்டுகிறார்கள்.

நாளைக்குச் சந்தையிலே இவை நேயர்களின் காதுகளில் நாட்டி விளைவித்த காய்கறிகள் என்று வியாபாரிகள் சத்தமிடலாம். அந்தச் சத்தங்களையும் ஒலிப்பதிவு செய்து நமது வாணைவிகள் “புதிய பாடல்கள்” என்று ஒலிபரப்பும் செய்யலாம். அதற்கும் தொலைக்காட்சியில் எவனும் ஒடுவாள்- இல்லை ஆடுவாள்!

அனைவருமே வியாபாரிகள். நானும் நீயும் இன்னும் சிலரும்தான் இங்கு புல் பூண்டுகள். பசுமையை விரும்பி, என்றும் பச்சையாகவே இருக்க நினைத்து.

நமக்கென்ன இங்கு வேலை! அதுதான் எனக்கு இன்னும் விளங்குதலில்லை!

நேரமாகிறது, சரி போய் வா! உன் இனிப்பு கூடிவிட்டது. ராத்திரிதான் ஒரு வைத்தியனிடம் என்னைக் கொண்டு சோதித்தேன். உடம்பிலுள்ள வெல்லத்தை.

பரவாயில்லையாம். கட்டுப்பாடு அவசியமானதாம். வாழ்க்கையே கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்ட ஒரு கோழிக் குஞ்சு. இது இனி வளர்து. இனி ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட கோழிகளின் குரலைத்தான் விடியும்போது போட்டுக் காட்ட வேண்டும். சூரியன் முகம் சிவக்க.

இந்தக் காலத்தில் குயில் பாட்டுக் கேட்பதிலும் ஓர் அளவு இருக்க வேண்டும். அது பிழைத்தால், குயிலின் குரலிலுள்ள சீனி நம் உடம்பில் கலந்து நீரழிவு கூடிவிடும். மனிதனின் உடம்பு பழுதான வெறும் கோதுமை மாவுப் புக்கை. தொட்டுக் கடதாசி ஒட்டினாலும் கழரும். கோபிக்கக் கூடாது நீ. இதுவெல்லாம் குயில்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். குரலுக்குள் இனிப்பைக் குறைத்துத்தான் இனி மரங்களுக்கு வர வேண்டும்.

வயல்

கலப்பை கீறிக் கிழித்த முகத்துடன், அழுது வடிக்காமல் சிரித்து மகிழ்கிறது வயல். வெள்ளைக் கொக்குகளை நாட்டி வைத்ததைப் போன்ற அலங்காரத்துடன், நெல் வயல் மாதா இந்தக் குளிர் கலையில், முளை நெல்லை விழுங்கி, தன் தலையாலே தங்கம் சொரிய விவசாயியைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றாள்.

ஆற்றிலே நீர் அதிகமாகவே வருகிறது. காற்றிலும் களிமன் வாசம் இருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை தடைவைகள் இந்தப் பாதையால் நான் வரும் போகும் போதெல்லாம் நடந்திருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை தடவைகள் இந்த வயலைக் கிண்டி மனிதன் முத்துகள் உதிர்த்திக் குவித்திருக்கிறான்!

இந்த வயலின் தானியப் பண்டகசாலை எங்கே இருக்கிறது! யார் அதன் கதவின் திறப்பை கையில் வைத்திருப்பது!

ஆமைகள் வாகனமாகி, இந்த வயல் உழவிச் செப்பனிட்டு ஒரு மைதானமாக, ஓடித் திரிகின்றன.

ஊர்ந்த ஆமைகள் ஓடித்திரிகின்ற அளவுக்கு உசார் கொடுப்பது மட்டுமல்ல வயல். ஓடித் திரிந்த மனிதன் சோர்ந்து மரத்தடியில் உட்கார்ந்தால், தன்னைக் காட்டி தேழ்பூட்டுவதும் வயல்தான்.

நான் ஒரு “பஸ்” பயணி. இந்த வழியால் இந்த வயலை தினமும் பார்த்தபடி போகிறவன். இந்த வயல் விளைந்தால் பார்த்து ரசித்தது போதாதென்று, மெல்ல என் சட்டைப் பைக்குள் இந்த வயலை மடித்து வைத்து, கொண்டு சென்று காரியாலயத்தின் சாப்பாட்டு மேசையில் விரித்து வைத்து இதன் மணத்திலேயே சோறு தின்கிறவன்.

இதன் வேண்டுதலுக்கிணங்க, இதன் அருகில் ஒரும் வாய்க்காலுக்குள் ஒரு மீனாகித் துள்ளி அடிக்கடி இதனைத் தொட்டுப் பார்த்ததால் என் கைகளுக்குள் வயற்கோழிகள் முட்டையிடுகின்றன. கானான்கள் என் தலை முடிக்குள் கூடு கட்டிப் பறக்கின்றன.

சின்னக் கீச்சான்கள் என் உரோமங்களுக்குள், சத்தமிட்டுப் பாடுகின்றன.

ஒ மட்டுமல்ல, பூவின் நாரும் மணக்கும் என்பதைப்போல் நானும் இந்த வயலின் நாராகிப் போனதால். என் தேகம் எங்கும் இளம் “குடலை” மணம்தான் வீசுகிறது. சிலர் கேட்கிறார்கள் இந்த மணம் என்ன மணம்! என்ன சவர்க்காரம் நீங்கள் தேய்க்கிறீர்கள் என்று!

இந்த வயலில் விதைத்தால் நெல் மணி மட்டும் விளையவில்லை, இதன் வைக்கோலும் சினைக்கிறது. இந்தத் தங்க வயலின் வைக்கோலில் செய்த நகைகளை இதைச் சூழப் பறக்கின்ற பறவைப் பெண்கள் அணிந்து திரிகிறார்கள்.

ஒரு பறவையின் கழுத்தில் பொன் நிறத்தில் பெரிய தாலி கிடக்கிறதே பாருங்கள்! இன்னொன்றின் கால்களில் தகதகவென இரண்டு வளையங்கள்! “கரணைகளா!” சின்னச் சின்னக் குருவிகளுக்கெல்லாம் பொன்னால் தட்டி எடுத்த முக்குத்திகள்! ஒருத்தியின் காதில்தான் நெடியதோரு “பூணாரம்”! சுத்தத் தங்கத்தில் செய்தது! வெயிலுக்கு அது கண்ணைப் பறிக்கிறது.

ஆமைகளின் ஓடுகளைச் சீவி வழித்து, அவற்றிற்கு எந்த நிறத்தில் எந்த மையைப் பூசினால், அவைகளும் அழகாகி இந்த வயலும் அழகாகுமென்று இந்த வயல்வெளியில் ஓடுகின்ற கறுத்த “டாக்சிகளுக்குப்” பக்கத்தில் நின்று சில பறவைகள் யோசிக்கின்றன! நான் அடுத்த முறை இவ்வழியால் வரும்போது நீலமாகப்,பச்சையாக, ஏன் சிகப்பு,மஞ்சலென இந்த வயல்வெளியில் ஆமைகள் ஓடித்திரியலாம்! இங்கு நீருக்குள் கிடக்கும் மீனினங்கள் அவற்றிற்குக் கை போட்டு ஏறிப் போகலாம்!

இனி நம் வீடுகளுக்கு மீன்களை நாம் வாங்கிப் போகத் தேவையில்லை. அவை சொன்னால் வரும் நம் வீடுகளுக்கு.

கறிச் சட்டியும் நம் அடுப்பங்கரையில் மட்டும் இனி இருக்காது. அதுவும் தனக்கு சக்கரங்கள் பூட்டி மீன்களைத் தேடி வரலாம். இந்த ஆற்றுக்கு! ஆக; மீனும் சட்டியும் மோதி “நான் மரணம்” என்று இந்த ஆறு ஒரு நாள் சத்தமிடலாம்!

“உழவு மெஷின்” இப்போது இதில் ஓடும்போது, களி கண்ணாடியாகி என்னை வந்து முகம் பார்க்கச் சொல்கிறது.

இது பொற் தானியங்கள் முகம் பார்க்கும்
கண்ணாடியல்லவா! இதில் நான் எனது முகத்தைக்
காட்டலாமா! என் முகத்தில் துடைக்க இன்னும்
எந்தனையோ இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் இந்தப்
புனிதமான மண்ணைப் பார்த்தா துடைத்துக் கொள்வது!
கோயிலில் வணங்காது விட்டாலும் குந்தி வைக்கக்
சூடாதே!

இந்த நிலத்தில் தன் முகம் பார்த்து, அகம் குளிர்ந்து தன்
கையின் “கறள்” போக்குகின்றவர்களுக்குத்தான் இங்கு
காற்றென்ற பெரும் கடலும் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.
எனக்கில்லை.

ஒரு புறத்தில் “முளையை” விசுக்கி விசுக்கி ஏறிகிறார்கள்.
முருங்கைப் பூக்களை அள்ளி ஏறிவதைப்போல். அணில்
பாயவில்லை. இது அவருக்கான இடமுமில்லை. இந்த
முருங்கைப் பூக்களைத் தின்ற பூமி வேளாண்மையாகி, நம்
கண் மணி போன்ற நெல் மணிகளையல்லவா
கொடுக்கிறது! மக்கள் வயிறு நிமிர! பொந்து விழுந்து
அதற்குள் பூணைகள் வந்து சுருட்டாமல்.

எனக்கு இரண்டு சிறுகுகள் இல்லைதான். அனாலும் நான்
இந்தத் தானியக் கிடங்கில் பறக்கிறேன். நெல்
மணிக்குள்ளே நெல் மணியாய் என் கண் மணிகளைப்
பொருத்தி, இதை வளமாக்குபவன் தலையைத் தேடித்
தடவுகிறேன். அவன் நினைக்கிறான் ஒரு குளிர் தென்றல்
தன் தலையைத் தொடுவதாக.

இன்னும் “பஸ்ஸில்” தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.
அதுவும் வேகமில்லை. இந்த வயலைக் கடக்க அதிக
நேரம் எடுத்துக் கொள்கிறது. அடிக்கடி சத்தமிட்டு வயலில்
நாட்டி வைத்திருக்கும் கொக்குகளை திரும்பப் பிடுங்கி
நடுகிறது. அவை குட்டிகள் வெடிக்கவா!

அதோ, பாரிய வேர் விட்ட ஒரு பெரிய மரம் இந்த வயலுக்குள் நிற்கிறது. சக்கரங்கள் குடாக அந்த மரத்தின் நிழவில் போய் இருப்போம் என்று நினைத்ததோ தெரியாது, வந்த இவ்விடத்தில் நின்று விட்டது “பஸ்”. பயணிகளுடன்.

தூரத்தில் இன்னொரு வயலில் ஏருமைகள் சாய்த்து உழவுகிறார்கள். அங்கு “பட்டியிலே” ஒரு மாடு சோர, இந்த “பஸ்” வண்டியைப் பூட்டி உழவ வருகிறார்களா, சிலர் இதை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான் இறங்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறேன். இன்னும் சிறிது தூரம் போனால் எனது தொழிற்சாலை வந்து விடும். அங்கு என் “வண்ணாத்தி” இப்போது என் மேசையை மொய்த்து மொய்த்துக் காத்திருக்கும். நேற்றும் நான் இந்த வயலைப் பற்றி அந்தப் பூப்போட்ட புச்சியிடம் ஆசையாய் சொல்லிவைத்தபோது, அது பிடிக்காமல் தன் கையில் இருந்த காகிதத்தில் சரசரத்தது.

தன் புள்ளிகளைப் பற்றிப் பேசினால் அது பூரிக்குமாக்கும்! அதன் கைக்குட்டையைப் பற்றித்தான் இனிப் பேச இருக்கிறேன். ஒரு செவ்வரத்தம் பூப்போல, நமது கதைகள் அனைத்தையும் அதில் முடிந்துவைத்துக் கொண்டுதான் அந்த அழகுப் “பச்சரிசி” ஒரு மூலையில் போயிருந்து முடிச்சை அவிழ்த்து, அவிழ்த்து ஒவ்வொன்றாய் தெரிந்தெடுத்து தன்னை இடித்தெடுத்த மாவுக்குள் ஊற்றிப் பிசைகிறது.

பலகாரம் கடுவதற்கு அதற்கு அவ்வளவு பிரியம்!

2013.10.12

மழை

ஆயிரம் விரல்களப்பா
 ஆசை மழைக்குமப்பா
 ஒவ்வொரு விரலுக்கும் ஒவ்வொரு மோதிரம்
 வழங்குது மின்னலப்பா
 ஜன்னல் வழியாகக் கண்டேனப்பா
 ஆயிரம் விரல்களப்பா.....

மரத்திலே விழுந்து குதிக்கிற மழையே
 என் மனதிலும் நீ குதியேன்
 நீ பாடகன் நான் கேட்கிறேன்
 என் பாட்டையும் நீ படியேன்
 நீ முகிலிலே பிறந்து வரும்போது
 அவள் விழியிலும் விழுந்து குளித்தாயா
 அவள் விழியோ பொன் அருவி
 ஏன் நனையிது ஒரு குருவி
 ஆயிரம் விரல்களப்பா.....

என்று பாடத்தான் தோன்றுகிறது உன்னைக் கண்டாலே!
 மழையே நீ இவ்வளவு காலமும் எங்கே போயிருந்தாய்!
 இந்தக் காலத்துப் பையன்களைப் போல பர்ட்சையில்
 பலயீனமாகி ஏதாவது முறை சாராக் கல்வியொன்றைக்
 கற்க எங்காவது நகரத்தில் போய் இருந்தாயா!

நீ என்றும் வயது போகாத இளந்தாரி. எங்கும் போகலாம் வரலாம். இவ்வளவு காலமும் முட்டாள் தனமாக பெய்து பெய்தே இருந்த நீ, இப்போது கல்வி கற்று ஒர் அறிஞராகி எங்களுக்கு அளந்து அளந்தே போடத் தொடங்கிவிட்டாய். அல்லது எங்களில் கோபம் கொண்டு அதிகமாகப் பெய்து உனது அறிவைக் காட்டுகிறாய்.

நாங்களென்ன செய்தோம் மழையே உனக்கு!

ஒரு காலத்தில் நீ கையொப்பம் வைக்கத் தெரியாத மழையாகவே மண்ணில் பெய்தாய். மரங்களின் பாழையைப் பேச உனக்குத் தெரியாது. இப்போது நீ எத்தனை பாழைகள் பேசுகிறாய்! ஒவ்வொரு துளிக்கும் கணக்கு! வரும்போது வானத்தில் ஒப்பமிட்டு வருகின்றாய். முடிந்து போனவுடன் உடனடியாய் மறு ஒப்பம். நான் காரியாலயத்தில் செய்ததுமாதிரி.

என்ன கல்வி கற்று எந்தத் துறையில் தேறினாய்! இப்போதும் படிக்கிறாயா! எந்தத் தொழிலுக்கு! இந்தப் படிப்பிலெல்லாம் நீ வெற்றி பெற்றால், வானம் இருட்டிப் பெய்யும் மழையாக நீ இருக்க மாட்டாயா? காரியாலய வாகனத்தில் வந்தா இறங்குவாய்! இலஞ்சம் வாங்குவாயா? இல்லை நேர்மையானவனா?

வழக்கமான உன் தொழிலை விடவும் பெரிய தொழில் இருக்கிறதா! ஊருக்குப் பெய்வது! இந்த மன் குளிரப் பாடுவது!

இங்குள்ள மன் புழுவுக்கும் நீதான் ஜயா பெரிய ஆள். நீ வந்து போனால்தான் நாங்கள் நின்று பிழைக்கின்றோம். நானும்தான் உன் பாட்டைக் கேட்டே பாட்டுப் பாடினேன். இப்போது நீ பாடுவது குறைவு. பாடினாலும் தொண்டையில் “பிசிறு”. உன் வெள்ளைச் சட்டையில் புழுதி படும் என்ற மாதிரி, தள்ளியிருந்து ஒரு சொட்டுத் தூறிவிட்டு ஒரே ஒட்டம்.

படிப்பது இதற்குத்தானா! மக்களை ஒதுக்கி தூரத் தூர ஓடவா! உன் கை பட்டால் பொன்னாகும் இந்த நிலம், உன்னைப்போன்ற எத்தனையோ வைத்தியர்களைத் தாங்கி, ஆசிரியர்களைத் தாங்கி நிற்குமே தவிர, “மோசமாகாது”.

அவர்களை மதித்தனரா மக்கள்! விட்டுத் தள்ளினர். அவர்கள்தான் தம் குணத்தால் மங்கி, மங்கி இந்த மக்களுக்குள்ளேயே புதைந்தனர்.

நீ மழை! உனக்குள் மறைப்பவர்கள் நாங்கள். நீ முகிலில் ஓடிப் பெய்வதைத்தான் இன்னும் விரும்புகின்றோம்.

ஏன், சீறிப் பெய்கின்றாய் என் செல்வமே! எதை எதையோ சொல்லி விட்டேன். நீண்ட காலத்தின் பின் உன்னைக் காண எதுவெதுவெல்லாமோ வந்து போகிறது, எனது கற்பனையில்.

நீயென்ன போக்கிரி மழையா! புண்ணியவான். நீ விழு புழுதி மணக்கிறது. இந்தப் புழுதிதான் என்னிலும் தோய்ந்திருப்பது.

மின்னும்போது அதில் நீ முகம் பார்க்கிறாய். மாப்பிள்ளைமாதிரி. ஏன், என்னில் முகம் பார்த்தால் என்னவாம். என் கண்ணுள் அவள் இருக்கிறாள். உன்னைத் தொட்டு முகர்வாளே!

நீ குட்டக் குட்டத்தான் மரங்கள் நிமிர்கின்றன. நீ கொட்டக் கொட்டத்தான் என் மனதும் நிறைகிறது. இந்த மாலையில் வந்தது எதற்கோ! நான் கடைத் தெருவில் நடக்கும்போது என் கை பிடித்து நடக்கவா! உன்னைக் கண்டால் குடை பிடிப்பவர்களை உனக்குப் பிடிக்காதா!

ஏன், காற்றுக்குச் சொல்லி அதை, வேகமாக்கி அவர்களின் “ஆமை ஒடுக்கள்” உடைக்கப் பார்க்கிறாய்.

எனக்குப் பொறாமையாக இருக்கிறது. சில பெண்களின் கூந்தல்களில் நீ மணி மணியாகி ஊஞ்சலாடுவது.

பொறாமையை ஒருபக்கம் வைத்துக் கொண்டு-

இன்னும் வேகமாக ஆடு என நான் ஆட்டிவிடவா! உன் ஊஞ்சல் கயிற்றுக்குரிய கிளிகள் கொத்தி விடாதா! இந்த விளாம்பழுத்தை.

அவற்றின் சொண்டுகள் வெடிக்குமே!

பெய் மழையே பெய். கவலையே வேண்டாம். எங்கள் கவலை தீர்க்கப் பெய். நீ கவலை இல்லாதவன். உன்னைப் பார்த்துத்தான் நானும் கவலைகளை மறக்கப் பழகினேன். இல்லையென்றால் இந்த மண்ணில் வாழ்வதே ஒரு கவலை. எத்தனை கவிஞர்கள் இந்த மண்ணில் “நட்டுவமும் பூரானும்” போல! இவற்றிற்குள் நான் ஒரு “நாலுமணிப் பூப்போல”, மாலை வேளைகளில்தான் நிலவின் முகம் பார்க்க, அல்லது கடற்கரைக்குக் காற்று வாங்க மறைந்து, மறைந்து வெளியாலே வருகிறேன்.

நீ விடுமே இல்லாத ஒரு பெரிய கவிஞரும். பெரியவன் சிறியவன் என்பது வயதில் இல்லையே! அவனவன் நடவடிக்கைகளில்தான். நீ இளைஞராக இருந்தாலும் பெரியவன். இந்தப் பரந்த மண்ணை வாசிப்பவன். நீதான் பரந்த வாசிப்பாளன். இங்குள்ள “இலையான்கள்” இல்லை.

உன் கவிதையைக் கேட்டு நான் விடிய விடியத் தூங்காத இருவுகள் உண்டு.

இன்றும் நெடிய கவிதைதானோ தெரியாது! ஆரம்பம் அலாதியாகத்தான் இருக்கிறது. உன்னைக் கண்டு சிலர் ஒடுகிறார்களே இவர்கள் யார்? எங்கள் கவிஞர் : “கோர்ஸ்யா ஜோமூர்தா”வைக் கண்டு ஒடுவதைப்போல. இவர்கள் பின்நவீனத்துவக் கவிஞர்களா? முன்னால்தானே ஒடுகிறார்கள்!

இடி முழக்கம். ஐயோ! நீ பயப்படவே இல்லை. சிரித்துக்கொண்டே சொரிகின்றாய். உன் பழங்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு சென்று உரித்து உரித்துச் சாப்பிட வேண்டும். கொட்டை இல்லாத பழங்கள்! உன் கொட்டையை நான் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். இதுவரை கிடைக்கவில்லை. கிடைத்தால் என் வாசலில் நாட்டி, என்னையே அதற்கு நீராக ஊற்றி, உன்னை முளைக்க வைப்பேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான் தளைக்க. இன்று எனது துளிரில் உன் நாக்குப் படும்போது எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது! நீ விடிய விடியப் பெய்தால் நானை நான் பெரும் விருட்சமாகி விடுவேன்.

என்னில் காக்கா குருவியெல்லாம் குந்த வராது. கண்ணிப் பெண்கள் வந்து, என் கீழே இருந்து பேன் பார்ப்பர். அவர்களின் காதல் கதைகளை என்னிடம் கூறுவர். குளிராக நான் இருக்க, அவர்களின் சுந்தல்களை மேகங்களாக்கி சூப்பிடுவர் என்னை அதில் கவிதைகள் மேய்க்க. நான் மறுத்தால் குரங்குகளாக என்னிலேயே குந்திக் கொள்வார்கள். காதலிப்பவன் இனி கண் ஏறியத் தேவை இல்லை. “கல்” ஏறிந்தால் போதும் என்ற கணக்கில்.

2013.10.18

ஆகை

உன் பெயரில் கசப்பு இருந்தாலும், உன்னால் வருகின்ற தென்றலில் இனிப்பு. நீ துளிர்த்து, அந்தத் துளிர்களை வெயிலில் நீ ஊறவைத்து எடுத்து, காற்றுக்கு நீ ஆட்டிக் காட்டுகின்ற போது காற்றும் கற்பமாகி தன் உடம்பைத் தூக்க முடியாமல் ஆங்காங்கே இளைப்பாறிக் கொள்ளும்போது என்னையும் கட்டிப் பிடிக்கிறது தன் இரு கரங்களினாலும். ஆம், காற்றுக்கும் கை கால்கள் இருக்கின்றன. அழுகுப் பெண்களில் இருந்து செய்தெடுத்ததுதான் காற்றும். அது சேலை கட்டிக்கொள்ளும் ஆடையில்தான் மரங்களின் கிளைகளை ஆட்டி ஆட்டி “கொசுவம்” பிடிக்கிறது.

உன் அடியில் கறுத்தத் தேன் படிந்து கிடப்பதைப்போல் என் காலில் அப்புகின்ற அளவுக்கு நிழல். இதை எங்கு கொண்டு போய்க் கழுகலாம்! அல்லது அவள் சூந்தலை எடுத்துத் துடைக்கலாமா?

உன் பழங்களைத் தின்று பறவைகள் சிலதை என் தலையிலே தூப்பித் தெறித்துப் பார்க்கின்றன. நன்றாக முற்றியதா, இதற்குள் முளை என்கின்ற புத்தியின் பிறப்பிடம் வெட்டி ஏறியும் நகத்தின் அளவுக்கேனும் இருக்கிறதா என்று.

இந்தப் பறவைகள் உண்மையிலேயே பெரிய சோதனைக்கார ஜியாக்கள். இப்படி மரங்களில் நின்று, பழங்கள் ஏறிந்து, மானிடர் தலைகளைச் சோதித்து அறிவதில் பெரிய மேதைகள்.

என் தலையை என்ன நினைத்தனவோ தெரியவில்லை! ஆனால் அவை ஏறிந்த பழங்களுக்கு என் மண்ணை ஒடு கூழானா கோழி முட்டையின் கோதுமாதிரி நசியவில்லை. ஒரு பழத்தேங்காய்போல பேசியிருக்க வேண்டும்.

நம்மைவிட நம் தலைகளை அறிவதில் ஆர்வம் உள்ளவைகள் பறவைகள். “இளநீர்” தலையர்கள் என்றால் எச்சம் அடித்துவிடும்.

இந்தப் பறவைகள் என்னை ஒரு தங்கத் தலையனாக நினைத்திருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு பெருமை! பறவைகளின் வாயாலும், மனதாலும் பாராட்டுப் பெற எனக்கு அவ்வளவு விருப்பம்.

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கும் நான் அதிகமாகச் செல்வதில்லை. அங்கு பறவைகள் “நகைத்த” தலையர்கள் அதிகமாகச் சேர்வதால்தான். அங்கு பறவைகள் வருவதில்லை வாழ்த்த. இந்த மரத்தில் இருக்கின்ற புழுக்கள்போல் சிலர் வருகின்றார்கள். புழுக்களின் நிகழ்வாகவே அவை நடந்து முடிகின்றன.

இந்த வேப்பை மரத்தில் பறவைகள் கூடு கட்டுவதே ஒர் அழகுதான்! பரந்த, பெருத்த இந்த மரத்தில் பல இடங்களிலும் இருக்கின்ற பறவைகளின் கூடுகள் புதிதாகக் குடியேற்றப்பட்ட சனங்களுக்கு அரசு கட்டிக் கையளித்திருக்கும் மனைகளை விடவும் அழகுகள்! அவற்றில் போடப்பட்டிருக்கும் இரும்புக் கம்பிகளைவிட இவற்றில் சேர்த்திருக்கும் “குச்சகள்” பலமானவை.

இந்த வீடுகளில் பறவைகள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கின்ற காட்சிகளைப் பார்த்துப் பழகிய ஒருவன், இறைவன் உதவியினால் நீண்ட நாட்களுக்கு செலிப்பான். அவற்றைப் பார்த்தவுடன் நம் கண்களால் இறங்கி, இதயத்துள் உறைகின்ற இன்பம் ஒருவனது ஆயுளைக் கூட்டுகிறது.

அந்த “இன்பம்” ஓர் அரிய மருந்து. அதனைப் போத்தலில் அடைத்து விற்கத் தெரிந்திருந்தால், மருந்து வியாபாரிகள் இன்று இறைவனை விட எங்கோ போயிருப்பார்கள். இறைவன் எவ்வளவு பெரியவன்! இந்தச் “சிறுகுகளுக்கெல்லாம்” அந்தப் பெரிய பாக்கியத்தை கொடுக்கவே இல்லை. இந்த வணிகர்களை முன்கூட்டியே அறிந்து இவர்களுக்கெல்லாம் எப்போதோ “ஆப்பு” வைத்துவிட்டான்.

மனிதனால் பிடுங்க முடியாத பல “ஆப்புகளை” இறைவன் மனிதனுக்கு அடித்திருக்கிறான். அது தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கூட இருக்கலாம். அல்லது நம்மைப் போன்ற அப்பாவி உயிர்களைப் பாதுகாக்க.

காற்றை ஏன், அவன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆக்கியிருக்கிறான்? தெரிந்தால், ஒருவன் சுவாசிக்கும் காற்றை மற்றவன் பிடித்து வைத்து அவனை நோவினைகள் செய்திருப்பான். காற்றை கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆக்கியும், அடுத்தவன் சுவாசிக்கும் போதே ஏதோ ஒரு வழியால் முச்சுத் தினறச் செய்பவன் இதைச் செய்ய மாட்டன் என என்ன நம்பிக்கை! பாம்பை அடைத்து ஒரு பெட்டிக்குள் பாம்பாட்டி கொண்டு செல்வதைப் போன்று, அடுத்தவனின் முச்சையும் மற்றவன் ஒரு பெட்டிக்குள் கொண்டு சென்று நாய்களுக்குப் போட்டிருப்பான். அல்லது எங்காவது கண் காணாத இடத்தில் ஆட்டிப் பிழைத்திருப்பான். சில்லறைகள் சேர்த்திருப்பான்.

மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒரு விதத்தில் பாம்பாட்டிகள்தான். சிலர் யோக்கியமாக ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பலர் அயோக்கியனாகி தொழில் பார்க்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் இந்தப் பூமி தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே! அதுதான் எனக்கு ஆச்சரியம்!

குருவிப் பாட்டம் ஓன்று பறந்து வந்து இந்த வேப்பை மரத்தில் குந்துகிறது. ஆகா..... சிறஞ்சைகள்! யாரும் ஆட்டாமல் ஒலிக்கின்றன.

இதற்கு இந்த வேப்பை மரம் நாட்டியம் ஆடுகிறதா, ஆடுகிறதே! இதன் உடல் பருமனுக்கு இந்த ஆட்டம் அசிங்கமாகவே தெரியவில்லை. அற்புதமாக இருக்கிறது. சில நாட்டியக்காரிகள் உடல் பருத்தால் அசிங்கமாகி விடுகின்றனர். அவர்கள் ஆடினால் நம் ஊர்களில் உள்ள பொதுக் கிணறுகளின் “கொட்டுகள்” அசைவதைப் போலல்லவா தெரிகிறது.

எந்த மரமும் சிறு வயதில் இருந்தே நடனத்தைக் கற்கிறது. காற்று அவற்றிற்குப் பள்ளி நடத்துகிறது.

ஒர் ஊர் என்றால் என்ன! அது ஒரு பாடசாலை. காற்று அதில் ஆசிரியன்.

இரவுகளில் பாருங்கள், இப்படியான மரங்களுக்குள்தான் நிலவு ஒளிக்கிறது! இந்த வேப்பைமரத்தின் தளிர்களையும் அள்ளி அள்ளி முகர்கிறதே, அதற்கும் இதன் மணம் பிடிக்குமா! எனக்கும் இந்த வேப்பம் துளிரின் மணம் பிடிக்கும். சிறுமிகளின் கூந்தலில் இருக்கின்ற வாசம் இதற்கும் இருக்கும்.

இந்த மரம் சொற்ப நாட்களுக்கு முன்பு, சிறுமியாக இருந்த பொழுது, இதன் அருகில் இருந்த இன்னொரு குமர் வேப்பை இப்போது திருமணமாகி குழந்தை குட்டிகளுடன் நிற்பதைப்போல தன் கீழே பல கன்றுகளுடன் காட்சி தருகிறது. இது தற்போது குமராகி பேசி முடிக்கும் திருமணத்தில் நாட்டமில்லை காதலித்தே மணப்பேன் என்று தகுதியானவனுக்காகக் காத்திருக்கிறது. நானும் இதனோடு நீண்ட நாளாக அணைகிறேன். எதுவும் சரிவரவில்லை. “கவிஞர்” என்று பயந்து இருக்கலாம்!

ஆனால், என் கலைக்குணம் இதற்குத் தெரியும். அதனால் சிரிக்கும்.

இதன் வீட்டுத் திட்டம் வர வர விஸ்தரிக்கப் பட்டுக்கொண்டே வருகிறது. மேலும் சில கூடுகள் புதிதாகத் தெரிகின்றன. இரு வெள்ளைக்காரக் குடும்பம் வந்து குடியேறி இருப்பதைப்போல அவற்றில் வாழுகின்ற வெள்ளை நிறப் பறவைகள் தோன்றுகின்றன. இந்த வேப்பைமரம் பலரும் வாழுகின்ற “ஜக்கிய ராச்சியமா!” பல விதத்தவர்கள் ஒற்றுமையாக வாழுகிறார்கள். பல மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள்.

இந்த நாட்டில் யாரும் வந்து குடியேறலாம். எந்தத் தடையுமில்லை. இந்த உலகம் எல்லையற்றது. இந்தப் “பரட்டை” யாருக்கும் சொந்தம் என்ற தத்துவம் இங்கு பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. இதற்கு ஜனாதிபதி யார்? இடைக்கிடை துள்ளித் திரிகின்ற அந்தக் குரங்கா! நம்மையும் ஒரு குரங்கு ஆட்சி செய்தால் எவ்வளவு இனிமை! எந்தத் தீங்கும் அறியாத குரங்கு மன்னன் இடைக்கிடை தன் நாக்கைக் காட்டுவானே! நம்மைச் சிரிக்க வைக்க!

இன்னொரு பழம் என் தலையில் விழுகிறது. கொஞ்சம் வேகமாகவே விழுந்தது. அது விழுந்து என் மண்டை எழுப்பிய சத்தத்தில் சில பறவைகள் எழுந்து பறக்கின்றன. வேப்பை மரம் சிரிக்கிறது. இந்தப் பறவைகளுக்கு இவ்வளவு பயம் ஏன் என்று நினைத்திருக்கும்.

அளவுக்கு அதிகமாக இந்த உயிரில் பற்று வைத்திருப்பவனைக் கண்டால், இந்த வாழ்க்கையைப் புரிந்து நல்ல தெளிவு வைத்திருப்பவர்களுக்கு சிரிப்புத்தான் வரும்.

இதன் இலைகளில் ஒரு கெட்ட புள்ளிகள் கூட இல்லை. இப்போதுதான் காய்ச்சி ஊற்றிய பச்சைகளைக் குடித்த தெளிவுடன் அவை. நரம்புகள் துல்லியமாய்த் தெரிய தாய்மரம் அவற்றைப் பார்த்தபடிதான் வாழ்கிறது.

தன் நரம்புகளை தன்னால் பார்க்கும் அளவுக்கு அவை சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அவை தெரியாமல் மங்க, மங்கத்தான் தாய் மரங்கள் கறுக்கின்றன.

என் மண்டை ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்த மரத்திற்கு வந்த வண்ணமே இருக்கிறார்கள். பல நாட்டு விமானங்களைப் போலவும்.

இதுதான் இந்த ஊரின் சர்வதேச விமான நிலையமா! காடழித்து, வீடுடைத்து, பட்சிகளைத் தாக்கி விமான நிலையங்களை மனிதர்கள் உருவாக்குகிறார்கள். மரங்கள் தாம் காடுபற்றியே அதனைச் சாதித்துக் காட்டுகின்றன. என்னை இதில் ஒரு கூலிக்கு பொதிகள் ஏற்றித் தள்ளுகின்ற தள்ளு வண்டிக்காரனாக ஆக்கி வைக்காதா இந்த மரம்! ஆசையாய் இருக்கிறது. சம்பளமே தேவையில்லை.

2013.11.25

உடம்பு

உடம்பைப் பற்றி நினைக்கும் போதுதான் சில விஷயங்கள் பிடிபடுகின்றன. உடம்பைப் பற்றிச் சிந்தித்தவன்தான் இந்த உடம்பை விட்டும் உயிருடன் வெளியேறுபவன். அவன்தான் நட்சத்திரங்களை முகர்ந்தவன். நிலதைவப் பொரித்துச் சாப்பிட்டவன். இரவில் சூரியனைக் கண்டவன். வெயிலை அள்ளித் தண்ணீர் வார்த்தவன்.

ஆக உடம்பு தன்னைப் பற்றி உனரை உனரை மனிதனுக்கு பல சக்திகளைக் கொடுத்திருக்கிறது.

நீ எந்த விதமாக உடம்பைப் பார்க்கிறாயோ, அந்த விதமாக அது ஆகிக் கொள்கிறது. ஒரு கடலாக எடுத்துப் பார்! ஒரு கடலுக்கான பல அம்சங்களை நம் உடம்பு காட்டும். ஒரு வனமாக எடுத்துப் பார், வனங்களில் உள்ள பல செய்திகளை நம் உடம்பும் நமக்குச் சொல்லி விடும். ஏன், பறக்கின்ற சிறு தும்பியாக எடுத்துப் பாரேன், தும்பிக்குரிய அதிக குணாம்சங்களை கொண்டிருப்பவன் நான் என்று உடம்பு விளங்கவைக்கும். மண்ணாக எடுத்தாலும் நம் தேகம் மண்ணுக்கேயுறிய மகிமைகளோடு தன்னைப் பினைத்து விடும்.

இதிலிருந்து நமக்கு ஒன்று விளங்குகிறதல்லவா, நமது சரீரம் என்பது ஒன்று அல்ல, பல. உலகத்தில் இருக்கும் அனைத்தினதும் அம்சங்களை அது அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது.

வானமாக எடுத்துப் பார், இந்த உடம்பு வானமாகும்.
பூமியாக எடுத்துப் பார், இந்த உடம்பு பூமியாகும். ஒரு
புலங்காயாக நீ எடுத்து யோசித்தால்கூட நமது தேகத்தில்
அதன் வாசம் உண்டாகி, புலங்காயோடு தானும்
பொருந்தி நமக்கு ஆச்சரியமுட்டும்.

ஒரு புல்லாகக்கூட இந்த உடம்பை யோசிக்கலாம். அது
பொருந்தும். நான் வேறு மாதிரியாக யோசித்துப்
பார்த்ததில்-

முக்கு முகத்தின் முள். கண்கள் மலர்கள். காதுகள்
இலைகள். வாய் குளமும், அதரங்கள் அதன் கரைகளும்.

குளக்கரையில் இருக்கின்ற பிரம்பும், பிரப்பம் பழங்களுமாக
விரல்களும், சிவந்து தெரிகின்ற நகங்களும்.

என்ன ஆச்சரியம், உள்ளே ஒரு சுவர்க் கடிகாரம்
இருந்துகொண்டு “டப் டப்” என அடித்து அடித்தே நம்மை
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது, “நான் நின்றால் நீ
இல்லை” என்பதை.

நம்மை நாம் சுமந்து திரியும் இந்த உடம்பை
என்னவென்பது!

ஒரு மேதை உருவாகிறான் என்றால், அவன் இந்த
உலகத்தில் தன் உடம்பை ஆராய்ச்சி செய்திருப்பான்.
இந்த ஆராய்ச்சி அவனில் இருந்த பல மயக்கங்களைக்
களைந்திருக்கும். இந்த உடம்பை ஆராய, ஆராய பல
சங்கதிகள் அவனுக்குப் புலப்பட்டிருக்கும்.

நாம் இந்தப் பூமியில் நிற்பதற்கு இரு கால்கள் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இல்லை, நாம் நிற்க, ஒடு, நடக்க என்பதெல்லாம் அப்பறம்தான். இந்த உறுப்புகளைத் தூக்கி கொள்ளுகிவைக்க இரு “நாட்டுக் கட்டைகள்”! இந்தக் கட்டைகளில்தான், தெருவில் மின்சாரம் இழுத்திருப்பதைப்போல பல கம்பிகளும், பெட்டிகளும், முட்டிகளுமாக குடலும் அது சார்ந்த பகுதிகளும் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

தெருக்களும் நம்மைப் போன்று ஓடிக்கொண்டும், நடந்து கொண்டும்தானே இருக்கின்றன! இந்த உலகத்தில் எது நிரந்தரமாக ஒர் இடத்தில் நிற்கிறது! மலைகள் என்றால்போல் நடக்கவில்லையா! நதிகள் அவைகளைக் கூட்டிச் செல்லவில்லையா!

இந்தத் தெருக்களில் அமைந்திருக்கும் மின்குமிழ் இடைக்கிடை இருண்டு ஒளிர்வதைப்போலதான், நாமும் அடிக்கடி உறங்கி எழும்புகிறோம்.

முக்கியமாக நமது “முச்சு” என்று சொல்வது ஒரு காட்டு வெள்ளம். இந்த வெள்ளம் நம் சுவாசக் குழாய்களில் சுத்தமாகப் பாய்ந்தால்தான் நமக்கு இயல்பான சுத்தமே வருகிறது. இல்லையென்றால் “வாத்துகள்” கத்தும். சுத்தத்திற்கும், சுத்தத்திற்கும் இந்த உலகத்தில் தொடர்பு இருக்கிறது. இந்தக் காட்டு வெள்ளத்தில் கெட்ட மிருகங்களின் மலம் கலந்து நம் நரம்புக் குழாய்கள் அடைத்தால்தான் பிரச்சனை.

நம் முச்சை நாம் சுத்தமாக்கிக் கொள்ள என்ன பரிகாரம் செய்கிறோம்! மனதுக்குள் மலர்கள் வளர்க்கிறோமா? பச்சைகளை அதற்குள் எப்போதும் அப்பிவைத்து, சின்னக் குருவிகளைக் கூப்பிட்டு விடுகிறோமா சுத்தமிட்டுச் சாப்பிடுங்கள் என்று!

அனேகமாக, மிருகங்கள் வளர்க்கிறோம். அவற்றிற்குத் தீன் போட வாழ்க்கையைத் தட்டி ரொட்டி சுடுகிறோம்.

இந்த வாழ்க்கை என்ன அவ்வளவு இழக்காரமானதா? ஒருவனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் சொற்ப காலத்துச் சொத்து அல்லவா! அதைப் புனிதமாக்கி, இந்த மனிதன் என்பவனும் மகாணாகிக் காட்ட வேண்டாமா!

நமது மனம் இருக்கிறதே, அது சிலருக்குக் குளிர்ந்த அருவி. பலருக்கு ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் குப்பை மேடு. அருவியான மனம் வைத்திருப்பவன்தான், தனது விவசாயத்தில் அதிக விளைச்சலைப் பெறுகிறான். பயிர் அவனுக்கு நன்றாக வருகிறது. அருவி இருந்தால் குருவியும் வரும். குருவி வந்தால் கீதங்கள் கேட்கும்.

“கக்கிசம்” இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை இந்த அருவி மனம் உள்ளவனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. இவன் புல்லைத் தொட்டாலும் நெல், புகைவிட்டு ஏரியும் நெருப்புத் துளிரைப் பிடித்தால் மருதோன்றி.

நெருப்பை மருதோன்றியாக அரைத்துப் போடுகின்றவர்களால்தான் இந்த உலகம் குளிர்ச்சியாகிறது. கோடைக்குள் ஒரு குளிர் இருக்கிறதே, அது இவர்களால்தான். மாரிகாலக் கூதலுக்குள் நம்மை வேகவைத்து எடுத்து பிட்டுத் தின்ன வருகிறதே உண்ணம், அது இந்த ஏரியும் குப்பை மேட்டுக்காரர்களால்.

அவர்கள் என்று தம் குப்பை மேடுகளைக் கொத்திப் புரட்டி அதில் கீரை தூவுகிறார்களோ அன்றுதான் அவர்களது மேனிகளுக்குக் கொண்டாட்டம்.

மனிதனாகப் பிறந்தால் நமது தேகங்கள் கொண்டாட வேண்டும். இதற்குச் சார்பான விதத்தில்தான் நமது “மெய்கள்” மெய்யாக இருக்கின்றன.

“அன்னக்கொடி” பறப்பதைப் போலல்லவா நாம் சாப்பிடும்போது நம் நாக்கு அசைகிறது! நமது தேகத்தில் கொடி பறக்காது என்று எப்படிச் சொல்வது!

நமது தேகத்தை முடியிருக்கும் தோல் ஒரு வணக்கஸ்தலத்தில் விரித்திருக்கும் விரிப்பைப்போல் இல்லையா! எந்த “ஏகாலியாவது” வந்து இதனை அடிக்கடி துப்பரவு செய்கிறானா! நமது கை வண்ணத்திலேயே மினுங்குகிறது. புனிதமான இடத்துப் புழுக்களும் தூய்மைதான்! இந்த உடம்பே ஒரு வணக்கஸ்தலம். கழிவறைகள், கை, கால் அலம்பி அழுது தொழு திறந்து விட்டால் நீர் ஒழுகும் குழாய்கள் என்று எல்லா வசதிகளும்!

நடு வழியில் வந்து சேர்ந்த பயணி நம்மில் நின்று விழுந்து தொழுவதைப்போல் எப்போதும் குனிந்தபடி வணங்குகின்ற உரோமங்கள்!

நான் திரும்பவும் சொன்னால், நீ என்ன நினைக்கிறாயோ அது தெரியும் இந்த உடம்பில். இப்படித்தான் என்று இல்லை இந்த உடம்பு. அப்படித்தான் அது! பாதையில் மரங்கள் நாட்டி இழுத்திருக்கும் கம்பிகளை, சாமான் சக்கட்டுகளை, சுமந்தபடி நகருகின்ற மின்சாரப் பகுதிக்குரிய பொருளும்தான். நம் அருகில் காகங்கள் வர அச்சப்படுகிறதே! தொட்டால் மரணம். இது தெரியாமல்தான் சில மனிதனை சில மனிதன் தொட்டு மடிகிறான். காகத்தின் அறிவும் இல்லாமல்.

நான் இப்படித்தான் இந்த உடம்பை இன்று யோசித்தேன். இன்னொரு நாளில் வேறு விதமாகப் பார்க்கலாம்.

எப்படி இழுத்தாலும் இது இழுபடும் ஓர் இறப்பர் மிட்டாய். குழந்தைகளுக்கு இதில் பிரியம் வரும். என்போன்ற எங்கோ போகின்ற ஒருவனுக்கு இதை நினைக்க நினைக்க சிறிப்பு மட்டுமல்ல, ஒரு சதைக் கட்டிடத்துள் சிறு விளக்குவைத்து, சில நாட்கள் பற்றவைத்து ஒரு நாள் அணைத்துவிடும் “அந்தக் கரத்தை” நினைக்க மலைப்பும் வருகிறது!

கரமென்னும்போதுதான் எனக்கு இன்னுமொன்றும் நினைவுக்கு வருகிறது நமது உள்ளங்கை நம்மைப் புதைக்க இருக்கும் சிறிய நிலம்போல.....

ஆங்காங்கே வெடிப்பு, இரேகைகள் என்று. கொத்தினால் நீர் வரும் தன்மை. ஒரு பள்ளப் பகுதியாக.....

2013.11.01

| 204 |

| நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல் |

ஆடை

மஞ்சலாகிக் கொண்டிருக்கிறது வெயில். அந்திமாலை வரும் நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் வழக்கம்போல வாசலுக்கு வந்து விட்டேன். நான் வந்தால் வாசலுக்குச் சிரிப்பு வரும். சிரிக்கிறது.

இந்த வாசல் எனது உயிரின் ஒரு துளி. நான் பின்னேரமானால் எடுத்து அணிகின்ற உடுதுணி.

பூ விரிந்த இந்த உடுதுணியை நான் ஓவ்வொரு நாளும் இந்த நேரங்களில் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறேன். உள்ளாடையாக நிலவைப் போடுவேன்! இதை அணிந்தால்தான் நான் ஓவ்வொரு நாளும் சீவிக்கிறேன் என்ற திருப்தி வருகிறது.

அந்தி மாலைகளில், நான் வாசலை அணிகின்ற ஒருவனாக இன்று நேற்றல்ல, எனக்கு புத்தி புலப்பட்ட நாளின் கிருந்து, இருந்து வருகிறேன். என்னதான் ஆடைகள் உடுத்து என்னை அலங்கரித்தாலும், அந்தி வேளைகளில் இந்த “முற்றத்தை” அள்ளி உடுக்கின்ற ஆனந்தம் வருவதில்லை.

என்னில் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் மோதுகின்றன. மலர்களோடு மலராக என்னையும் பார்த்து. இதனால் எங்களுக்கு ஆரோக்கியம் பிறக்கிறது. இவைகளெல்லாம் கவிஞர்களா! மிகவும் சுதந்திரமாகத் திரிகின்றன.

இன்று நான் சில வண்ணத்துப் பூச்சிகளுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தபோது, எனது நெடு நாளைய ஆசைகளில் ஒன்றான “உங்களைப் போன்ற வண்ணங்கள் எனக்கும் வேண்டும்” என்றேன்.

நீயே பல வண்ணமானவன். அது உனக்குத் தெரியவில்லை. தெரியாமல் தேடுவதுதான் முன்னேற்றத்தின் படி. எங்களுக்கும், எங்கள் புள்ளிகள் விளங்காது. வேண்டுமென்றால் காற்றில் நீந்திப் பார். உன் உடம்பின் கோலங்கள் தென்படும். பார்த்துவிட்டு மறந்து விடு. எங்களைப்போல். பெருமைப்படாமல். சிறு பூச்சியாகவே இரு. என்றெல்லாம் ஒரு வண்ணாத்தி திருவாய் மலர்ந்தது.

ஞானமுள்ள வண்ணாத்தி. யதார்த்தத்தைப் பேசும். பெருமையைப் பிய்த்து ஏறிந்த பெரிய ஆத்மாக்கள் வண்ணாத்திகள்!

அவைகள் பொய் சொல்வதில்லை. உண்மைகள் பேசுவதால்தான் இவைகள் ஊரில் அலைந்து திரிகின்றன. பொய்யர்கள் என்றால் எங்கோ உறைந்து “கருங்கல்லாகி” இருக்குமே!

எங்கிருந்தோ ஓர் இசை இந்த மாலைச் சுகத்தில் கலந்தபடி வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதில் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு இந்த வாசலும் பறந்தபடி இருக்கிறது.

இருப்பவன் இருந்தால், கேட்பதைக் கேட்டால், வாசலும் விமானமாகும்!

நீ எனக்குத் தேவீர் கொண்டு வந்து தரும்போது வாசல் எங்கே என்று தடுமாறத் தேவையில்லை. சிலவேளை இந்த வாசலில் எனது அபிமானம் கூடி - இதற்கு ஒன்றும் நேர்ந்து விடக்கூடாது என்று நினைத்து - காகங்கள் வந்து எச்சமிட முனைகையில் - குயிய.... என விரட்டிவிட்டு, நமது அலுமாரிக்குள் கொண்டு மடித்து வைத்திருப்பேன். எனது ஆடைகளோடு ஆடையாக. மண உருண்டையும் போட்டு.

நீ திறந்து எடுத்து மீண்டும் விரிக்கலாம். உனது கைகளும் கடைந்தெடுத்த ஆயுதங்கள். அவற்றில் “காப்புகள்” என்று கிடப்பன, நமது வாசலுக்கு வருகின்ற பணக்காரக் குருவிகள் தம் கழுத்துகளில் இருந்து கழற்றித் தந்த வளையங்கள். இந்தச் சாதாரண கவிஞரின் பேட்டுக்கு.

நல்ல இடத்தில்தான் நல்ல விடயங்கள் நடக்கும். நல்ல விடயங்கள் நடக்கும் இடங்களில்தான் நல்லவர்களின் கவனமும் இருக்கும்.

ஆகாய வெள்ளிகள் எனது வாசலைப் பார்த்தபடியே துடிக்கின்றன. உடுமானத்தில் உதிர்ந்து ஓட்டி இன்னும் அழுகு கூட்டவா என்று கேட்பதைப்போல் இருக்கிறது.

பனி பிசுபிசுக்கிறது.

இது குளிரால் நடுங்கும் எழுத்தாளக் குழந்தைகளுக்கு போர்த்துகின்ற ஆடையல்ல. அவர்களுக்கான ஆடையும், அவர்களுக்கான தொட்டிலும் வீதியின் ஓரங்களில் பரப்பி விற்கின்ற வியாபாரிகளிடத்தில் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

நீ எனக்கு பலாப்பழம் கொண்டு தருவதைப்போல், எனக்கு பிடித்தமான புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து தருகின்றாய். நான் கொடுத்து வைத்தவன்தான். எனக்கு எது பிடிக்கும், எனக்கு எது பிடிக்காது என்பதெல்லாம் உனக்குப் பரிச்சயம்.

இந்தப் பரிச்சயங்கள்தானே வாழ்க்கையில் நமக்கிடையில் நல்லெண்ணங்களை அள்ளிக் கொண்டு குவிப்பது.

இந்தப் பலாப்பழத்தை எழுதியவன் கரம் ஒரு கரும்பாக இருக்க வேண்டும். அப்படி ஓர் இனிப்பு இந்த நால். தேன்குழலை என்னையில் பொரித்தெடுத்து, பிறகு “பாகில்” தாட்டு நிமிர்த்தியதைப்போல, தமிழ் எழுத்தையும் நிமிர்த்தியிருக்கிறான். வாசித்த என் கண்ணால் பூக்களில் இருந்து பாணி வடிவதைப்போல் ஆனந்த நீர் வடிகிறது. கண்பட்ட கொசு அதனைக் குடிக்கிறது. ஒதிய தண்ணீராக நினைத்து.

அவன் மனைவியும் உன்போல இருக்க வேண்டும். அவனும் மாலை வேளைகளில் வாசலை உடுத்து அழுக பார்ப்பவனாய் இருக்கலாம்.

அவனின் அலுமாரிக்குள் அவனது வாசல் அடிக்கடி அடுக்கப்படும் ஒன்றாகவும் இருக்கும். வாசலை தமது அலுமாரிக்குள் மடித்து அடுக்கி பிறகு எடுத்து விரிக்கின்ற வீட்டில் புனிதமும் புத்தாக்கமும் இருக்கும். வாசல்தானே ஒருவன் விளைகின்ற தரை! அது நல்லதாக இருந்தால் அங்கு நடப்பது எல்லாம் நல்லது.

எனது வாசலை நான் என்னைச் சுத்தப்படுத்துவதைப்போல சுத்தப் படுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றேன். எனது வாசலை நான் எனது இதயமாகவே கருதுகிறேன். இந்த இதயத்திற்குள் எத்தனை ஆச்சரியங்கள்!

நீ இந்த வாசலில் வரும்போது ஒரு பச்சைக் கிளி போன்று தெரிவதற்கு, இந்த வாசல் பாளை விரித்த ஒரு பாக்கு மரம்போல இருக்க வேண்டுமெல்லவா!

இதில் காய்த்த பாக்குக் குலைகள்போல நமது பின்னைகள் உருண்டு திரளா.

எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தருகிறாயா! நல்ல பலாப்பழம். “பிசின்” புத்தகத்தைப் பிடித்து வாசித்த எனது கையை அப்பிக் கொண்டது. சூட எண்ணெய்யும் கொண்டு வா துடைக்க.

நல்ல புத்தகங்கள் இப்படித்தான். வாசித்து வைத்தாலும் அதன் “பிசின்” நம் கையில் ஓட்டும். படிக்க மனது நிரம்புவதுபோல நம் வயிறும் நிரம்பும். சமிக்க எந்த மாத்திரையோ வெந்நீரோ குடிக்கத் தேவையில்லை.

சில புத்தகங்கள் படித்தால் அடுத்த நாள் வரைக்கும் வயிறு குறுக்கும். சமிக்காமல், பேசிக்கொண்டே இருக்கும். அதுதான் சில நாளில் உன்னைக் கண்டால் நான் விலகி விலகி மறுக்குவது. கோப்பி வைத்துத் தா என்றெல்லாம் கேட்பது.

“ஜஸ்கிரீம்” சுருள் ஒன்றை கையில் வைத்துக் கொண்டு வேண்டுமா, வேண்டுமா, என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டு “எத்தாப்புக்” காட்டுகிறாள் ஒரு மேகக் கிழவி.

தா!

2013.11.09

இரவே

இரவே இரவே வாங்கித் தா! ராஜகுமாரி மாதிரி
வந்திருக்கிறாய். நிலவையும் நட்சத்திரங்களையும் உன்னில்
சோடித்துக் கொண்டு.

உனது உணவுக்கான “பப்படமாக” நிலவைப் பொரித்து
வைத்ததைப் போலவும் இருக்கிறது. வெள்ளிகளை
அரித்துக் கழுகி சமைக்க ஒரு கிழவி அடிப்பு முட்டுவதைப்
போலும் ஒரு மேகம் தெரிகிறது.

நான் பல விதமாகவும் யோசித்துப் பார்ப்பேன். பலதையும்
பற்றி. அதைப் பற்றியெல்லாம் நீ யோசிக்கக் கூடாது.

நான் மரத்தில் வாழுகின்ற ஒரு குருவி. மலையில் இருந்து
ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற ஆறும்தான். ஏன், காட்டு
மரங்களில் இருந்து வருவோர் போவோர்க்கெல்லாம் என்
நாக்கால் “வலிப்புக்” காட்டி மகிழ்ச்சிப் படுத்துகின்ற
குரங்கும்தான். குறும்புத் தனங்களும் சேட்டைகளும்
எனக்கு அளவுக்கு அதிகம்.

நிற்க, நான் கடற்கரையில் இருக்கின்றேன். நான் எங்கு
இருந்தாலும் எனக்குள் ஒடுகின்ற கவிதை நினைவுகளில்
ஊறி, இந்தப் பயிர் இந்த மணவில் வேர் விடுகிறது.

உன் இனிய குளிரில் நான் துளிர்த்து, என் துளிர்களை ஆய்ந்து பசியாற ஆட்டுக் குட்டிகளைப்போல் கடல் அலைகள் வருகின்றன.

இவற்றை அடித்துத் தூரத்த என் கையில் கம்பு இல்லை. கொம்பு இருக்கிறது. கவிஞன் என்ற ஒரு கொம்பு. அதனால் இந்த அலைகளை அடித்தால் அலைகளுக்குப் பெருமை. ஆட்டுக் குட்டிகள் கௌரவமாகும். பிறகு பெருமையில் “மே” என்று கத்திவிடும். ஆனபடியினால் உனது ஆட்டுக் குட்டிகளை பிடித்து அடை, பிடித்து அடை என நான் கடலிடத்தில் வேண்டுகிறேன்.

உறுமி, பிறர் காதுகளைக் கொல்லும் கடலுக்கு தனக்கென்று செவிகள் இல்லை. அதனால், இந்த நீர் மந்தைகளின் இடையன் என் குரலை வாங்கவில்லை.

இருந்தாலும், நீ வந்ததும் இந்தக் கடற்கரைக்கு நான் வந்து பகலெல்லாம் ஓடி அலுத்த தோணியைப்போல் வலைகளையும் தூண்டல்களையும் கழற்றிவிட்டு ஓய்வாகக் கிடப்பது ஓர் ஆறுதல்தான்.

இன்று அந்த ஆறுதலை குடாக்கி கோப்பி ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறது மனது. கடல் சில வருடங்களுக்கு முன் கொண்டுபோன வெள்ளைக் கோழிக் குஞ்சை நினைவு படுத்தி அவதிப் படுத்துகிறது. கடல் வந்து ஊர் தின்ற காலமாகவும், நாவற்பழ நாட்களாகவும் இருப்பதனால்.

இரவே அவளைக் கடலிடம் கேட்டுப் பார்! முடிந்தால் வாங்கித் தா!

கடல் அவளை ஓன்றும் செய்திருக்காது! அது கொண்டு போய் அவளைத் தனது “கடல்கன்னிகள்” தின்னும் திராட்சைப் பழங்களுக்குள் மறைத்து வைத்திருக்கும். “இதை யாரும் தொடக்கூடாது” என்று “கடல்கன்னிகளைப்” பார்த்து உறுக்கி.

இன்று வரைக்கும் சிறு மீனும் அவளைச் சுரண்டியிருக்காது. இந்தப் பெரிய கடல் விட்டிருக்காது. அது நம்மோடுதான் விளையாடும். தனக்குள் மிக ஒழுக்கமுள்ள “நீர் மான் குட்டிகளின்” வனம்.

பால் இரவே இருள் இன்னும் முற்றாத, “உதைக்காய்ப்” பருவத்து இருள் கொண்ட, பழுக்கக் கோடு விழுந்த நல் ராத்திரியே!

ஒரு வெள்ளை ரோஜாபோல் அவள் என் தெருவில் விரிந்திருந்தவள். அவள் வாழ்ந்த காலத்தில் என் தெருவில் அவள் நடந்தால், உதிரும் வடிவுகளை வேலித் தாவரங்கள் பொறுக்கிச் சேகரித்து, தம் மலர்களுக்குப் பூசும். “அத்தர்களுக்கு’ கஸ்தூரி தேய்ப்பதுவாய்.

எனக்கும் அவளுக்கும் ஒரு சின்ன நெருக்கம்தான். ஜன்னல் சீலை கிளம்புவது.

அவள் வீட்டின் ஜன்னல் சீலைகள் நான் வந்தால் கிளம்பும். ஏனென்று தெரியாது, கிளம்பும் சீலையின் கரை முழுக்க, பிஞ்சு விரல்களின் நகங்கள் பூப்போட்டிருக்கும்.

சில ஜன்னல்களுக்கு அருகில் இருக்கின்ற அவள் வளவில் நின்ற நாவல் மரத்தின் கிளைகளில் இருந்து, பருவங்களில் பழங்கள் பழுத்தால், எட்டி ஓர் அணில் ஆய்ந்து, என் தலைக்கு எறியும்.

இரவே, அந்த அணிலை வாங்கித் தா!

அவள் முகத்தை அல்ல, நகத்தைப் பார்த்தே காலம் கழித்தவன் நான். இடுப்பு முறிந்து கீடக்கின்றேன். பல வருடங்களாக தேங்காய் துருவும் துருவிலையின் பூ முறிந்து என் தொண்டைக்குள் பொறுத்ததைப்போல் பெரும் வருத்தம்.

உனக்கும் கடலுக்கும் உறவுண்டு. உன் நிலவு ஒரு பசு மாட்டைப்போல கடலில் படுத்து தன் பால்மடியை அதன் வாய்க்குள் வைத்து அது பால் குடித்த பின்பே நகர்கிறது.

அதற்கெல்லாம் என்ன, வாழ்க்கையில் ஜன்னல்சீலை கிளம்பவில்லை, தொல்லைகளே இல்லை!

நீ பெண்களின் நல்ல தோழி. உன் குளிரில் அவர்கள் கொடுகுவதைக் கண்டால், ஆண்களை உஷாராக்கி அடுப்பு மூட்ட வைக்கிறவள். ஆண்களுக்குள் மயில்கள் தன்னிலை இழந்து ஆடுவது உன்னாலே அல்லவா!

சுறா மீன்கள் கவிஞர்களாக- இந்த ஊர்போல - அவைகள் எழுதும் கவிதைகளுக்கு கற்பனைகள் வாங்க, அவளைக் கடல் கொண்டுவைத்துப் பாவிக்கிறதா!

தந்தால் வாங்கு, தா! நானும் கவிதை எழுதுவேன் கடலை வாழ்த்தி.

யாருமே, ஜன்னல் சீலையிடம் கை துடைக்கக்கூட மாட்டிக் கொள்ளாதீர். மண்டை மயிர் தேயும் வரைக்கும் துயர் இருக்கும். ஆமைபோல் உள் இருந்து, தருணத்திற்குத் தலை நீட்டி பயிர் நறுக்கும்

இரவே!!

2013.11.15

ஊஞ்சல்

நீங்கள்தான் இப்போது ராஜாக்கள். நீங்கள்தான் இப்போது தலைவர்கள். நீங்கள்தான் இப்போது உயர்ந்தவர்கள். நீங்கள்தான் இப்போது எங்கும் எதிலும் தலையெடுத்திருக்கும் மாண்புமிகு நபர்கள். நீங்கள்தான் இன்றைய உலகத்தின் நவீன கருவிகள். நீங்கள்தான் குரங்குகளே! உலகம் தன் மீசை நரைத்து, வீரியத்தை இழுந்து, தவிக்கின்ற காலத்தின் கர்த்தாக்கள். எனக்கு ஒர் ஆசை வருகிறது உங்கள் வாலில் நான் ஊஞ்சல் ஆட வேண்டும். நான் ஊஞ்சல் ஆடிப் பல வருடங்கள் ஆகின்றன.

அப்போது எங்கள் வளவில் ஊஞ்சல் சீவித்தது. பெரிய மரமென்றால் அதில் ஊஞ்சலும் உண்டாகி, சேர்ந்து வளர்கிறதோ என யோசித்திருக்கிறேன். அந்திப்பட்டால், அதில் நான் ஏறி ஆடி, ஆகாயத்தை எண்ணுவேன். நான் என்னும்போது அது நசிந்து, பித்தளைப் பாத்திரம் ஓட்டுபவன் வந்து அதனை ஓட்டுவான்.

ஏழைகளின் விமானங்கள் என்றுதான் நான் அந்தக் காலத்தில் ஊஞ்சல்களை நினைத்தேன். ஒரு மனிதனை முதலில் உச்சப்புவது ஊஞ்சல்தான். உறையாமல் அவன் பிற்காலம் தண்ணீர்போல் ஓட.

நான் ஊஞ்சல் ஆடிய அந்தக் காலத்தில், அதில் நான் வானுக்குச் செல்லும்போது, சந்திரனில் கால் வைத்த முதல் மனிதர் கை சூப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

எத்தனை பறவைகள் எனக்குக் கைலாக்குச் செய்தன! எத்தனை முத்தமிட்டிருக்கின்றன!

பறவைகளின் முத்தங்கள் “பணங்கட்டி” போன்றவை. பிசுபிசுக்கும். அவற்றைக் கடித்துக் கொண்டு தேநீர் பருகலாம். அவற்றுள் கனவுகள் இருக்கும். நான் கனவுகளை உண்ட வயது அது..... உருட்டி எடுத்து என் பெட்டியுள்ளும் போட்டு வைப்பேன். நினைத்தால், எடுத்துப் படம் பார்க்க.

ஒருநாள் நான் வானத்தைத் தொட்ட நேரம், வளவில் இருந்த பலகை விமானத்தில்-

தன் தேகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, கண்ணா..... என்று ஆகாயம், கை நீட்டித் தந்தது கொஞ்சம் நீலம். உடுப்புக்குப் போடு என.

வானத்தின் நீலம் போட்ட ஆடைகளைத்தான் அப்போது நான் அணிவேன்.

இன்னொருநாள் வானத்தின் முக்கில் என் தலை மயிர் பட்டு, தும்மிக்கொண்டு கோழியைப்போல், தன் இறகைச் சிலுப்பிக் கொண்டு, என்னைத் தூரத்தி வந்தது கொத்த. கொஞ்சம் அரிசிமணி போட்டேன். தின்று விட்டுச் சென்றது.

அந்தி வானம் ஒரு குறுக்குக் கோழி. அதற்குக் கோபமும் வரும்.

இப்போது ஊஞ்சலில்லை. அதைக் கட்டி ஆட வளவில் மரமுமில்லை. பெரிய மரங்களெல்லாம் சரிந்து- ஊரில் இருந்த மகாத்மாக்கள்போல - சின்ன மரங்களும், சிறு திராய்களும் முளைக்க, ஊஞ்சலுக்குப் பஞ்சம். இதனால்தான் உங்கள் “வாலில்” கண் வைத்தேன். பிடித்து ஆடித் தீர்க்க.

நான் ஊஞ்சல் ஒன்றில் ஆடிப் பாடுவதைப் போலவும்,
எனது பாட்டுகள் பறப்பது மாதிரியும் அரைகுறைக்
கனவுகள் தள்ளாடுகின்றன. பாவும் நான். மண் பழுத்தால்
மரம் பழுக்கும். அது இறந்தால் எது இருக்கும்?

புது மாப்பிள்ளைபோல் நாம் இருந்து “பலான்” ஊதி
பக்கத்தில் இருக்கின்ற “செவ்விளனியின்” தலையில்
அடித்து உடைத்துச் சிரித்த கனவு இருக்கிறதா இப்போது?
குளத்திற்குள் இருந்து ஏருமை ஏறி வருகிறது. நம்மிடம்
மணச் சவர்க்காரம் கேட்கிறது. குளிக்க. இக்காலக்
கனவில்!

காதலர்களுக்கும் இப்போது கனவுகள் இல்லை.
அனைத்தையும் கொத்தி அடுக்கி பழைய இரும்புகள்
வாங்கும் கடைக்குக் கொடுத்து காச வாங்கிக் கொண்டது
காலம். காலத்திற்கு இப்போது பணப் பிரச்சனை அதிகம்.

கனவுகளையே சாப்பிட்டு விளைந்த காதலர்கள் இப்போது
கை பேசிகளை உண்கின்றனர். கடிதம் எழுதாமல்
காதலிப்பவர்களுக்கு தமிழும் வளராது, கனவும் தவழாது.
கனவு வந்தாலும், கை பேசி இலக்கங்களே “ச” ஆக
ஒடும்.

நான் வளவில் ஊஞ்சலாடிய காலத்தில்-

அதில் எப்படிக் கனவெல்லாம் வந்தன!

வெள்ளைக் கொக்கு தன் தோகையைத் தந்தது. இதில்
சட்டை தைத்துப் போட்டுக் கொள் என. நான் தைத்துப்
போட்டுக் கொண்டு தெருவெல்லாம் ஓடினேன். பின்னைகள்
பழங்களால் ஏறிந்தன.

மீன்கள் பறந்து தாமரைப் பூக்களைத் தூவின. எனது தலையில். பொறுக்கி அப்பியாசக் கொப்பியாய் எழுது. தமிழ் திருந்தும் என்று. எழுதினேன்! அதுதான் நான் எழுதும் தமிழ் இன்னும் விரிந்த பூக்களைப்போல் இருப்பது.

எரிபொருள் இல்லாத வாகனம்தானே ஊஞ்சல் என்பது! நல்ல கனவுகளின் குகைக்கே நம்மைக் கூட்டிச் செல்லும், இலவசமாக!

ஒரு தடவை-

நான் மின்மினிப் பூச்சியாய் மாறியிருக்கிறேன். ஒருத்தி வந்து என்னை எடுத்து, தன் காதில் பூட்டினாள் பூணாரமாக! நான் பஞ்ச மெத்தையில் பதிந்ததைப்போல அவள் காதில் பதிந்தேன். நானாகவே எனக்குள் இனித்தேன். நான் சொன்னேன்- “நான் வருங்காலக் கவிஞர், வேண்டுமென்றால் இப்போதே ஒரு பாட்டு எழுதித் தருகிறேன். கொண்டுபோய் விற்று விட்டு நகை வாங்கலாம். என் பாட்டுக்குப் பொன் கிடைக்கும்.”

மனிதன் ஒருத்தியின் “கக்கத்தில்” இருக்கலாம். தோளில் வசிக்கலாம். ஏன், தலையிலும் மிதக்கலாம். காதில் மினுங்கலாமா? மினுங்கலாம்! அற்புதமான காலத்தின், ஆனந்தக் கனவுகளில்.

அவள் இமைகள் உதிர்த்திச் சிரிக்கிறாள். அவள் இமைக்குள் இருந்து நான் இப்போது எழுதும் கவிதைகள் உதிர்ந்தன.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் ஊஞ்சல்! ஊஞ்சல்போய் உறைந்த காலத்தில், உறங்கிடும் எனக்கு ஜயையோ! வேண்டாம், வரும் கனவுகளை எப்படிச் சொல்லுவது.

பாம்பு, இறைச்சியைத் தின்றுவிட்டு மிச்சத்தைத் தருகிறது எனக்கு, குப்புக் காய்ச்சிக் குடி என்று, கனவில்.

நத்தை என் அலுமாரிக்குள் ஏறி, நான் அலுமாரிக் கதவைத் திறந்தால், உருண்டு விழுகிறது, நான்தான் “அத்தர் சீசா” என்று, கனவில்தான்.

ஒரு குடியானவனின் ஆசையைத் தீர்ப்பது குரங்குகளாகிய உங்களுக்குக் கடமை. நீங்கள்தானே தேசத்தின் இளவரசர்! தேர்தலில் நின்றாலும் மனிதன் தோற்கின்றான். நீங்கள்தான் வெல்கின்றீர்! நான் என்ன கேட்கின்றேன் உங்களிடம், விலைவாசி அதிகம் குறையுங்கள் என்கிறேனா? அரசியல் நாறுகிறது, அதைப்பற்றி ஏதாவது பிரஸ்தாபிக்கிறேனா? கொஞ்ச நேரம் ஊஞ்சல் ஆட “வால்” தேவை.....

நிலவு வந்து வீட்டின் ஓட்டறையில் ஊஞ்சல் ஆடுவதைப்போல, உங்கள் வாலில் ஆசை தீர்ப்பேன், காலம் பகைத்ததால்.

உங்கள் கயிறு தெறித்து நான் கால் முறிந்து கிடந்தாலும், கண்ட கனவுகளைச் சொல்வேன். ஒரு சிட்டுக் குருவியாகி, கனவில் நான் பறந்து, சிறு தானியத்தைக் கொத்தி வந்தாலும், உங்களுக்கும் பங்கு வைப்பேன். சோறாக்கித் தின்ன.

2014.01.30

காகம்

நான் அழைத்தாலும், அழைக்காமல் விட்டாலும், தினம் என் வளவுக்குள் வந்து கூப்பிட்டுச் சுகம் விசாரிக்கும் ஓர் உயிர் காகம்தான்.

நீ என் வீட்டிற்கு வருவதில்லை, நான் உன் வீட்டிற்கு வருவதா, என்றெல்லாம் காகம் சிந்திப்பதில்லை. உறவை நிறுத்திக் கொள்வதுமில்லை.

அது கறுப்புத்தான். மனம் வெளிப்பு.

மனதைக் கறுப்பாக வைத்துக்கொண்டு, உடம்புக்கு மட்டும் வெள்ளையாக ஆடைகள் அணிந்துகொண்டு திரிவதில்லை காகம். அது நமக்குத்தான் பழக்கம்.

கறுப்பு ஆடையிலேயே அது தினம் மகிழ்கிறது. நமது துர்நாற்றத்தைத் தின்று, நம்மைச் சுத்தமாக்க நமது கூடப் பிறந்தவன்கூட முன்வருவானா! காகம் வருகிறது.

இன்றும் காகம் வந்தது. எனது உடல் நலம் விசாரிக்க.

நேற்று என் இல்லத்திற்கு வந்து, ஓர் இளம் படைப்பாளி என் நெஞ்சுக்கு வீசிய நஞ்சுகளால், உண்டான மெல்லிய காய்ச்சலில் நான் இருப்பதைக் கண்ட காகம், பதறிப்போய், ஏனையவர்களையும் கூப்பிட்டுக் காட்டியது.

கவலையில், தெத்தித் தெத்தி சில என் வேலிகளில் திரிந்தன.

காகங்களுக்குள் கவிஞர்கள் இல்லை. எழுத்தாளர்கள் இல்லை. அதனால், அவைகள் ஒற்றுமையாக இருக்கின்றன.

காகங்கள் தினசரிப் பத்திரிகைகள் பார்த்து மனதை உடைத்துக் கொள்வதில்லை.

அறிவான விடயங்களைத்தான் காகங்கள் படிக்கும். பிணங்களைக் கொத்தி ஆராய்ச்சி செய்து, மருத்துவம் பயின்று நாளை நமக்குச் சிறந்த வைத்தியர்களாக வர அவை முயற்சிக்கின்றன.

வந்தாலும் அவை மருந்துக் கடைகளை வைக்காது. மரக்கறி வியாபாரம் பண்ண.

மரக்கறி வியாபாரம் பண்ண சில வைத்தியர்கள் தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்தவை காகங்கள்.

மிக நுணுக்கமான வைத்திய மாணவர்கள் காகங்கள். பிற்காலம் தாம் படித்த படிப்பை மறந்து, வெறும் தலையிடி மாத்திரைகளில் காலத்தைக் கழிக்கின்ற சில “மந்தங்கள்” அல்ல அவை.

காகங்களில் பெரிய பெரிய கல்விமான்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால், காகங்கள் சமுதாயம் திருந்தி, பக்குவம்சுடி, நம்மைப்போல் அல்லாது முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

மட்டக்களப்பில் இருந்து பொத்துவில் வரையான ரயிலை நீட்டித் தரும் காகங்கள். நம்பலாம்.

வானத்தில், உயர்ப் பறக்கும் அளவுக்கு அவற்றிற்குத் தகுதிகள் இருந்தாலும், படித்து அறிவுகூடி பக்குவம் வந்ததால், அவை பணிந்து பணிந்து பறந்து நம் வேலிகளில் நிற்கின்றன. நம்மை மதித்து நாம் அருகில் போனால், எழுந்து தள்ளி நிற்கும், நாகர்கமாக.

சூழலை மாசுபடாமல் காப்பதில் மிகவும் அக்கறை கொண்டவை காகங்கள். மனிதனுக்கு இது இன்று தேவையற்றது. காகங்களுக்கு சுத்தம் அவசியம், அதனால் இந்த மனிதர்களை சுகாதார அதிகாரிகளாக நியமித்து, அவர்கள் பணி செய்ய வாகனங்களும் வழங்கி, நாம் நட்டமடையாமல்,

காகங்களை மதித்து, நாம் அதற்கான உத்தியோகத்தர்களாக்குவோம். சம்பளம் வாங்காமலே தொழில் செய்யும் காகங்கள். ஒரு ரோட்டித் துண்டை பிய்த்துப் போட்டால் போதும், அதை அளவுக்கதிகமான வேதனமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்.

ஒரு காகம் அரச வாகனத்தில் நமக்கான ஊழியனாக வருவதில் நமக்கென்ன குறை!

காகங்கள் வாகனங்கள் ஒடும்! விமானம் விடும்!

அப்படி ஒரு காலம் வந்தால், இப்போது பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு, உயர்ந்த பதவிகளில் உள்ள மாப்பிள்ளைகளைத் தேடி அலைகின்ற தகப்பன்மார், காகங்களின் வீடுகளுக்கும் போவார்கள். சம்மந்தம் கலக்க. இவர்களுக்குத் தேவை பதவிதான். மாப்பிள்ளை யாராக இருந்தாலும் பாதகமில்லை.

ஒரு காக மாப்பிள்ளையை மணந்த “குலக்கொழுந்தை”
நான் கண்ணாரப் பார்க்க வேண்டும்!

காகங்கள் சந்தைக்குப் போகும். இந்த உயர்ந்த
மாப்பிள்ளைமார்போல, பெண்கொடுத்த மாமாக்களையே
பண்டங்கள் வாங்கி வர அனுப்பாது.

தம்மில் ஒருவன் செத்தால், வளைத்திருந்து வேதம் ஒதும்
காகங்களின் இதயங்கள் மாங்கனிகள்.

நமது சமுதாயத்தில் இது நடக்கிறதா! செத்தவன் யார்,
எவன், என்றல்லவா பார்க்கிறார்கள்!

காகங்கள் உயர்ந்தவை. அதனால்தான் அவை மிக
எளிமையாகத் திரிகின்றன.

காகங்கள் படிக்கும் பாடசாலைக்கு நான் ஒருநாள் போக
வேண்டும். அவற்றின் ஆசான்களைச் சந்திக்க வேண்டும்.

இது வரைக்கும் நான் ஒரு பைத்தியக்காரக் காகத்தைச்
சந்திக்கவேயில்லை.

2013.12.01

கடல்

உன்னைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை. நீ எப்படி என்னுடன் உறவு கொண்டாடினாலும், நீ செய்த காரியத்தை நான் எப்படி மறப்பது! செய்வதெல்லாம் செய்துவிட்டு, சிறு பிள்ளைபோல, நீ முகத்தை வைத்திருந்தால், நான் உன் கொடுரத்தை மறந்து மிட்டாய் தரலாமா!

உனக்கு மிட்டாய் இனி நான் தரவே மாட்டேன்.

முன்பெல்லாம் உனக்கு மாம்பழும் அறுத்து, அறுத்துக் கொடுத்ததைப்போல், ஓவ்வொரு ராத்திரியும் அவளைக் கூட்டி வந்து உன் கரையில் வைத்திருப்பேன். அங்கு வாங்கித் தின்னுகின்ற கடலைகளை ஏறிந்து, உன்னைக் கோழிபோல பொறுக்கச் செய்து, நிலா முட்டை இட வைப்பேன்.

உன்னில் இருந்த அன்பை வெட்டி விட்டாய் கடலே! நீ எனது ஊரை ஏறி மிகித்தபோது, சிறு கோழிக்குஞ்சுகளைப்போல எங்கள் குழந்தைகள் நசிந்ததை நான் மறக்கலாமா!

இரு “வயசு” தன் ஆடை உரிந்து தெருவில் கிடந்ததை கண்டேனே! ஓர் ஒலையைக் கூட எடுத்து முட என்னால் முடியாமல் போனதே! அனைத்தையும் அள்ளிக் கொண்டே சென்று விட்டாய்!

உன் யானைக்குப் பசித்ததா? ஏன், அதனை ஊருக்குள் ஏவினாய்?

என்னசெய்வது, இந்த உடம்பு தாங்குதில்லை.
அதற்காகத்தான் இப்போதெல்லாம் காற்றுக்கு
வருகின்றேன். முன்போல உன் காற்றை ரசித்துச்
சுவைப்பதில்லை. மனக்காத சந்தனத்தை உரைத்துப்
பூசுதல்போல், மாலைப் பொழுதுகளில் நான் வந்து
பூசுகிறேன். உன்னுடைய சூ காற்றை.

நீ சாய்த்த மரங்கள் சில இப்போது வளவுகளில் மறுவாழ்வு
கண்டு எழுந்து நின்றாலும், அவற்றின் கொண்டைகளில்
இன்னும் நீ மாய்த்த பெண்களது தலை முடிகள்
தொங்குவதால், குருவி இழுக்கிறது சூடு வைக்க.....
இதைக் காண நெஞ்சு வலிக்கிறதே, கடல் நரியே நீ
பிடித்த, என் உறவுக்காரச் சின்னக் கோழியினை
வளர்க்கிறாயா! அல்லது இறைச்சிக் கடைக்கு நிறுத்து
விற்றாயா!

துடிக்கின்ற நெஞ்சை நான் எங்கு கொண்டு ஆற்றுவது! நீ
வர, ஒடும்போது வீட்டின் தூண் விழுந்து சரிந்த
“உம்மாவை” எங்கு வைத்து அப்பம் சுட வைத்துத்
தின்கின்றாய்!

தின்று பழகிவிட்டாய், எங்களது நல் உணவு. ருசி இன்னும்
குறையவில்லை. என் காலடிக்கும் வருகின்றாய்.

நம்பமாட்டேன், உன்னை இனி நான் நம்ப மாட்டேன். நீ
எவ்வளவு பணிந்து, முகத்தில் தென்றல் நட்டு, பண்பான
அலை வீசி என்னை வசீகரித்தாலும்,

அந்த நினைவு வருகிறது.

வெட்டி வெட்டி புதைத்தேன், ஏதோ நடந்தது, என்ன
செய்வதென்று, இருந்தாலும், இந்த மழை மாதம் வந்தால் -
அனைத்தும் முளைக்கிறது. அடியோடு மரம் எழும்பி துக்கம்
பழுக்கிறது.

இது நான் துக்கப் பழம் ஆயும் மாதம். தின்னாமல்,
உண்ணாமல் தூங்காமல் என்று, துவமுகின்ற வருடத்தின்
இறுதிக் கட்டம்.

சின்னச் சின்ன அலை விட்டு, நீ எப்படித்தான்
கெஞ்சினாலும், இந்த மாதத்தில் இந்த மழையைக்
கண்டால், உனக்குள் இருந்து மிருகங்கள் பாய்ந்து
வருவதைப்போல, கனவுகள் கண்டு மழையையே
வெறுக்க.....

கடலே, உன்னை எப்படி இருத்தி எனது மனது என்கின்ற
நகை மாளிகையில்து.....

மின்விசிறி போட்டு விடுவேன்!

உனக்கும் எனக்கும் இன்று வணிகம் தேவையில்லை.
கடையை முடுகிறேன். இது வருடத்தின் கடைசி. ஒரு
“கலண்டர்” தரவா! கொண்டுவைத்து நீ கொஞ்சு கணக்குப்
பார், எத்தனை வருடம், நாம் உப்புத் தண்ணீரில் பலகாரம்
சுட்டு சாப்பிட்டு என்பவற்றை.....

2013.12.06

மாமி

மாமி, சாப்பிடுங்க! சோறு ஆறிக் குளிர்கிறது. கடமைக்கு ஆக்கிக் காய்ச்சி வைத்துவிட்டு, வேளைக்குத் தின்னாமல் கிடந்தால்..... அல்லது பூனை முகர்வதைப்போல ஒரு பிழியை முகர்ந்துவிட்டு, படுத்தால்..... இந்த உடம்பு என்னாகும்! எலும்பும் தோலுமாகி நரம்பு தெரிகிறது.....

மாமி, சாப்பிடுங்க! உங்களுக்கு விருப்பமான மாங்காய் போட்ட “கெழுத்திமீன்” கறி. “உழுவைமீன்” போட்ட பயற்றங்காய்ச் சண்டல்.

பழுதாகப் பார்க்கிறது, எழும்புங்க!

உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களோடுதான் மாமி இன்னும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றுமே ஆகவில்லை. நேற்றும் உங்கள் கனவில் வந்ததாக சொன்னீர்கள்தானே! மாமாவும் வந்தார், முந்தநாள் என்று காலையில்தானே என்னோடு கதைத்தீர்கள்!

எல்லோரும் அங்கே நல்லபடி இருக்கிறார்கள்.

சின்னவர், ஆள் உயர்ந்து, சொக்கெல்லாம் வச்சி, இனந்தாரியாகி, பள்ளிக்குப் போகிறார்..... அவருடைய பாடசாலை அழகான ஒர் இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது. அதனை வளைத்து வடிவான பூமரங்கள்.....

பெரியவனும், “பெரிய ஆளாகி” தாவணியும் சட்டையுமாய்ய..... கூந்தல் நெடுத்துக் குதிகாலைத் தோடுகிறது. அதிலே ஒரு பூவாய் உங்களைத்தான் மாமி, குத்தி இருக்கின்றா நம்முடைய பச்சைக்கிளி.

இதனையெல்லாம் மாமி, நானும் ஒரு கனவில்தான் அண்மையிலே கண்டேன். கண்ட அன்று சோல்லவில்லை. அழுவீர்கள் என்று.

அழுது அழுது உங்கள் கண்ணே போயிற்று. எழும்புங்கள் மாமி, தின்னுங்கள்.

இந்த ஊஞ்சலினைக் கண்டால், எனக்கு மாமாவின் நினைப்பு வரும். நீங்கள் இதில் இருந்து காய்கறிகள் நறுக்க, மாமா பக்கத்தில் நின்று பல் தீட்ட எவ்வளவு ஆனந்தம்! வயலை உழவும் ஏருமை மாடுகளை பினைக்கும் “முட்டான்” கயிராலே போட்ட ஊஞ்சல் இது....

அதற்குப் பிறகு நீங்கள் இதில் ஏறி ஆடாமல், பராமரிப்பே இன்றி, கயிறு கறுத்து, இறந்து, இருக்கும் பலகையிலே காகமெல்லாம் நின்று, நாறிக் கிடக்கிறது. இதனைக் கொத்தி அடுக்கவும் உங்களுக்கு விருப்பமில்லை. அது மாமாவின் கை பட்ட சாமான், விடு என்கிறீர்கள்....

மாமாவைக்கூட கிட்டடியில் சந்தித்தேன், ஒரு கனவில். மீசை கறுத்து, தோன் பட்டையிலே மேய்ந்த தேமலெல்லாம் அழிந்து, பனம்பழும்போல உடம்பு மினுமினுக்க, நம் வழியாலே போகின்றார்.....

நினைத்தால் கவலைதான், நாமென்ன செய்ய, அவரவர் தலையெழுத்து.....

வீட்டுக்குள் “கக்காசி” வா என்று வரவேற்க, அவருக்குக் காலம் முடுக்கி, கடற்கரைக்குக் கழிக்கப் போய், அன்று நிலம் வெடிக்க அதற்குள்ளே புதைந்தார்.....

“மையித்தும்” எடுக்கவில்லை, நினைத்தால் பெரும் நெருப்பு.....

பிள்ளைகள் ஒடிய சின்னச் சைக்கிளினை நான் எடுத்து உருட்டிப்போய் காற்றித்து வரவா! ஓடாமல், தள்ளாமல் “கறள்” கட்டிக் கிடக்கிறது. எடுத்து இதை உருப்படியாய் ஆக்கி, யாரும் வழியில்லாப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்தாலும், போன உயிர்களுக்கு ஒரு புண்ணியமாய் இருக்கும்.

வளவுத் தென்னையிலும் தேங்காய்கள் நல்ல பழம். ஒருவனை ஏற்றி ஆய்ந்து எண்ணெய் ஊற்றி, பணியாரம் சுட்டுப் பகிருங்கள் மாமி! மாமாவுக்கு உருக்கெண்ணெய்ப் பணியாரம் நல்ல விருப்பம். அவர் தின்றமாதிரி நமக்கும் திருப்தி வரும்.

நான் தேங்காய் துருவித் தந்து பாலும் பிழிவேன்.

எதற்கும், எழும்புங்கள் மாமி! இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படிப் பினம்போல.....

மாமா வளர்த்த பசு பேரலையில் போக, அதன் நினைவாக அதைப்போல இன்னொன்று வாங்கி, கொட்டிலுக்குள் கட்டியும், இதுவரைக்கும் நீங்கள் அதை எட்டியும் பார்க்கவில்லை. ஒரு கை வைக்கோல் போட்டு தண்ணி வைக்க விருப்பமில்லை. நான்தான் எல்லாம். நீங்கள் பசுப் பாலையே மறந்தீர்கள்.

எழும்புங்கள் மாமி, எழும்பிச் சாப்பிடுங்கள்.

விடிந்து முகம் கழுகும்முன்னர் அந்த “ஞாயிற்றுக்கிழமை” வந்த “நீர் நுளம்பு” குத்தி, ஊர் முழுக்க மலேரியாதான்!

குடும்பம் குடும்பமாக இப்படி எத்தனை மன வருத்தம்! வேண்டாம் மாமி, இனி நமக்கு வேண்டாம், சோற்றுக் “கல்லைக்கும்” நமக்கு இந்த உப்புத் தண்ணி! வெறும் சோற்றைச் சாப்பிடலாம், எழும்புங்கள்..... இது அழிய நாள் பிடிக்கும்.....

2013.12.13

கடிதம்

ஊர் முழுக்க என்னை நொந்து கொள்வதைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது. “அதற்குப்” பிறகு பச்சைத் தண்ணியையும் நான் ஊர்களுக்குள் வந்து எடுக்கவே இல்லை. என் வாய் காய்ந்தால், எனது உப்புத் தண்ணியிலேயே தேநீர் தயாரித்துக் குடிக்கிறேன்.

அன்று எனக்கு என்ன நடந்ததென்று எனக்கே தெரியாது. யாரோ மந்திரித்து ஏவி விட்ட பேயைப்போல், பட்டப் பகலிலேயே போய் இரத்தம் குடித்தேன். பின்மதின்ற என் பல்லை விளக்க ஒரு நெந்தலிமீன் சூட ஆதரவு இல்லை. என் கரையில் நின்ற பச்சைத் தென்னைகளை நான் மதிக்கவே இல்லை. அடியோடு என் குணத்தை அன்று மாற்றி, என்னை ஒரு போர்க் கோழியாக்கி, பார்த்து ரசித்தவன் எவனோ தெரியாது.

“இப்படிக்குக் கடல்” என்று இதன் கீழ் எழுதவும் எனக்குத் தகுதி இல்லை. இருந்தாலும், இந்தக் கடிதத்தை எழுத வேண்டும், எழுத வேண்டுமென நெடு நாளாய்க் காத்திருந்தேன்.

எனக்கு இப்போது கை நடுக்கம். அன்றிலிருந்து ஒரு சாபம். ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு, ஒரு வெள்ளைப் பறவையிடம் அதன் சிறுகை வாங்கி இந்தக் காகிதத்தை வரைகின்றேன்.

தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நாங்கள் நல்ல உறவோடு இருந்தவர்கள். என் கரைக்கு வராமல் உங்களில் யாரும் உண்டா! என்னை ரசித்தீர்கள். நான் உங்களுக்கு நிலாக் காட்டி, வாய்களுக்குள் பால் தொட்டு வைத்து, குடிக்க காற்று வாங்கித் தந்து உபசரித்து மகிழ்ந்தேன்.

மீன்களை உங்களுக்குத் தின்னத் தந்தேன். என் தண்ணீரில் இருந்து அலையடித்து பூக்கள் உண்டாக்கி, உங்களுக்கு ஒரு மலர் வனமே போட்டிருந்தேன்.

நான் திருந்தி, இப்போதும் போடுகின்றேன். நீங்கள்தான் வெறுக்கின்றீர்.

வாழ்க்கை இப்படித்தான். உறவுகளுக்குள் சில முரண்பாடுகளைக் கொண்டு வரும்தான். நமது பினக்கால் நாமென்ன கோடு கொத்தளமா ஏறினோம்? எதோ ஒரு மன நிலையில் நான் வெறியேறி குட்டிச் சுவரானேன்.

அன்றிலிருந்து உங்களில் சிலர் எனது மீன்களையே புசிப்பதில்லை. நினைத்தால் எனக்கு வேதனையாய் இருக்கிறது. மாதா செய்த பாவம் மக்களுக்கு என்ற மாதிரித்தான்.

இந்த விரதங்களையெல்லாம் நீங்கள் விட்டெறிந்து நாம் பழையபடி உறவாடுவோம். என்னை, எனது மீன்களே வெறுத்து ஒரு கொலையாளியைப் பார்ப்பதைப்போல பார்க்கின்றன.

இவ்வளவும் எழுத நான் எத்தனை நாள் எடுத்தேன் தெரியுமா, நீண்ட காலங்கள்! என்ன கொடுமையான சோதனை இது.

தமிழ் எழுத்து எனது கைக்குள் பிடிபட மறுத்தே வருகிறது.
உங்கள் கைகளில் குத்தும் எனது “காரல்மீன்” மாதிரி.
மிகச் சிரமப்பட்டே இந்த எழுத்துகளைக் குவிக்கின்றேன்.

எனக்கு வெள்ளைத் தாள் தந்த பறவை இனியது.
மறக்கமாட்டேன். பூப்போன்ற மனது உள்ளது. இந்த
உலகில் உள்ள எவரும் ஒற்றுமையாய் இருக்க வேண்டும்
என்று விரும்புவது. மனதில் வஞ்சகத்தை
வைத்திருக்காதது.

அதனை மதிக்கின்றேன். நான் உங்களையும்
மதிக்கின்றேன். எந்த நானும் ஒரு குற்றவாளியை நீங்கள்
தள்ளி வைக்கக் கூடாது. திருந்திய பிறகும் தண்டிப்பதா!

எனது கரைக்கு வாருங்கள். காற்று வாங்குங்கள்.
முடிந்தால் என் தண்ணீரின் மேலே வீடு கட்டியும் நீங்கள்
வாழலாம். சரிக்கமாட்டேன். நீங்கள் இரும்பிலே வீடு
கட்டியதைப்போல இருக்கும். அப்படிப் பாதுகாப்பேன். என்
பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஹர் ஊராக, வீடு வீடாக வந்து நான் உங்களிடம்
மன்னிப்புக் கேட்டால்தான் இது ஆறும். சாத்தியமா?
என்னைக் கண்டாலே கொசுக்களும்கூட ஒடும் அளவுக்கு
பயந்திருக்கிறீர்கள்.

வேண்டாம், பயம் வேண்டாம். நான் பச்சைத் தண்ணியாகி,
என்னை இந்த அளவுக்கு இழி நிலைக்கு ஆளாக்கிய
மந்திரவாதியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவன் அந்தி
மாலைகளில் வானத்தில் வந்து அந்த நிறங்களுக்குள்ளால்
என்னை எட்டிப் பார்ப்பதைப்போல் ஒரு நினைப்பு! அதுதான்
நான் சில மாலை வேணைகளில் உயர்ந்து அலை ஏறிப்பது.

வேறொன்றுமில்லை, பிடித்தாலும் அவனிடம் நான் என் மனதைத் திறந்து காட்டுவேனே தவிர, வேறொன்றும் செய்ய மாட்டேன். நானென்ன சிங்கமா? புலியா? சின்னப் பிள்ளை கீறிய ஓவியத்தைப்போல ஒர் அழகு.....

நிறுத்தவா, கடிதம் நீஞ்கிறது. உங்கள் மன மாற்றம் கண்டு மறு கடிதம்.....

இப்படிக்கு கடல் என்று எழுத கை கூசுகிறது. மிகவும் விசுவாசத்தோடு சிரம் தாழ்த்திச் சொல்கிறேன்,

நீங்கள் குடிக்க என்று சிறு குவளைக்குள் எடுத்து வைத்திருக்கும் “குடி தண்ணீர்” இது நன்றி.....

2013.12.26

பேருந்து

கழுதை போய்க்கொண்டே இருந்தது. வயிற்றுக் கடுப்போ என்னவோ தெரியாது, முழுத்திற்கு ஒரு தரம் நின்று குந்திக் கழித்தபடிதான் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

இதன் அடி வயிற்றில் நான் இருந்தேன். இந்த வெயிலுக்கு வேர்த்து விரு விருத்து ஒரு கட்டிபோலாகி இது ஊரும் குலுக்கலுக்கு ஆடி அலுக்குலுத்து.

நான் காலையில் வந்து இதனில் ஏறினேன். ஓர் அலுவலாகப் பக்கத்து ஊருக்குப் போகிறேன். பெரிய வேலை என்று ஒன்றுமில்லைதான். யோசித்துப் பார்த்தால் என் மனைவியின் சூந்தவில் நாட்டி வைக்க ஒரு பூப்பறிக்கப் போவதைப்போல், பாரிய பொறுப்புகள் அற்ற வேலைதான். இருந்தாலும், பேருந்தில் பயணம் செய்து அதிக நாட்களாயிற்று, இரு சக்கர வண்டியில் தொடர்ந்து ஓடி தெவிட்டியும் விட்டது. இப்படிச் சென்று பார்ப்போம் என இதில் சமிபாட்டைந்தேன்.

சின்ன ஒரு தூரம். கடக்க இவ்வளவு நேரம்! பக்கத்தில் ஒரு பிச்சைக்காரன் இருந்து பாட்டுப் பாடுகிறான். நம் நாட்டுப் பாடலொன்று.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நமது பாடல்களில் நல்லதொன்றைத் தேடி இந்தப் பேருந்துள் இவன் கொண்டு வந்து பாடுவதற்காகவே அவனுக்கு அன்பளிப்புகளைச் செய்யலாம். வெறும் காசாக அல்ல. நமது இதயங்களை அறுத்துக் கொடுத்து.

நம் நாட்டுப் பாடல்கள் சற்று முன்னேறியே இருக்கின்றன. கை நீட்டுவோர் பேருந்தில் பாடுகின்ற அளவுக்கு. மேடைகளில் பாடுவோர்தான் இவைகளைப் புறக்கணிக்கின்றனர். எச்சில் தின்று பழகிய இவர்கள் நம் முற்றத்தில் பழுத்துச் சொரியும் இனிப்பான “கொலுமிச்சம்” பழங்களை உரித்துத் தின்ன விரும்பார்தான்.

கழுதை விடுகின்ற சத்தத்தில் இதன் அடி வயிற்றுள் இருக்கின்ற நான் கழுதையின் புகைக் குழாயில் தூக்கி ஏறியப்படுவேன்போல் இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு நான் உருகி வடிந்தும், இருக்கிறேன்.

நான் மனைவியின் கொண்டைக்கு பூப்பறிக்கப் போய் இறங்குகின்ற இல்லத்தில் இருப்பவர்கள் என்ன இன்று அடையாளம் காண்பனரோ தெரியவில்லை!

அங்கே நான் பறிக்கின்ற பூவை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் வரும்போது வாகனத்துள் இருக்கின்ற யாரும் என்னை ஒரு பூச்சியாக நினைத்து நசித்து ஜன்னலால் ஏறிவாரோ!

எனக்கு முன்னால் ஒருத்தனும் ஒருத்தியும். அவன் - அவளின் தலையில் இருக்கின்ற முடிகளை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதைப்போல, அதிலேயே கை வைத்துக் குழுத்தபடி இருக்கின்றான். அவனும் - ஓர் ஆபத்திற்குப் பாவமில்லை என்பதைப்போல அவனது முடியில் சரிந்து கிடக்கின்றாள். இந்தக் கழுதையின் பால் குடித்த மயக்கமோ தெரியாது.

அவனும் அவனும் தாங்கள் இருக்கின்ற இடத்தை மறந்து மரக்கிளையில் இருக்கின்ற கிளிகளைப்போல் இன்னும் சற்று நெருங்கிய போதுதான், பாரிய சத்தத்துடன் ஆடிக் குலுங்கி நின்றது கழுதை. சிலர் கைகளில் முடிச்சுக்களுடன் கழுதைப்பாலைக் கறந்து எடுத்துக் கொண்டு இறங்குவதைப்போல இறங்கினார்கள். இன்னும் சிறிது தூரம் போக வேண்டும் நான். என்னை விடச் சூரியன் வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நிலவுக்குத் தூவ வெள்ளி வாங்கி வர.

என் காலுக்குள் ஒருவன் ஏறி அதிலேயே உறங்குகிறான். காற்று கழுதைக்குள் பொறுத்துக் கத்துகிறது. எவ்வோ ஒருத்தியின் தலை முடியைப் பிய்த்து என் முகத்தில் வீசி விட்டுக் கதவால் ஒடுகிறது.

காற்றும் பெரிய கில்லாடி. நமது ஊர்களின் தலைவர்களைப்போல்.

என் காலில் இருந்தவன் என் தொடைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தூங்கிவிட்டான். இப்போது அவன் கனவுகள் காணலாம். வாசலில் இரு வாழைமரம் இருப்பதைப் போன்றும், அதன் அடியில் தான் உறங்குவதாகவும். இதன் கீழ் “இஞ்சிக்கிழங்குகள்” சிலதை புதைக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பும் வரும்.

நான் இப்போது கை கால்களை இழுத்து ஒரு முண்டம்போல இருக்கையில் உருள்கிறேன்.

என்னைத் தூக்கித் தன் அம்மியில் வைத்து எதிரே வரும் பெருநாளைக்கு கையில் குத்த “மருதோன்றி” அரைக்க வரும் ஒருத்தியைப்போல “அம்மியும் குழலியுமான்” ஒரு பெண் எனக்குப் பக்கத்தில் அமர்கிறாள். நான் காயவைத்த வத்தல்போல “பாடமாகி” இருக்கிறேன். வீட்டுக்கு போனால் என்னை இழுகவைத்து எடுத்துத்தான் ஆளாக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

எனது இரு சக்கர வண்டியில் இந்தப் பயணம்
வந்திருந்தால், காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு
இருப்பிடத்திற்கு இந்நேரம் போய் காகிதங்களுக்குத் “தீன்”
போட்டிருக்கலாம்.

தொட்டிலுக்குள் கிடத்தி விட்டு வந்த
குழந்தைகளைப்போல அவைகள் தற்சமயம்
பதறிக்கொண்டிருக்கும். நான் ஏற்றி வைத்த பாரத்தையும்
மீறி, பஞ்சத்தால் பறக்கத் தொடங்கியும் இருக்கலாம்.

படைப்பாளிகளுக்கு காகிதங்களின் பிரச்சினைகள்தான்
அதிகம். அவை தீன் கேட்டு அழும் சத்தத்தை சகிக்க
முடியாது....

2014.01.03

நீ

நீ சுகமாக இருக்கிறாயா? இன்னும் நீ உனது ஊர் என்ற மரத்தில்தானே இருக்கிறாய்! அல்லது, உன் ஊரில் இருந்து உதிர்ந்து வேறொங்கும் பறந்து விட்டாயா!

நான் உன் ஊரை விட்டுப் பிரிந்து வரும் போதே உனக்கு சிறு நெடுத்த காலம். கண்ணங்கள் மொழுமொழுத்து, கண்கள் உருண்டு, உங்கள் கிராமத்தின் அழகியாக நீதான் திரிந்தாய்.

நீ அப்போதும் பாடசாலையில் கற்றுக்கொண்டிருந்தாய். ஒரே வகுப்பை திருப்பித் திருப்பி பல தடவை படித்தால் கரையேறுவது கடினம்தான். உனக்குக் காலையில் எழுந்தவுடன் பாலப்பம் தேவையாம். உனது வாப்பாதான் சொல்லியிருக்கிறார். அதைச் சாப்பிட்டு பள்ளிக்குப் போனால் படிப்பு ஏறுமா! நித்திரையால் தலை சுற்றும்.

நீ இப்போதும் பாலப்பம் விரும்பிதானா!

உங்களுர் பாலப்பம் நல்லது. அதற்காக நினமும் விழிந்தால் அதிலேயே வாழலாமா!

உனது ஊருக்கு வருவதென்றால், எனக்கு அப்போது நிலவுக்குப்போவது மாதிரி. அவ்வளவு விருப்பம்! அழகான, குளிர்ச்சியான ஒரு கடற்கரைக் கிராமம்தானே உன்னுடைய மன்.

மரங்களும், பற்றைகளுமான பசிய தோற்றம். பற்றைகளுக்குள் தூற்றல் மழைக்கு முயல்களும் பிடிப்பார்கள். தூற்றல் மழைக்குள்தான் முயல்கள் நடமாடிய காலடிகள் தென்படும். அவற்றை வைத்தே முயல் இருக்கும் இடத்தை அனுமானிப்பர்.

உனது ஊராரின் கண்டுபிடிப்பை நினைத்தால் பெருமை தலைக்கேறும்.

எப்போதும் உனது ஊரின் காற்று ஓவ்வொரு ஆளாக கட்டித் தழுவி, தேர்தலில் நிற்கும் வேட்பாளனைப்போல சுகம் விசாரிக்கும். காற்றுக்கு உங்கள் ஊரில் எப்போதும் தேர்தல்தான்.

சந்தோஷமான ஒரு வாழ்க்கை!

கடல் தினசரியும் தனது உடுப்புகளைக் கழுகிக் காய வைத்து எடுத்து உதறிக்கொண்டே இருக்கும், படக்குப் படக்கென, அலைகளென்று. உனது ஊருக்கு ஒரு குறையுமில்லை. பருவ காலங்களில் கடலில் குளித்த மீன்கள் உங்கள் தெருக்களில் வந்து வெயில் காயும்.

என்னை எத்தனை தடவைகள் உங்கள் வீட்டில் பசியாற்றியிருக்கிற்கள். பாசத்தைப் பீங்கானில் வைத்து, தண்ணீரை உங்கள் நெஞ்சுக்குள் ஊற்றித் தந்ததைப்போல்.

மீன் கறி ஆக்குவதில் உனது தாய்க்காரி, இசையில் “மெல்லிசை மன்னரைப்போல்”. அவருக்குத் தெரியும், எந்தப் பாட்டுக்கு எந்த இடத்தில் எந்த வாத்தியத்தை வைக்க வேண்டுமென்று. உனது தாய்க்கும் தெரியும், எந்த மீனுக்கு எத்தனை வெங்காயம், எத்தனை மிளகாய், எவ்வளவு பால் விடவேண்டுமென்பது.

சில கறிகளுக்குள் “கடுகும்” மிதக்கும். சில பாடல்களுக்குள் மெல்லிசை மன்னர் “வயலின்” வாசித்திருப்பதைப்போல்.

அந்தச் சாப்பாடுகளின் சுவை இன்னும் என் மனதில் நிரம்பியிருக்கிறது. உனது புருவத்தில் ஒரு “மறு” அப்பியிருப்பதைப்போல. அழியாமல்.

உங்கள் வீட்டில் ஒர் ஆட்டுக் குட்டி நின்றதே, பக்கத்து வீட்டான் கத்தியால் ஏறிய, காதில் ஒரு துண்டு போய்! அதன் சந்ததி தலைத்தா! உனது தம்பி அதனை மடியில் கிடர்த்தி வளர்த்தான். அதனைக் குளிப்பாட்டி “பவுடர்” பூசுவான்.

நான் அங்கிருந்த போதுதான் அவனுக்கு “கத்னா” வைத்தீர்கள். நானும் அதில் பங்கெடுத்தேன். ஒரு சின்ன அன்பளிப்பும் செய்தேன். பெரியவர்கள் சிரிப்பதுபோல.....

மரத்தில் படர்ந்து, பழங்களை முட்டை முட்டையாகச் சொரிந்து, காடு பற்றிக் கிடந்த கொடித்தோடை இப்போது செத்திருக்கும். புதுக் கொடி உள்ளதா! நான் வந்தால் அந்தப் பழத்தில்தான் ஒரு தண்ணீர் தருவீர்கள். நாக்கு எழும்பி அமரும்!

மெய்தான், உங்கள் வாப்பாவின் சில்லறைக் கடை எப்படி! அதற்குள் இருந்துதானே அவர் என்னைக் கண்டால் “விசில்” அடிப்பார். வருமாறு கூப்பிட்டு. அப்போது அது ஒரு சின்னைக் கடை. அரைக் கிலோ கிழங்கு வாங்கினால் அதிலுள்ள சாமான்கள் முடிந்து விடும்.

அந்தக் கடையை உண்டாக்க வீட்டை உடைத்து வாப்பா பாடுபட்ட நேரம், சுவருக்குள் இருந்த பூரான் குத்தி.....

மூள்முருக்கம் கொட்டை ஒன்றை வெட்டி அந்த வாயில் வைத்துத்தான்..... விஷம் இறக்கி..... நல்ல முசுப்பாத்தி. உனது வாப்பா வெறும் வாய் வீரன். ஒரு பூரானுக்கு அவர் பயந்த பயம்.....

அப்போது ஒரு மூள்முருக்கம் கொட்டை போதும் விஷம் இறக்க. இப்போது மனிதனே ஒரு விஷ ஜந்து.

வாப்பா இன்னும் சுகமாக இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன். வந்து பார்க்க வேண்டும். அவருக்கென்ன, சுகமான காற்று. சுகாதாரமான சாப்பாடு. பூப்பறிக்க ஆகாயம். எங்களுக்குத்தான் எல்லாமே போலி. வெயிலையும் வானம் குளிருட்டிக்குள் இருந்து எடுத்துத்தான் ஏறிகிறது. அந்த வெயில் தலையில் பட்டால் எங்களுக்குத் தழிமல் வருகிறது.

வாசல் விளக்கு இப்போதும் உங்களுக்கு நிலாதானா! அல்லது ஊர் மாறி விட்டதா! ஊமை உலகத்தில் என்னென்னமோ நடக்கிறது சத்தமே இல்லாமல்.

2014.01.11

ஆறு

பெரிய அழகிமாதிரி, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமாய் ஒவ்வொரு எடுப்பு இந்த ஆற்றிற்கு.

நான்தான் இந்த ஊருக்கு அழகி, என் பச்சையில்தான் இந்த மண் இனிக்கிறது என்று, கூந்தலை இழுத்துக் கட்டி கொண்டை போட்டதைப்போல் சில தோணிகள் தன்னில் மீன் பிடிக்க,

கூவும் ஆறு ஒரு குயிலும்தான். தாமரைகள் பூப்புத்த, மரக்கிளையில் தாவாமல், சிறு மலைகளில் தாவித் தாவிப் பாடும் நதிக் குயில்.

நான் சொல்லுவேன், இந்த ஆறு எனது ஊர் உடுத்திருக்கும் சேலை என்றுதான். இந்தச் சேலையைக் களைந்து எனது ஊர் ஒருநாளும் வெயிலில் உலரப்போட்டதே இல்லை. அழுக்குப் படியாத தூய சேலை இந்த ஆறு. சேலையில் போடப்பட்டிருக்கும் பூக்களைப்போல தாமரைப் பூக்கள்.

இந்த ஆறு பெருக்கெடுத்துப் பாயாமல் கட்டி வைத்த குதிரையைப்போல் மேய போடப்பட்டிருக்கும் பெரிய அணையில் நான் இருந்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், இந்த ஆற்றை.

விடிந்தவுடன் ஆளைக் காணவில்லை, வீட்டுக்கு வந்த சூரியனைப் பிடித்து வானம் சென்றாரா வெயில் ஒரு சாக்கு வாங்கி வர, மழையில் நனைந்த உடுதுணிகள் இன்னும் ஈரமாய்க் கிடக்கின்றன, காயவைக்க என்று நீ தேடக்கூடாது.

இந்த ஆற்றின் முகம் பார்த்தால் எனக்கு எல்லாமும் ஆகிறது.

எனக்கு அங்கு நீ ஒன்றும் தயாரிக்கத் தேவையில்லை. குடித்து வந்த தேவீர் போதும். இந்த மரத்தடியில் கொண்டு வந்து என்னைக் குவித்து, என்னில் புல் முளைக்க, ஆறு நீர் பாய்ச்சுகிறது.

எனக்கு இந்த ஆறு எப்படித்தான் எடுப்புக் காட்டினாலும், கோபம் வருவதில்லை. நமது தாயின் சேலையின் மினுங்கும் பகட்டு நமக்கு ஆத்திரம் ஊட்டுமா?

சூரியனுக்கு மினுங்குகிறது நமது தாயாரின் பொன் ஆடை. கொஞ்சம் வெயில் ஏறி இந்த ஆறு கூப்பிட்டவுடன் இதில் குளித்துவிட்டுத்தான் நான் வருவேன். நல்ல துப்பரவாக. இரவு ஓட்டிய இருள் எல்லாம் கழுகி.

இன்று விடுமுறை நாள். வேலையென்று காலையில் ஒன்றுமே இல்லை.

ஆறு மிக உடோராக இருக்கிறது. தன்னில் குளிக்க வருவோர்க்கு இடவசதி செய்து, தாமரை இலைகளைப் பரப்பி கவர்ச்சியாக்கி, தன் பாடலை சற்று உரக்கப் பாடி.

என்னிடம் இடைக்கிடை கேட்கிறது, உன்னால் இப்படிப் பாட முடியுமா என்று. இதான் இதன் திமிர். உன் பாடலை ஒரு நாள் சூட்டி வா என்று உன்னைச் சொல்கிறது. அதுதான் அதன் ஏளனம்.

கற்பனை வளம் நிறைய உள்ளது இந்த ஆறு. உன்னை என் பாடல் என்கிறதல்லவா!

நீயும் நானும் ஒருநாள் சேர்ந்து இந்த ஆற்றுக்கு வர வேண்டும்.

கரையில் இருக்கின்ற காட்டு மாமரத்தில் ஒரு பழத்தைப் பியத்து, தூக்கி ஏறிகிறது குரங்கு ஓன்று. இந்த ஆற்றுக்குள். இவள்தானா உன்து மனைவி என்று என்னிடம் கிண்டலடிக்கிறது ஆறு. மாம்பழத்திற்கெல்லாம் அவள் மாம்பழம் என்று நான் சொல்ல, மரத்தில் இருந்த குரங்கு இறங்கி வந்து தன் செவியை நீட்டுகிறது ஆச்சரியமாக.

நமது வீட்டுக்கு இனி அந்தக் குரங்கு வரலாம் அல்லவா! கதவை முடிக்கொண்டு நீ இருக்க வேண்டும், நான் இல்லாத வேளைகளில். மாமரங்களுக்கு கதவுகள் இல்லை என்ற நினைப்பு குரங்கிற்கு உண்டு.

ஆறு ஆறுதான். இதன் மனமும் ஓர் ஆறு. தன் கரையில் ஏருமை நின்று கழித்தாலும், அது ஏகவதில்லை. கொஞ்சம் பெருமைக்காரி. அதனால் நமக்கென்ன நட்டம்!

எனக்கு நீ மாதிரி. நான் உனக்கு காதில் ஆடுகின்ற “தொங்கட்டான்” என்றால், இந்த ஆற்றுக்கு நான் ஒரு முள்ளுக் கம்பி. என்னில் எந்தக் கொக்குகளும் குந்துவதே இல்லை. மற்ற இடத்திலெல்லாம் வெண் கொக்கு மயம்தான்.

இந்தக் கொக்குகளின் பாடசாலை இந்த ஆறு. இது கலையும் வரைக்கும் நானும் இங்கேயே இருப்பேன்.

2014.01.18

உறக்கம்

நான் உறங்குகிறேன். என்னை எழுப்பக் கூடாது. எனது உறக்கத்தைக் குலைக்கின்ற நுளம்பு மாதிரி நீ. எப்போதும் கிணுகிணுத்தபடி திரிகின்றாய்.

மனிதனுக்கு உறக்கம் எவ்வளவு முக்கியமானது.

உறங்காத மனிதன் எப்போதும் ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் காடு. அவன் ஆறிக் குளிர்ந்து பசிய வனமாக உறக்கம் தேவைப் படுகிறது.

உறக்கத்தில்தான் நான் அனேகமாகப் பயணம் செய்கிறேன். அந்தப் பயணத்தில்தான் நான் பலதையும் பத்தையும் படிக்கிறேன். பொருள் பண்டங்களைச் சேர்க்கிறேன்.

உறக்கத்தில் நான் இன்னொரு உலகத்திற்கே செல்கிறேன். இங்கு இல்லாத செழிப்பு எனக்கு அங்கு உண்டாகி, என்னை அள்ளிக்கொண்டு வந்து விழித்தவுடன் இங்கு சுருங்கிப்போவது கவலைதான்.

இங்கு விழித்திருப்பதைவிட உறங்குவதையே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன். தேவையற்றவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியுமா!

மழை தூறிய உடனேயே காய்ந்து போகிறது, வெயில் இல்லாமலே, அப்படி ஒர் உலகம் இது. மனிதர்கள் புழுக்களாயினர். நல்லதும் தேவையானதும் இங்கு அழிந்து, தீயன தோன்றிற்று. எனக்கும் தூக்கம் அதிகரிக்கலாயிற்று.

தூக்கம் ஒருவனை இந்த உலகத்தில் நின்றும் விடுதலை ஆக்குகிறது. கொஞ்ச நேரமாவது அது தன்னோடு அவனை வைத்திருந்து ஆசுவாசப்படுத்தி, கழுகி எடுத்த ரயில் பெட்டி மாதிரி ஆக்கி, மீண்டும் இந்த வாழ்க்கையில் பூட்டுகிறது. ஒடிப்பார், ஊத்தையானால் வா என்று.

நான் ஊத்தை கழுகிக் கொண்டிருக்கிறேன். என் உறக்கத்தைக் கெடுத்து விடாதே! அநேகமாக இந்த உலகத்தைப் புரிந்து ஞானப்பால் குடித்தவர்கள் உறங்கியிருக்கிறார்கள். நான் குடிப்பது என்னபாலோ தெரியாது, சுவையாக இருக்கிறது.

இதற்காக என்னை ஒரு சோம்பேறி என்று நினைத்துக் கொள்ளாதே. சோம்பேறிகளின் உறக்கம் வேறு. சுறு சுறுப்பானவர்களின் உறக்கம் வேறு. நான் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவனாகத்தான் இருக்கிறேன். தூக்கத்திலும் நான் உழைக்கிறேன். சோம்பேறி இங்கு விழித்திருக்கும்போது உழைத்தவைகளை உறக்கத்தில் இழக்கிறான்.

நாங்கள் தூங்கினால் விழித்திருக்கிறோம் என்றும் ஒர் அர்த்தம் இருக்கிறது. சிலர் விழித்திருந்தாலும் தூங்குகிறார்கள் அல்லவா!

நான் உறக்கத்தில் உழைக்கும் ஒரு பெரிய பணக்காரன். அவன் மனைவி நீ என்றால் அதற்குத் தகுந்தமாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

2014.01.25

காலம்

காலம் ஒரு குரங்குமாதிரி. என்னில் ஏறி, என் இளமையைப் பிய்த்துத் தின்று, பசியாறி, என்னை நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

பசிய, பாகைக் கொடியாக என்னில் நானாக படர்ந்திருந்த என்னை, காலம் வரட்சியாக்கி, கிளை முறிக்கிறது.

இந்தக் குரங்கின் பசி அடங்கவே அடங்காது. இதற்கு நான் ஒரு சேனைப் பயிர்.

என் தலைமுடியை நக்கி வெள்ளையாக்கி விட்டது. அதில் இருந்த கறுப்பையெல்லாம் குடித்து, வெள்ளை வெள்ளையாக வாந்தி எடுத்திருக்கிறது, என் மண்டை முழுக்க.

காலம் ஒரு குடிகாரன். தலை முடிகளின் கறுப்பைக் குடிக்கும் பெரும் குடி மகன்.

காலம் ஒரு தட்டானும்தான். என் காதுகளை தட்டி சுருட்டி மடித்து நகை வேலை பழகுகிறது.

நிர்வாணமாக ஓடித் திரியும் குழந்தைப் பிள்ளையாகவும் கருதிக் கொள்ளலாம் காலத்தை. ஏனெனில், என் காதுகளை பூவரசம் இலைபோல உருட்டி “பீப்பி” ஊதியும் விளையாடுகிறது.

தன் விஷீக் கரத்தால் என் கண்களைப் பொத்தியும் விட்டது காலம். ஒளித்து விளையாடக் கூப்பிடும் ஒருவனைப்போல்.

காலத்தின் பற்கள் கறுப்பானவை. அவற்றை விளக்குவதற்கு இங்கு தூரிகைகள் இல்லை. மன்வெட்டிகளும் உதவாது.

காலம் பால் குடிப்பதில்லை. அதற்கு அது கட்டுபடியாகாது. காலத்தின் நாட்டில் பால்மா விலையேற்றும்.

காலத்தின் நாடு இந்த நாடுதானோ! அது நம்மையே குடிக்கிறது. அதனால்தான் அதன் வால் மிக ஆரோக்கியமாக, அதனால் நம்மை அடிக்கிறது.

என் தலையில் இருந்த மயிர்களில் முக்கால் பாகம் உதிர்ந்துவிட்டது. காலம் தன் வாலால் என் தலையில் அடித்து. கால் பாகம்தான் மிச்சம் இருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டுதான் நான் பாசாங்குகள் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். தலையில் பயிர் விளைந்தவனைப்போல்.

எனக்கு பாசாங்குகளைக் கற்றுத் தந்ததே இந்தக் காலம்தான். காலம்தான் உலகில் பொய்மைக்கும், போலிக்கும் வாத்தியார்.

நீயும் உனது பாசாங்கும் என்று நம்மை நாமே உதறித் தள்ளி விட்டு, காலத்தை அவித்துக் குற்றி அரிசி புடைத்தவன்தான் இந்த உலகத்தில் மேலானவன். இவனிடம் காலம் வாலாட்டாது. மடிகாலில் கிடந்து மன்றியிடும்.

இவன்தான், மழுக்குள் நனைந்தால் சுடுகிறது என்பான். வெயிலுக்குள் நின்று குரியனில் கனி ஆய்வான்.

எங்கும் இவனுக்கு நிழலாகிக் கொள்கிறது. மரமே தேவையில்லை.

இவன் தன்னை மாற்ற மாற்ற இந்த உலகத்தின் தன்மைகளும் மாறுகின்றன. இவன்தான் சூனல் பிறையில் தோணி ஒடுபவன். இவனுக்கு இந்தச் சமுத்திரம் குடிக்க வைத்திருக்கும் தண்ணீர்க் கோப்பை. ஒரு தடவைக்கு இரு தடவை இவன் அதைக் கொப்பளிக்கவே போதாது.

இவனுக்குக் குளிக்கத் தேவை இருக்காது. காலம் இவனைக் கழுகிச் சுத்தமாக்குகிறது. இவன் ஊத்தையாகுவதும் குறைவு. காலம் இவனுக்கு ஒரு வேலைக்காரன். இவன் கால் நீட்டினால் அது ஊன்றும்.

கை நீட்டினால் நெட்டி முறிக்கும்.

இந்த எளிய வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டு, இறைச்சிக்கு நாய்போல நாம் ஆர்வம் காட்டும்போதுதான், காலம் நம்மை மேலாடுகிறது.

என் முக்கில் இருந்த கவர்ச்சியைக் காலம் தொட்டு நக்கி தேநீர் பருகிவிட்டது. அதன் வீட்டில் சீனி இல்லை. என்னை மாற்றிய சில்லறைக் காசபோல ஆக்கி, ஒரு சீலைக்குள் முடிந்து, எங்கோ கொண்டுபோய் புதைத்துவிட்டு, ஒரு சண்டியனப்போல பார்க்கிறது.

இந்தச் சண்டியனுக்கு இனி நானும் பாடம் புகட்டுவேன். நானும் சூனல் பிறையில் தோணி ஒட்ட வெளிக்கிட்டுவிட்டேன். என் காலின் பெருவிரலின் ஊடாக எனக்கு ஒரு ஒளி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு காற்றுப்போன சைக்கிளைப்போல காலம் என் முன்னே மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

தன்னில் என்னைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இனி இவரால் ஒடவே முடியாது. காலத்தைக் குற்றி அரிசி புடைக்கின்ற கலையை நான் கற்கிறேன்.

விரைவில், காலம் ஒரு காகத்தைப்போல தள்ளி நின்று என்னைப் பார்த்து ஏங்கும். நான் காலத்தை வறியவனாக்கி சூடிய கெதியில் அலைய விடுவேன்.

நான் என்னைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டால்தானே இந்தக் குரங்கிற்கு மரம் கிடைத்ததாக ஆகிறது! தன்னைத் தானே தூக்கி ஏறிந்தவனுக்கு தான் ஒரு தும்புக்கட்டானால்தான் என்ன!

2014.01.02

குளம்

அந்தக் குளம் எங்கே! ஒடி வந்து நான் விழுந்து குளித்த,
அந்தக் குளம் எங்கே!

அலையை நான் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, ஒர் ஆட்டுக்
குட்டியைப்போல தூக்கிவைத்து, சில வினாடிகளில் விட்டு
விளையாடிய அந்தக் குளம் எங்கே! அந்த அலை “மே”
என்று கத்தாது விட்டாலும், நான் இறக்கிவிட குளத்துச்
செடிகளுக்குள் புகுந்த சின்ன உயிரல்லவா! அந்தக் குளம்
எங்கே! அந்த அலை எங்கே!

யார் அதனைக் குழையைக் காட்டி கூட்டிப் போனது?
அறுவைக்கா! அதன் இறைச்சி ருசியா!

பிரப்பம் பற்றைகள் வளர்ந்திருந்த இடத்திலெல்லாம்
இப்போது வரிசையாய் வீடுகள்! வீடுகள்தான் இப்போது
வரிசையைப் பேணுகின்றன! பொது இடத்தில்,
பாதைகளில் எங்குமே வரிசையைக் காணவில்லை. அந்தக்
குளம் அழித்து, மனிதருக்கான “குளவி மனைகள்”!

நான் வந்தால் தன் தலையை உயர்த்திப் பார்த்துவிட்டு,
வளைந்த தன் கொம்புகளால் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு,
நீருக்குள் ஊறிய அந்த ஏருமை மாட்டுக்கு ஏதாச்சோ! அது
எழும்பி தரைக்கு வந்ததை நான் ஒருநாளும் கண்டதில்லை!

குழப்படிக்காரர்கள் வாழுகின்ற தரை என்று நீருக்குள் வீடு கட்டி வைத்திருக்கும்.

தெரியாதோர் அதில் தம் உடுப்புகளைக் கொண்டு அழுக்குப் போக்க அடித்தாலும் எழும்பிக் கோபப்படாத ஒரு “சலவைக்கல்”! என் குளத்தின் அடையாளம்!

அது எங்கே!

நான் குப்பைக்குள் அல்ல, என் குளத்திற்குள் கண்டெடுத்த மாணிக்கம்!

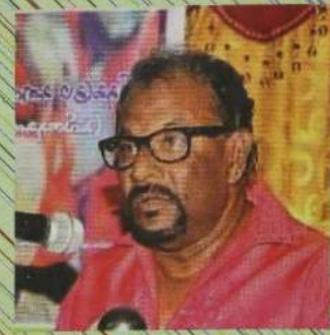
அதன் தோலில் யார் இப்போது செருப்புச் செய்து போட்டு நடக்கிறானோ! தார் வீதிகளில் அதன் தோல் பொசங்கி மணக்கிறதாமா! ஜயோ.....

காலம் ஊரைமட்டும் புரட்டவில்லை, குளத்தையுமே கவிழ்த்துக் கொட்டி, நீரையெல்லாம் வெளியேற்றி, கடலை வறுக்க அடுப்பிலே வைத்த தாய்ச்சியைப்போல் ஆக்கி,

என் கண்ணை அலங்கோலம் காண வைத்ததுவே! என் குளம் எங்கே!

அது பூத்திருந்த தாமரைப் பூக்கள் எங்கே இப்போது தனித்தனியே அலைகின்றனவோ! அவற்றில் இப்போது எலி கல்லெறிந்து தலையில் பெருங்காயம் ஏற்பட்ட பூனைகள் ஏறிப் படுக்கின்றனவா!

நன்பனே நாம் முதலாக சந்தித்து கிட்டத்தட்ட 35 ஆண்டுகள் இருக்குமல்லவா? நம்மை எவை நெருக்கமாக்கி இருக்கும்? மாழுலான எழுத்தைக் கடாசியமை, கிறுக்குத்தனம், வான் முகட்டைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுவாரும் நம் சிரிப்பொலி, மழையில் மனம் கரைதல், இல்லாத செந்தூரப் பூவைக் தேடவைத்த இளையராஜாவின் இசை மனம், இனிப்பான தேன்குழல், என் வீட்டு முருங்கைக் காய், ஆறு, கடல் ஓரங்களில் பதிந்த நம் கால் தடங்கள் சைக்கிள் பயணங்கள்.... இப்படிப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே போகலாம்.

நம் நகரின் பொற்காலத்தில் முன்று நான்கு திரையரங்குகள் இருந்தன. நகரத்தின் மத்தியில் அவற்றின் பெரிய விளம்பரத் தட்டிகள். அவற்றிலிருந்த எம்.ஐ.ஆரையும், சிவாஜியையும் ஜெமினியையும் சாணி பாத கோலத்தில் நாம் பார்த்ததில்லை. நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு இதன் நிமித்தம் சிவாஜிக்கு ஒரு முடியாவது உதிர்ந்திருக்குமா? அல்லது எம்.ஐ.ஆரின் ரோமத்தில் ஒன்றாவது கழன்றிருக்குமா? அல்லது ஜெமினிதான் குப்புற விழுந்து கிடந்து விம்மி விம்மி அழுதிருப்பாரா?

நாம் அவர்கள் அளவுக்கு நடசத்திரங்கள் அல்ல. ஆனாலும் காரணமில்லாமல் யாரோவெல்லாம் நம்மை எண்ணிப் பொச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மழை காலத்தில் நம் வாகனங்கள் தவறியும் கூட அவர்கள் மீது சேற்றித்ததில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் பொரும கிறார்கள், கோள் சொல்கிறார்கள், அவதாறு பரப்புகிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் மத்தியில்தான் நாம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நாம் எந்தக் கவிஞரின் பாசறையிலும் பயின்ற வர்கள்ல். ஆகக் குறைந்தது அவர்களுடைய சமையலறைகளில் ரொட்டி கூட்டுக் கொடுத்த அனுபவம் கூடக் கிடையாது. நாமே நம் பாதையைக் கண்டு பிடித்தோம். ஊர்கிறோம், நகர்கிறோம், நடக்கிறோம், ஒடுக்கிறோம். இது எம் பாதை கோட்பாடு சித்தாந்தங்களின் திசை காட்டிகள் நம் கைகளில் இல்லை. குரியனும் சந்திரனும் நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன.

முகநூல் மனநோயாளிகள் பலரின் கூடாரமான ஒரு குழலில் அதை ஆக்கபூர்வமாகவும் பயன்படுத்த முடியும் என்பதற்கு இந்நால் ஒர் உதாரணம். உங்களுடைய கவாரஸ்யமான கற்பனை ததும்பும் மொழிக்கும் கூட. கட்ட பழம் கூடாத பழத்தை விட பறவை போட்ட பழத்திற்கு மதிப்பதிகம்.

உமாவரதராஜன்

எழுதுபாடு
மிழுமிடப்பட்டுவே

மோஹாக்னி

ISBN : 978-955-38330-0-6

9 789553 833006

Cover Design : s.naleem